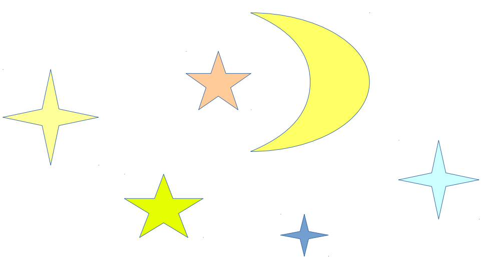
Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Δέκατο Έκτο
(2011-2013)

Λιζέτα Βρανά

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

ISBN-13: 978-1517774769 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 17η: Αποτοξίνωση

(ή: μάθε να φτύνεις ό,τι σου χαλάει τη γεύση)

Δευτέρα, 3 Οκτωβρίου 2011

Σήμερα το απόγευμα έχω το πρώτο μάθημα της χρονιάς με την Καρολίνα και νιώθω ήδη πολύ προβληματισμένη. Ειλικρινά, θα προτιμούσα να μην ξεκινούσαμε καθόλου.

Νωρίς το πρωί ζητώ τον χρησμό των Νεράιδων: Μου βγαίνει η κάρτα "Προχώρησε μπροστά χωρίς φόβο", που σημαίνει ότι τα πράγματα είναι δύσκολα και πρέπει να ξεφορτωθώ μεθοδικά οτιδήποτε με κρατάει πίσω...

Φτάνοντας στο σπίτι των Πάτσηδων, περιμένω εγκάρδια υποδοχή. Ωστόσο, όλοι -μάνα, πατέρας και κόρη- από την πρώτη στιγμή με αντιμετωπίζουν με εχθρική παγερότητα. Το μάθημα κυλάει ομαλά, πέρα από το γεγονός ότι η μικρή αρνείται πεισματικά να κουράσει το μυαλουδάκι της και στις ασκήσεις το βιβλίου βγάζει μέσο όρο 30%. Κάποια στιγμή της δείχνω την προσωπογραφία του Leonardo da Vinci μέσα στο βιβλίο της, τη ρωτώ να μου πει ποιός είναι αυτός ο διάσημος ζωγράφος και μου απαντά: "Ο Leonardo di Caprio!"

Όταν τελειώνει το μάθημα, αντιμετωπίζω τη συνηθισμένη ανάκριση μπροστά στην πόρτα. Αυτή τη φορά είναι και ο πατέρας μαζί και μου γκρινιάζουν επειδή τους έκανα φέτος μια μικρή αύξηση στην τιμή, δηλαδή από 15 ευρώ τους το πήγα 17 -συνολική μηνιαία διαφορά 32 ευρώ. Παραπονούνται ότι υπάρχει οικονομική κρίση, ότι δεν τα βγάζουν πέρα και θέλουν να ξαναγυρίσει η τιμή στα 15 ευρώ, πράγμα που αρνούμαι. Τότε, η Μαριάνθη προτείνει να διαρκεί το κάθε μάθημα μιάμιση ώρα αντί δύο, έστω κι αν καθυστερήσει αντίστοιχα η ώρα των εξετάσεων για το Proficiency. Εγώ συμφωνώ, για την ακρίβεια μου αρέσει η ιδέα. Στο μεταξύ, ο πατέρας φωνάζει μάλλον αγανακτισμένος: "Ποιός ξέρει πώς θα είναι τα πράγματα σε δυο

χρόνια! Ίσως να έχουμε γίνει Γερμανία εδώ, να μαθαίνουμε γερμανικά και να πάνε στο διάολο τα αγγλικά! Ή, μέχρι τότε μπορεί να κερδίσω το λαχείο και να στείλω την κόρη μου κατευθείαν στην Αγγλία!”. Καθώς φεύγω, η Μαριάνθη προσπαθεί να απαλύνει κάπως τα πράγματα: “Μη στενοχωριέστε, εμείς είμαστε ευχαριστημένοι μαζί σας”. Χαμογελώ συγκαταβατικά και εξαφανίζομαι.

Σύντομα η ψυχική μου ηρεμία πάει περίπατο, όσο κι αν προσπαθώ να μείνω ήρεμη. Χρειάζεται, όμως, να αντιμετωπίσω την αλήθεια: Δεν έπρεπε να ξαναμπώ σε αυτό το σπίτι. Το θέμα είναι ότι αυτό το καλοκαίρι είχε ανοίξει μια δίοδος μπροστά μου, η οποία μου επέτρεπε να ξεφορτωθώ άνετα Λουίζες και Μαριάνθες. Υπήρχαν όλες οι προϋποθέσεις: Τα παιδιά πήραν το Lower, ο Ιάκωβος (που η μητέρα του γνωρίζει τη Λουίζα) σταμάτησε, η Μαριάνθη μου είχε δείξει τις διαθέσεις της πριν καν ξεκινήσουμε. Έπρεπε να μην προχωρήσω, το έκανα όμως επειδή ήμουν αρκετά ανόητη ώστε να νομίζω πως η κατάσταση θα βελτιωνόταν.

Ίσως πρέπει να παραδεχτώ ότι έλκομαι από ανώμαλες καταστάσεις: Όπως πήγα στον Sam Kusba κι έκλεισα συμφωνία μαζί του ενώ έβλεπα το κακό, έτσι προχώρησα και με τους Πάτσηδες ενώ ήξερα τι σφηκοφωλιά είναι. Δυστυχώς, έχω την έμφυτη αφέλεια να ελπίζω ότι τα πράγματα δεν είναι τόσο άσχημα όσο φαίνονται, ενώ τα πράγματα είναι κατά κανόνα χειρότερα απ' όσο φαίνονται...

Τετάρτη, 5 Οκτωβρίου 2011

Δεύτερο μάθημα με την Καρολίνα. Μόλις μπαίνω μέσα, η μικρή μου κάνει ειρωνικά: “Αλλάξατε επάγγελμα; Μοιάζετε με νοσοκόμα!” Αυτό επειδή φορώ γαλάζιο παντελόνι και γαλάζια ζακέτα. Της εξηγώ πως τα ρούχα είναι γαλάζια και όχι άσπρα. “Μοιάζετε με νοσοκόμα”, επιμένει.

Μόλις φθάνω στο δωμάτιο της νεαρής, έρχεται και η μητέρα της, αρχίζει πάλι την κλάψα για την κρίση και τη φτώχεια, παραπονιέται ότι ο ταξιτζής άνδρας της δεν έχει πολλή δουλειά και βγάζει μόλις 30 ευρώ την ημέρα. Ωστόσο, μου

ζητάει τελικά να κάνουμε δυο ώρες μάθημα αντί μιάμιση, παρόλο που τη διαβεβαιώνω ότι μπορεί να γίνει καλή δουλειά και με μιάμιση ώρα. Φεύγοντας, γυρίζει και μου λέει:
"Πόσο είπαμε ότι είναι η τιμή;"
"Δεκαεπτά", της απαντώ.

Κατά τ' άλλα, αυτή τη φορά τα πνεύματα είναι πιο ήρεμα. Σε μια στιγμή μόνο, η μικρή μου πετάει ότι κατάφερε να πάρει το Lower επειδή είναι εξπέρ στα αμερικανικά που έχει μάθει από ταινίες, ενώ τα βρετανnικά αγγλικά που διδάσκω εγώ δεν της αρέσουν.

Δεν αποφεύγω ούτε σήμερα τη 20λεπτη ανάκριση στην πόρτα μετά το τέλος του μαθήματος: Η Μαριάνθη έχει μάθει από τη Λουίζα για την πρωινή δουλειά που υποτίθεται ότι κάνω και με ρωτά σχετικά, οπότε της λέω ότι τάχα εργάζομαι στην εταιρεία ενός ξαδέλφου μου με μερική απασχόληση.
"Σας πληρώνει κανονικά, ή μήπως πηγαίνετε τσάμπα, επειδή είναι ξάδελφος;" μου πετάει δεικτικά.
"Όλα είναι εντάξει, δεν έχω κανένα πρόβλημα με τον ξάδερφο", της απαντώ ήρεμα.

Οι Πάτσηδες είναι κακοί, τρελοί κι επικίνδυνοι. Είναι πολύ χειρότεροι απ' όσο νόμιζα. Έχουν τη φυσική ικανότητα να εκτελούν συνεχείς λεκτικές επιθέσεις και να εξαντλούν ψυχικά τους άλλους. Πρέπει να τους ξεφορτωθώ οπωσδήποτε, το αργότερο στο τέλος της σχολικής χρονιάς.

Μεγάλη αλήθεια: Η ψυχική κατάσταση του ανθρώπου εξαρτάται κατά κύριο λόγο από το πώς του φέρονται οι άλλοι και τι του εκπέμπουν. Όσο για την προπαγάνδα του τύπου "Ο άνθρωπος είναι σε θέση να ελέγχει απόλυτα τον ψυχισμό του ανεξάρτητα από τις εξωτερικές συνθήκες" είναι σαχλαμάρες, ύποπτης προέλευσης και σκοπιμότητας...

Παρασκευή, 7 Οκτωβρίου 2011

Ξαφνικά θυμάμαι ένα μικρό ***μαγικό τελετουργικό*** ("πέτρωμα εχθρού") που βρήκα στο Ίντερνετ, το οποίο πιθανόν να βοηθήσει την κατάσταση: Γράφω το όνομα "Καρολίνα Πάτση της Μαριάνθης" σ' ένα λευκό χαρτί, το διπλώνω, το

τοποθετώ κάτω από μεγάλη επίπεδη πέτρα και όλο αυτό μαζί το χώνω μέσα σ' ένα σκοτεινό ντουλάπι στην αποθηκούλα της αυλής μας. Σκοπεύω να κάνω αμέσως το ίδιο και με τη Μαριάνθη (αν και δεν γνωρίω το όνομα της μητέρας της) αλλά μόλις πάω να βγω από την αποθήκη, τότε ακριβώς σπάει ο μεντεσές της πόρτας! Έτσι, καταφθάνει ο πατέρας μου για να τον κολλήσει, οπότε αναγκάζομαι να αναβάλω το σχέδιό μου για αργότερα. Εντέλει, θα καταφέρω να "πετρώσω" και τη Μαριάνθη την επόμενη μέρα.

Δευτέρα, 10 Οκτωβρίου 2011

Εδώ και μια βδομάδα βρίσκομαι σε ψυχικό αναβρασμό, εφόσον μου είναι αδύνατο να χαλιναγωγήσω τις σκέψεις μου: Οι Πάτσηδες μου δημιουργούν έντονη εσωτερική αναταραχή, καθώς νιώθω ότι δεν μπορώ να τους υποφέρω. Όχι, δεν θα περιμένω μέχρι το τέλος της χρονιάς για να τους ξεφορτωθώ. Ακόμη κι αν τους κατέβαζα την τιμή στα 15 ευρώ την ώρα για να μη γκρινιάζουν, οι ψυχικές επιθέσεις θα συνεχίζονταν κανονικά. Ξέρω ότι η απαίσια συμπεριφορά τους δεν πρόκειται να αλλάξει σε καμία περίπτωση. Επιπλέον η Καρολίνα είναι τούβλο εκ φύσεως, δεν πρόκειται να πάρει ποτέ Proficiency, δεν το 'χει η κοπέλα...

Συνεπώς, αποφασίζω να ξεκινήσω άμεσα τη διαδικασία εξόδου από αυτή τη σφηκοφωλιά. Όσο πιο γρήγορα ξεμπερδέψω, τόσο το καλύτερο. Σήμερα κιόλας, κατά το μεσημέρι, τηλεφωνώ στη Μαριάνθη και με φωνή κάπως σπασμένη, της λέω πως "το σημερινό μάθημα αναβάλλεται επειδή μου συνέβη κάτι έκτακτο".

"Η μαμά είναι καλά;" με ρωτά ανήσυχη.

"Ας τα λέμε καλά", της κάνω αινιγματικά.

"Αλλά το μάθημα της Τετάρτης ισχύει", μου κάνει.

"Ναι, βέβαια..."

Τετάρτη, 12 Οκτωβρίου 2012

Αγωνιώ εδώ και δυο μέρες γι' αυτό το τηλεφώνημα, επειδή θεωρώ τους Πάτσηδες τρελούς και κακούς, άρα ικανούς

για όλα. Είναι κάτι που πρέπει να γίνει όμως. Έτσι, κατά τις 11:00 το πρωί παίρνω τηλέφωνο τη Μαριάνθη και με φωνή ήρεμη, αργή και δυνατή, της ανακοινώνω ότι: "Έχουμε κάποιες εξελίξεις: Για προσωπικούς λόγους δεν μπορώ πια να συνεχίσω τα ιδιαίτερα μαθήματα. Οπότε σταματάμε εδώ!"

Εκείνη εκπλήσσεται, ξαναρωτά αν υπάρχει κάποιο πρόβλημα υγείας στην οικογένεια κι εγώ τη διαβεβαιώνω πως δεν συμβαίνει τίποτα τέτοιο. "Αυτοί οι λόγοι δεν υπήρχαν πριν αρχίσουμε τα μαθήματα; Γιατι εμείς τώρα αγοράσαμε και βιβλία..." παραπονιέται.

"Ναι, το ξέρω, είναι άσχημο αυτό, λυπάμαι, αλλά δεν γίνεται αλλιώς" καταλήγω.

Παραδόξως, η Μαριάνθη παίρνει το θέμα πολύ πιο ψύχραιμα απ' όσο περίμενα και στο τέλος μου λέει: "Σε περίπτωση που μπορέσετε αργότερα, σε λίγους μήνες ίσως, να συνεχίσουμε τα μαθήματα, πάρτε μας τηλέφωνο".

"Δε νομίζω, γι' αυτό καλύτερα βρείτε καμιά άλλη, για να μη χάσει η κοπέλα τη χρονιά της" απαντώ ψύχραιμα.

Τέλος. Αυτό ήταν. Ούτε φωνές, ούτε βρισιές, ούτε δράματα όπως φανταζόμουν. Απαλλάχτηκα! Αισθάνομαι ήδη πολύ καλύτερα...

Βέβαια, το θέμα δεν τελειώνει ακριβώς εδώ. Πρέπει να ειδοποιήσω και τη Λουίζα πριν την προλάβει η Μαριάνθη. Της τηλεφωνώ, λοιπόν, αμέσως και την ενημερώνω ότι σταμάτησα τα μαθήματα με την Καρολίνα επειδή:

"Δεν έχω πια πολύ χρόνο για ιδιαίτερα αλλά και επειδή σε αυτή η οικογένεια είναι όλοι τρελοί! Τόσο τρελοί, ώστε μάλλον δεν χάρηκαν για την επιτυχία της κόρης τους!"

"Αν είναι δυνατόν!" αναφωνεί η Λουίζα κατάπληκτη αλλά δεν μου φέρνει αντίρρηση. Αντίθετα, συμφωνεί ότι: "Η Μαριάνθη είναι κυκλοθυμική αλλά ο άνδρας της τελείως τρελός!"

"Εκεί μέσα είναι φρενοκομείο. Θα σου τα εξηγήσω όλα με λεπτομέρειες την Παρασκευή που θα έλθω για μάθημα", λέω.

"Εγώ λυπάμαι το καημένο κορίτσι που είναι πολύ καλό κι ευγενικό", μου κάνει η Λουίζα χαμηλόφωνα. "Όλη μέρα γίνονται ομηρικοί καυγάδες κι αυτοί το βρίζουν, το χτυπούν και

απειλούν ότι θα το διώξουν από το σπίτι και θα το αποκληρώσουν!”
“Σοβαρά; Εγώ είχα την εντύπωση ότι η Καρολίνα είναι καλομαθημένη και ότι της κάνουν όλα τα χατήρια!” απορώ.

Τελικά, η συμπεριφορά των Πάτσηδων αποδεικνύεται σχιζοφρενική, όχι μονάχα απέναντι σε μένα αλλά απέναντι σε όλους, ακόμη και στην ίδια τους την μοναχοκόρη: Σε χαϊδεύουν, σου χαμογελούν, σου κάνουν κομπλιμέντα, και πέντε λεπτά αργότερα σε βρίζουν και σε κοροϊδεύουν. Μουρλοί για δέσιμο...

Πέμπτη, 13 Οκτωβρίου 2011

Νωρίς το πρωί με παίρνει τηλέφωνο η Λουίζα στο σταθερό (ενώ της έχω πει ότι εργάζομαι τα πρωινά), η μητέρα μου το σηκώνει και αφηρημένη το δίνει σε μένα. Τέλος πάντων, Άλλο είναι το θέμα τώρα. Η Λουίζα, πάντα χαμηλόφωνα, μου ανακοινώνει τα εξής:
“Μήπως πρέπει να το ξανασκεφτείς για την Καρολίνα, ας είναι οι γονείς τρελοί, το παιδί είναι πολύ καλό, σε συμπαθεί και σε θέλει πολύ για δασκάλα, δεν θέλει άλλη, επιπλέον τώρα είναι δύσκολοι καιροί και είναι κρίμα να χάνεις λεφτά...”
“Δεν με συμπαθεί τόσο, όσο λέει” απαντώ ήρεμα.
“Δηλαδή; Τι θες να πεις;”
“Η νεαρή αυτή είναι μεγάλη υποκρίτρια και ξεγελάει τους πάντες!” εξηγώ, αρχίζοντας να υψώνω τους τόνους. “Μόλις μπαίνω μέσα, με κριτικάρει συνεχώς για το κάθε τι: για το ντύσιμό μου, για τα μαλλιά μου, για τις κινήσεις μου· με κοροϊδεύει, με ειρωνεύεται, μου λέει ότι της δίνω κακό παράδειγμα...”
“Γιατί σου είπε πως της δίνεις κακό παράδειγμα;” απορεί η Λουίζα.
Της εξιστορώ τη φάση με τη τσάντα μου που έπεσε στο πάτωμα τον Απρίλη. Μετά της διηγούμαι την τελευταία φάση, που η μικρή είπε πως μοιάζω με νοσοκόμα.
“Απίστευτο... Ναι αλλά... βρε Υβόννη, η μικρή αυτή μεγαλώνει σε πολύ κακό περιβάλλον. Αν κοιμηθείς μια φορά με αλλοίθωρο, αλλοιθωρίζεις κι εσύ!”

“Η Καρολίνα είναι μια υποκρίτρια και μισή, σαν τη μάνα της! Θέλεις να σου πω τι λέει για τη κόρη σου;” αναφωνώ εκνευρισμένη. “Λέει ότι η Ζαφειρία είναι μια χαμένη, κι αν η Καρολίνα δεν την έβαζε σε παρέες η Ζαφειρία δεν θα είχε ούτε μια φίλη και θα ήταν το φρικιό του σχολείου! Αυτά λέει!”
“Μα με τη Ζαφειρία φαίνονται να τα πηγαίνουν καλά, δεν μου έχει παραπονεθεί ποτέ για την Καρολίνα...”
“Η Ζαφειρία είναι μικρή και αθώα, δεν συνειδητοποιεί αυτά που λέει και κάνει η φιλενάδα της! Η Καρολίνα είναι παμπόνηρη, δεν είναι καθόλου αυτό που φαίνεται!”
“Καλά μου τα λέει ο Νώντας, ότι "η Υβόννη είναι σοβαρό άτομο, δεν θα άφηνε μια μαθήτρια χωρίς λόγο"...”
“Η Καρολίνα δεν πρόκειται να πάρει ποτέ Proficiency γιατί είναι θεόχαζο το κορίτσι! Νομίζεις ότι εγώ θα άφηνα ένα παιδί καλό και έξυπνο, έστω κι αν είχα πρόβλημα με τους γονείς του; Ή πιστεύεις ότι εμένα μου αρέσει να πετάω λεφτά στον αέρα;” συνεχίζω ακάθεκτη. “Η Καρολίνα δεν μπορεί να πάρει το Proficiency γιατί δεν έχει το απαιτούμενο IQ! Θα βρουν καμία άλλη που θα τους φάει δυο χρόνια κι ένα κάρο λεφτά, χωρίς να γίνει τίποτα!” καταλήγω.
“Όπως ακριβώς μου τά λέει ο Νώντας. "Η Υβόννη είναι πολύ έντιμη" μου λέει”, επαναλαμβάνει η Λουίζα σκεπτική.

Παρασκευή, 14 Οκτωβρίου 2011

Μάθημα με τη Ζαφειρία, στο σπίτι της. Η μικρή, κουμπωμένη όπως πάντα, δεν αναφέρει το παραμικρό για τα συμβάντα, ενώ η μητέρα της παραδόξως λείπει. Και μια ***σύμπτωση:*** Στο βιβλίο της γραμματικής, στο πρώτο μάθημα, υπάρχει η φράση: “The next time you swear at your teacher, I'll have no choice but to expel you”. *Σημείωση: Στο ίδιο ακριβώς μάθημα, είχα παρατηρήσει μια όμοια σύμπτωση, βλ. 26/9/2005.*

Τελικά, συμφώνησα με το Νώντα “να μην κρυβόμαστε” και να λέμε στη Μαριάνθη ότι έχω σταματήσει όλα τα ιδιαίτερα εκτός από της Ζαφειρίας, επειδη είμαστε παλιοί πελάτες και κάνουμε μάθημα το σαββατοκύριακο. Καλώς...

Παρασκευή, 28 Οκτωβρίου 2011

Η συνέχεια της ιστορίας, όπως την άκουσα σήμερα το απόγευμα που πήγα για μάθημα στα παιδιά της Λουίζας: Σχεδόν αμέσως οι Πάτσηδες προσέλαβαν άλλη καθηγήτρια, "καλή σαν την κυρία Υβόννη", που βρήκαν από αγγελία στην εφημερίδα. Όμως, τους παράτησε μετά από δέκα μέρες, ύστερα από άγριο τσακωμό με τη Μαριάνθη. Γρήγορα πιστόλια...

"Εσύ πρέπει να ήσουν ήρωας που άντεξες ένα χρόνο εκεί μέσα!" μου είπε η Λουίζα.

"Πέρυσι σκεφτόμουν κι εγώ να τους αφήσω γύρω στα Χριστούγεννα· όμως, χάρη σε δικούς μου πολύ λεπτούς χειρισμούς, η κατάσταση βελτιώθηκε και πέρασε η χρονιά", της εξήγησα.

Τέλος πάντων, μετά από όλες αυτές τις απίθανες περιπέτειες, φέτος έχω μονάχα τέσσερις μαθητές:

1) Παύλος Πανόπουλος, ετών 13, class E
2) Λυδία Πανοπούλου, ετών 11, class C
3) Λάμπρος Πανόπουλος, ετών 43, class B
4) Ζαφειρία Δεμίρη, ετών 15, Proficiency

Ο Λάμπρος, πατέρας του Παύλου και της Λυδίας, θα αποδειχθεί ευσυνείδητος και μελετηρός μαθητής. Ωστόσο, αυτός θα σταματήσει τα μαθήματα μετά από έξι μήνες. Αναμενόμενο: Οι ενήλικες δεν διαρκούν περισσότερο...

Κυριακή, 30 Οκτωβρίου 2011

Έξοδος με την Ευγενία και τη Φιλιώ για καφέ στη Δάφνη. Αποφάσισα να βγω μαζί τους μετά από επανειλημμένες αναπάντητες και τηλεφωνήματα της δεύτερης. Σκοπός μου, να κόψω κίνηση και να δω τι θα κάνω με αυτές, οριστικά πια.

Σαφώς διέκρινα προσπάθειες επανόρθωσης από τις δυο τους εφόσον δεν με απομόνωσαν, ως συνήθως, παρά φρόντισαν να μιλάμε και οι τρεις μαζί. Ακόμη, η Ευγενία μου έφερε δώρο φο μπιζού κολλιέ και βραχιόλι, για τα γενέθλιά μου που τα είχε αγνοήσει επιδεικτικά το καλοκαίρι. Ωστόσο, δεν έλειψαν ορισμένα αρνητικά σημάδια:

α) Φοβερή ταλαιπωρία για να πάω: Χρειάστηκε να πάρω δύο λεωφορεία κι ένα ταξί, και μου πήρε 75 λεπτά για να

φθάσω στη Δάφνη. Άλλο τόσο έκανα για να γυρίσω σπίτι: Ως συνήθως, αυτές καθυστερούσαν να σηκωθούν για να φύγουμε εγκαίρως και τελικά έχασα το λεωφορείο μου για ένα λεπτό. Περίμενα στη στάση για μισή ώρα, ώσπου ήλθε το Α4. Το πήρα, έκανε βόλτα σ' όλη την Ηλιούπολη και την Αργυρούπολη και τελικά κατέβηκα στον Άγιο Τρύφωνα.

β) Η Ευγενία εξακολουθεί να ισχυρίζεται ότι παραδίδει ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών έναντι 10 ευρώ την ώρα. Με νουθέτησε επειδή εγώ ζητώ 12-15 ευρώ και εκδήλωσε απορία, πώς βρίσκω μαθητές με τέτοιες τιμές.

"Αν είναι να διδάσκω Proficiency για 10 ευρώ την ώρα, καλύτερα να κάθομαι στο σπίτι μου", της είπα.

"Εντάξει, το Proficiency είναι δύσκολο αλλά το Lower είναι εύκολο! Γιατί ζητάς 15;" επέμενε εκείνη.

Είναι φανερό ότι η κυρία ζηλεύει και προσπαθεί να με πείσει να δουλεύω για το τίποτα. Παράλληλα, μας πουλάει φούμαρα πως έχει αρχίσει να ασχολείται με μεταφράσεις κειμένων.

γ) Δεν απέφυγα ορισμένες ηλίθιες αιχμές και αντιλογίες εκ μέρους τους: "Δεν παρακολουθώ τις τούρκικες σειρές στην τηλεόραση, τις βρίσκω βαρετές", δήλωσα κάποια στιγμή, αφού τό 'φερε η κουβέντα.

"Εγώ βλέπω τον Πειρασμό", είπε η Ευγενία.

"Δεν το έχω δει καθόλου", απάντησα ήρεμα. "Α, σύντομα αρχίζει "Ο Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής", αυτό ίσως είναι καλύτερο από τ' άλλα", συμπλήρωσα.

Η Ευγενία αμέσως στράβωσε το μόνιμα στραβό στόμα της, πήρε απαξιωτικό υφάκι και μου πέταξε: "Τι βλακεία, ο Σουλεϊμάν, βλακείες, βλακείες" (επιχειρήματα, όχι αστεία).

"Όλα τα τούρκικα σήριαλ είναι χάλια, με μια αισθητική της δεκαετίας του '50!" ξέσπασα τότε εγώ.

Οι δυο τους ξαφνιάστηκαν, ακούμπησαν πίσω στις καρέκλες τους (τα γνωστά) και άρχισαν να συζητούν για την υπόθεση του "Πειρασμού", απομονώνοντάς με για λίγα λεπτά. Μετά με ξανάμπασαν στην κουβέντα όλο χαμόγελα...

δ) Δεν απέφυγα τα συνήθη σχόλια για τα μαλλιά μου και μερικές μάλλον έντονες θωπείες εκ μέρους της Φιλιώς, λίγο

πριν χωρίσουμε: "Τι όμορφα τα μαλλάκια σου, μη τα κόβεις, κλπ"

Απλά, δεν πάει άλλο: Όσο περνούν οι μέρες το ένστικτό μου με ωθεί να μείνω μακριά από το ντουέτο Φιλιώ-Ευγενία. Η αλήθεια είναι πως από τότε που τις γνώρισα (αρχές του 2006) άσπρη μέρα δεν έχω δει, ενώ αντιμετωπίζω αφύσικα ψυχικά προβλήματα που άλλοτε δεν φανταζόμουν καν πως υπάρχουν!

Πιο συγκεκριμένα: α) η δουλειά μου πάει από το κακό στο χειρότερο, καθώς χάνω μαθητές για τους πλέον απίθανους λόγους, β) οι γονείς όσων απομένουν μοιάζουν να τρελαίνονται και μου επιτίθενται διαρκώς, ακόμη και όταν οι κρετίνοι τους πετυχαίνουν στις εξετάσεις, γ) τα ψυχικά προβλήματά μου αλλάζουν διαρκώς αποτρόπαιες μορφές και δεν λένε να εξαφανιστούν με τίποτα, δ) έχω πια απομονωθεί απ' όλες τις υπόλοιπες φιλενάδες μου. Οι μόνες με τις οποίες διατηρώ σταθερή επαφή εδώ και έξι χρόνια είναι η Ευγενία και η Φιλιώ, δηλαδή αυτές ακριβώς που ανέκαθεν βαριόμουν αφόρητα, περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη παρέα έχω κάνει ως τώρα. *Αυτό το γεγονός είναι από μόνο του αρκετά περίεργο...*

Ιστορικό: Κατά τα έτη 2006-9, ο τρόμος των *σημείων* με εξώθησε να απομακρύνω πολλούς ανθρώπους από τη ζωή μου:
i] Δεν επικοινώνησα ξανά με τη Ντένια επειδή έκρινα ότι δεν είχαμε πια κοινά σημεία αλλά κι επειδή εκείνη την εποχή μου ήταν πολύ επώδυνο ψυχικά να κάνω δίωρο ταξίδι μέσα σε τιγκαρισμένα λεωφορεία μέχρι τον Άγιο Νικόλαο, τρέμοντας μήπως από κάπου ακουστεί η λέξη "κόλαση".
ii] Την Περσεφόνη την απομάκρυνα επειδή της ξέφυγε μια συγκεκριμένη κουβέντα/ομολογία (27/11/2007).
iii] Την Ειρήνη την έκοψα επειδή έκανε αρμένικες βίζιτες αλλά κυρίως επειδή συνήθιζε να προφέρει τη λέξη "κόλαση" πέντε λεπτά πριν φύγει.
iv] Σταμάτησα τα μαθήματα στον Σάββα Ιορδάνου επειδή στο τελευταίο μάθημα του 2008 άρχισε να φωνάζει διαρκώς "Oh hell!"
v] Τη Λουίζα την έκοψα επειδή την υποψιαζόμουν και αυτήν για διάφορα,

vi] τη Λένα την παράτησα επειδή μου το' παιζε ξύπνια, ενώ ήταν απίστευτα βαρετή.

Τέλος πάντων, την εποχή εκείνη μου ήταν πολύ επώδυνες οι συναναστροφές και οι μετακινήσεις, για τον φόβο των *σημείων*. Ωστόσο, ήμουν διατεθημένη δυο φορές το μήνα να κατεβαίνω με λεωφορείο στην Αθήνα και να κάθομαι επί τρεις ώρες μέσα σε πολύβουες καφετέριες, όπου από στιγμή σε στιγμή θα μπορούσε να ακουστεί η επίμαχη λέξη – και συνήθως όλο και κάποιος από τους θαμώνες ή τους περαστικούς την φώναζε, ή την έλεγαν τυχαία οι φιλενάδες μου. Κι όμως, παρά τον τρόμο που βίωνα και την απίθανη ανία που υπέμενα με αυτές τις δυο, συνέχιζα όλα αυτά τα χρόνια να βγαίνω μαζί τους, χωρίς καν να σκεφτώ να αραιώσω τις συναντήσεις, όπως κάνω φέτος! Τις ακολουθούσα παντού, λες και ήμουν μαγνητισμένη!

Βέβαια, όλες οι φιλενάδες που είχα ως τώρα αποδείχτηκαν λίγο-πολύ φίδια: Η Λουίζα και η Πέρσα μου έχουν κάνει και αυτές μάγια, ωστόσο αυτές τις γνώριζα πολύ πιο πριν από την Ευγενία και τη Φιλιώ, άρα η όποια μαγεία τους δρούσε και πριν το έτος 2006. Ιδιαίτερα τα μάγια της Περσεφόνης ήταν αυτά που μου προκάλεσαν καταιγισμό *σημείων* και αφόρητο εσωτερικό τρόμο από το καλοκαίρι του 2005 και μετά, πράγματα που αντιμετώπισα και σχεδόν ξεπέρασα μέσα σ' ένα χρόνο. Όσο για τα μάγια της Λουίζας, μάλλον έχουν το χαρακτήρα "δεσίματος", άρα ουδεμία σχέση με τον μεταφυσικό τρόμο.

Ωστόσο, από τότε που γνώρισα την Ευγενία και τη Φιλιώ η όλη κατάσταση άρχισε παραδόξως να επιδεινώνεται ξανά, ώσπου κορυφώθηκε με το επαναλαμβανόμενο *εφιαλτικό μήνυμα* "κόλαση" στα όνειρά μου. Θυμάμαι, μέχρι τα μέσα Αυγούστου του 2006 η ζωή μου φαινόταν να παίρνει μια αναπάντεχα ανοδική πορεία: Είχα αρχίσει να εκλογικεύω και να ελέγχω τον πανικό των *σημείων,* ενώ παράλληλα η φιλία μου με τον Βίκτωρα βρισκόταν σε ανέλπιστα καλό δρόμο. Τότε, όμως, από τη μία μέρα στην άλλη, όλα ανατράπηκαν: Στις 15 Αυγούστου πρωτοεμφανίστηκε το ***εφιαλτικό μήνυμα*** στα όνειρά μου, ενώ

ταυτόχρονα η συμπεριφορά του Βίκτωρα έγινε αλλοπρόσαλλη: ξαφνικά άρχισε να με κοροϊδεύει και να ενδιαφέρεται περισσότερο για το δίδυμο Φιλιώ-Ευγενία παρά για εμένα, μέχρι που χωρίσαμε άδοξα.

Έχω, λοιπόν, την έντονη υποψία ότι η Ευγενία, με συνεργία της Φιλιώς, μου εξαπολύει μάγια συνεχώς, τα οποία μου καταστρέφουν τη ζωή, ενώ παράλληλα ενισχύουν τρόμους, ανασφάλειες, καθώς και οποιαδήποτε άλλη δαιμονική δράση εναντίον μου.

Σχετικά με το "γιατί": Κατ' αρχήν, η Ευγενία με ζηλεύει επειδή είμαι πολύ νεώτερη και ομορφότερη από αυτήν. Οι πολυάριθμες και εντονότατες ρυτίδες στο λαιμό και στο πρόσωπό της φανερώνουν γυναίκα που έχει περάσει τα 70 κι όχι τα 50 όπως διατείνεται. Ούτε πιστεύω ότι παραδίδει ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών. Αυτή δεν μπορεί καν να μιλήσει καθαρά, ποιός θα την προσλάμβανε για μαθήματα; Πιθανότατα εισπράττει κάποια αναπηρική σύνταξη κι αυτό είναι όλο.

Επιπλέον, οι δυο κυρίες πρέπει να ενοχλούνται επειδή ορισμένες φορές τολμώ να ξεκινώ συζητήσεις για διάφορα κοινωνικά ή φιλοσοφικά θέματα, που σ' εκείνες φαίνονται κινέζικα. Νομίζουν ότι τους πουλάω πνεύμα, τόσο κομπλεξικές είναι! Όσο για το Βίκτωρα, μόλις οι κυρίες πήραν χαμπάρι ότι κάτι πάει να γίνει ανάμεσα σε αυτόν και σε μένα, ζήλεψαν και αποφάσισαν να μας τα χαλάσουν – παρόλο που καμία από τις δυο δεν ενδιαφερόταν ερωτικά γι' αυτόν. Γύρευε τι λόγια του 'βαλαν, πώς τον επηρέασαν, ήταν κι εκείνος μαλάκας, ενώ δεν αποκλείω και άλλου τύπου ενέργειες...

Ενοχοποιητικά στοιχεία: α) Η φιλία με την Ευγενία και τη Φιλιώ είναι η μόνη κατάσταση στη ζωή μου που συμβαδίζει απόλυτα με τον πολλαπλό μεταφυσικό τρόμο ο οποίος με καταδιώκει τα τελευταία έξι χρόνια περίπου. Την Περσεφόνη την ήξερα και πιο πριν, τη Λουίζα επίσης.

β) Η ασχήμια της Ευγενίας απλά δεν είναι φυσιολογική. Δύσκολα συναντάς τόσο κακομούτσουνο άτομο, ουσιαστικά παραμορφωμένο, με τόσο αφύσικες και βαθιές ρυτίδες -ανεξαρτήτως ηλικίας. Η αλλόκοτη σκληράδα στις εκφράσεις,

το στραβό στόμα, οι μάλλον αφύσικοι μορφασμοί, παραπέμπουν σε εικόνες δαιμονισμού! Η κοπέλα θα μπορούσε άνετα να πρωταγωνιστήσει στον “Εξορκιστή” χωρίς να χρειάζεται μακιγιάζ! Ως τώρα υπέθετα πως έχει γίνει έτσι εξαιτίας της νόσου Wilson από την οποία πάσχει. Είναι έτσι όμως; Η εν λόγω νόσος προκαλεί μεν κάποιους μορφασμούς, όχι όμως ρυτίδες ή παραμόρφωση. Θυμάμαι, όταν την είχα πρωτοδεί, φοβήθηκα τόσο από την ασχήμια της, ώστε μου ήλθε να το βάλω στα πόδια. Μάλλον έπρεπε να το είχα κάνει...

γ) Στις αρχές της γνωριμίας μας, η Ευγενία με τάραζε στις φωτογραφίες με το κινητό της, καμιά δεκαριά κάθε φορά! Βέβαια, πολλές φωτογραφίες βγάζαμε και αργότερα, όταν αρχίσαμε να βγαίνουμε όλοι μαζί -σα να ήμασταν χαζά δεκαπεντάχρονα. Τις τελευταίες φωτογραφίες τις τράβηξαν το καλοκαίρι. Καμιά φορά μου δίνουν μια δική μου φωτογραφία αλλά ποτέ δεν μου δίνουν δική τους, ή έστω μια κοινή πόζα.

δ) Κάθε φορά που συναντιώμαστε εδώ και πεντέμισι χρόνια, ιδίως πριν αποχωριστούμε, οι κυρίες δεν παραλείπουν να μου κάνουν επίμονα κομπλιμέντα και θωπείες για “τα μαλλάκια μου”. Δεν αποκλείεται να μου τραβάνε και καμιά τρίχα χωρίς να το παίρνω χαμπάρι...

Κατακλείδα: Το εν λόγω δίδυμο μου βγάζει κάτι πολύ αρνητικό, που δρα αθροιστικά και δεν το υποφέρω με τίποτα πια. Ως πρόσφατα η αρνητικότητα που μου εξέπεμπαν ήταν πνιγηρή, δεν μπορούσα να τη συνειδητοποιήσω· τις βαριόμουν αφόρητα, έβγαινα όμως μαζί τους. Τώρα όμως, δεν τις αντέχω...

Όπως και νά 'χει, προτιμώ να εμπιστευτώ το ένστικτό μου και να απομακρυνθώ από αυτές τις δυο το συντομότερο δυνατόν. Σε πρώτη φάση, θα συνεχίσω τις εξόδους μαζί τους αλλά όχι πάνω από μια φορά το μήνα. Σε περίπτωση που παρατηρήσω ξανά ότι με απομονώνουν, με κοροϊδεύουν ή μου παραπάνε κόντρα, θα τις κόψω αυτομάτως, χωρίς δεύτερη κουβέντα...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Οκτώβριος 2011):*** Από την 8η έως και την 12η του μήνα, χρησιμοποιούσα τα επιθέματα

Detoxi για αποτοξίνωση του οργανισμού. Επανέλαβα από την 15η έως και την 19η Οκτώβρη. Ως την τελευταία μέρα τα επιθέματα δεν έβγαιναν καθαρά, πράγμα που σημαίνει ότι η αποτοξίνωση δεν ήταν πλήρης. Επιπλέον, η όλη διαδικασία δεν βοήθησε καθόλου στο πρόβλημα των υπναγωγικών οραμάτων φωτιάς -μάλλον το αντίθετο, θα έλεγα.

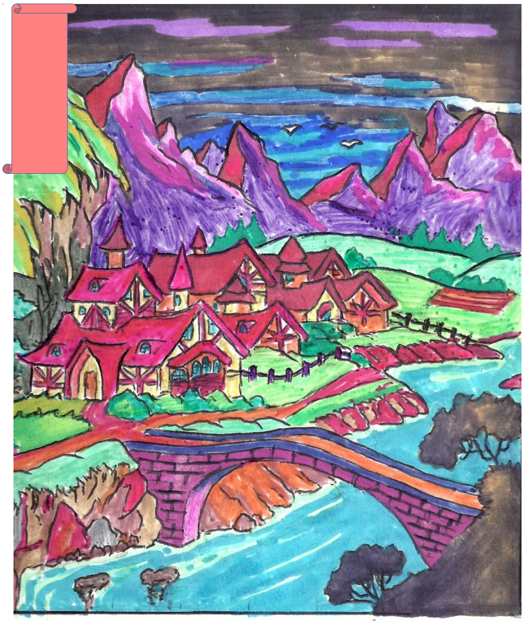
Συνολικά, ο μήνας κινήθηκε στα γνώριμα πλαίσια:

Υπναγωγικά οράματα φωτιάς:	5
Φλόγες μέσα σε όνειρα:	6
Εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση” :	2

* * * *

Σάββατο, 12 Νοεμβρίου 2011

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι κάπου κοντά στην οδό Γούναρη. Αφήνομαι και πετώ ανάσκελα, ελεύθερα, γοργά, πάνω από ήσυχους δρόμους. Παρατηρώ όμορφα κουκλίστικα σπίτια με κόκκινες γυρτές στέγες και πυργίσκους μέσα σε δενδρόφυτα σοκάκια. Η εμπειρία διαρκεί αρκετή ώρα και την απολαμβάνω. Καταλήγω σ' ένα ξέφωτο, όπου σταματώ την πτήση μου και παρακολουθώ έναν λευκό δεξιόστροφο ανεμοστρόβιλο που αρχίζει να σχηματίζεται λίγο πιο πέρα. Όμως, γρήγορα διαλύεται στον αέρα πριν ολοκληρωθεί. *Χρόνια είχα να βιώσω κάτι τόσο δυνατό και όμορφο...*

Ψυχική Εμπειρία: Αργότερα, ξυπνώντας το πρωί, μου ήλθε μια ασυνήθιστη υπναγωγική εικόνα που κράτησε μερικά δευτερόλεπτα: Ένα αντρικό πρόσωπο μεσήλικα, με ανοιχτογάλανη επιδερμίδα, λευκά μαλλιά, ανεπτυγμένο κρανίο,

μεγάλα μάτια με μακριά βλέφαρα, ήρεμο σοφό σοβαρό βλέμμα, πρόσωπο μάλλον γωνιώδες, σαν εξωγήινο...

Τετάρτη, 16 Νοεμβρίου 2011

Είναι ήδη μεσημέρι όταν η μαμά ξαφνικά με πληροφορεί ότι σήμερα ο Νάσος έχει ραντεβού στις 16:30 με τη δερματολόγο στο ΙΚΑ, για να του γράψει την ένεση που κάνει για την ψωρίαση μια φορά στους τρεις μήνες. Ανησυχώ κάπως, επειδή τυχαίνει να έχω κι εγώ ραντεβού με τη νευρολόγο στο ΙΚΑ, ειδικά σήμερα στις 15:50, για να μου γράψει τα αντιεπιληπτικά χάπια.

"Πότε κλείσατε το ραντεβού του Θανάση;" ρωτώ ήρεμα.

"Το κλείσαμε χθες!" μου απαντά η μαμά.

Απορώ, επειδή τα δικά μου ραντεβού στους γιατρούς του ΙΚΑ κλείνονται πάντα ένα μήνα μετά το τηλεφώνημα. Πώς ο Νάσος κανονίζει πάντα την επόμενη ή τη μεθεπόμενη μέρα; Για παράδειγμα, η γιατρός μου έχει γράψει κάτι εξετάσεις αίματος από τον Ιούλιο, τις οποίες δεν έχω κάνει ακόμη επειδή στο ΙΚΑ μου λένε ότι για να κλείσω το σχετικό ραντεβού πρέπει να περάσω από τα γραφεία τους στις 7:30 το πρωί ακριβώς και η εξέταση θα γίνει ένα μήνα μετά. Ο μπαμπάς όμως πηγαίνει ό,τι ώρα θέλει για να κανονίσει ραντεβού για εξετάσεις αίματος του Νάσου την επόμενη μέρα! ***Μυστήρια*** πράγματα...

Τέλος πάντων, θεωρώ ότι εφόσον οι ώρες μας δεν συμπίπτουν, θα προφθάσω να πάω χωρίς να πέσω πάνω στον ανηψιό μου. Ξεκινώ με τα πόδια στις 15:00 το μεσημέρι, αφού δικαιολογούμαι στους γονείς μου ότι θα πάω σε κινέζικο εστιατόριο με την Περσεφόνη. Φθάνω στο ΙΚΑ στην ώρα μου, όμως βλέπω ότι υπάρχει γενική καθυστέρηση. Η ώρα φθάνει 15:50 και βρίσκεται άλλος μέσα στο ιατρείο, ο οποίος έχει έλθει πριν από μένα. Στο μεταξύ, συνειδητοποιώ ότι η πόρτα της δερματολόγου είναι ακριβώς δίπλα από την πόρτα της νευρολόγου -δηλαδή, αν έλθει ο Νάσος θα με δει οπωσδήποτε. Η ώρα περνά, ρίχνω μια ματιά στα ραντεβού της δερματολόγου και ανακαλύπτω ότι ο Θανάσης αναμένεται στις 16:20.

Στο μεταξύ, ο τύπος δεν λέει να βγει από το ιατρείο της

νευρολόγου κι εγώ αδημονώ, καθώς σκέφτομαι ότι καλό είναι να μη με βρει ο Νάσος εκεί όταν έλθει: Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να μάθει η οικογένεια ότι επισκέπτομαι νευρολόγο και μάλιστα του ΙΚΑ. Αν το μάθουν, θα αρχίσουν ερωτήσεις "τι και πώς", χώρια που θα αποκαλυφθεί ότι δεν πληρώνω πια ΤΕΒΕ, "άρα δίνε κι άλλα λεφτά στο Θανάση και στο Γιάννη", χώρια η γκρίνα "Χωρίς το ΤΕΒΕ πας χαμένη, το ΤΕΒΕ είναι το μέλλον σου" κλπ. Στις 16:12 ο τύπος δεν έχει βγει ακόμη από το ιατρείο κι εγώ κρίνω ότι δεν μπορώ να διακινδυνεύσω περισσότερο να αποκαλυφθώ στην οικογένεια. Έτσι, αποχωρώ βιαστικά από το ΙΚΑ και χάνω το ραντεβού μου.

Ο ανωτέρω ***Συντονισμός του Matrix*** μου προκαλεί έντονη πνευματική σύγχυση σε όλο το δρόμο, ενώ επιστρέφω με τα πόδια στο σπίτι. Ωστόσο, με οδηγεί και σε ορισμένες συνειδητοποιήσεις, καθώς θυμάμαι ότι και τον Ιούλιο που πήγα να μου γράψουν τα χάπια, συνάντησα απρόβλεπτα εμπόδια: Κατ' αρχάς, μου είχαν δώσει λάθος ώρα ραντεβού από το τηλέφωνο, οπότε αναγκάστηκα να περιμένω μιά ώρα επιπλέον. Έπειτα, η υπάλληλος που έχει αναλάβει το δύσκολο έργο να βάζει σφραγίδα και υπογραφή στις ιατρικές συνταγές ξέχασε την υπογραφή, οπότε όταν πήγα στο φαρμακείο δεν μπορούσαν να μου δώσουν τα φάρμακα. Έτσι αναγκάστηκα να ξαναπάω στο ΙΚΑ για τη ρημάδα την υπογραφή.

Ειδικά η σημερινή συγκυρία, είναι σα να μου λέει ότι δεν πρέπει να παίρνω αυτά τα χάπια. Ίσως πρέπει να δοκιμάσω άλλες προσεγγίσεις. Τι, όμως; Οργονίτες; Τάχυον; Πάντως, σύμφωνα με τις προσωπικές μου εμπειρίες, το ΙΚΑ δεν παρέχει σοβαρή ιατρική περίθαλψη, ιδιαίτερα αν υπάρχει κάποιο περίεργο πρόβλημα υγείας σαν το δικό μου. Επιπλέον, υποψιάζομαι ότι μέσω της κρατικής ιατρικής περίθαλψης γίνεται φακέλωμα των πολιτών με βάση τον ιατρικό τους φάκελο – πράγμα που εμένα τουλάχιστον δεν με συμφέρει καθόλου...

Κυριακή, 20 Νοεμβρίου 2011

Απόψε έχω κανονίσει βραδινή συνάντηση με τις

βλαμμένες στην Αθήνα. Το πόσο βαριέμαι, δύσκολα περιγράφεται. Ζητώ τη συμβουλή των νεράιδων για την αποψινή συνάντηση και μου τυχαίνει η κάρτα "Γέλιο". Δηλαδή, τις παίρνω πολύ στα σοβαρά, ενώ δεν θα 'πρεπε. Όντως, μάλλον το σκέφτομαι υπερβολικά το θέμα και δεν αξίζει τον κόπο.

Εντέλει, όταν φθάνω στο σημείο του ραντεβού, βλέπω μόνο τη Φιλιώ και πηγαίνουμε στο Zonar's. Η Ευγενία προτίμησε να μείνει στο σπίτι επειδή είχε κάποιες δουλειές, λέει. Καλύτερα· όταν είμαστε οι δυο μας με τη Φιλιώ, περνάμε πιο ευχάριστα.

Σε μια στιγμή, η φιλενάδα μου εκμυστηρεύεται ότι πρόσφατα πήρε νέο δάνειο από την τράπεζα, άλλα 10.000 ευρώ, για να πληρώνει το παλιό, το οποίο έχει βγει πλέον εκτός ελέγχου. *Αλήθεια, πώς τα καταφέρνει έτσι; ένα κάρο λεφτά βγάζει, μένει με τους γονείς της, άρα οικιακά έξοδα δεν έχει. Πώς, λοιπόν, κατορθώνει να χρωστάει τόσα λεφτά; Από κει να καταλάβεις τι ούφο είναι,* συλλογίζομαι αλλά, φυσικά, δεν λέω το παραμικρό.

Κατά τ' άλλα: Μετά από μεθοδική αργοπορία της Φιλιώς, αποχωρούμε από την καφετέρια στις 23:26 ακριβώς. "Ωραία, θα προλάβουμε και τα λεωφορεία μας!" δηλώνει χαρωπά η φίλη μου, εγώ όμως χάνω το λεωφορείο των 23:30 για ένα δευτερόλεπτο. Ετούτη τη φορά, όμως, αντί να περιμένω μισή ώρα στη στάση για το επόμενο, παίρνω ταξί και φθάνω στο σπίτι άνετα και ωραία. Από την επόμενη φορά, θα δω τι θα κάνω μ' αυτές: Μάλλον θα φροντίσω να φεύγω μόνη μου νωρίτερα. Και στην πρώτη μαλακία που θα κάνουν, θα τις παρατήσω οριστικά...

Δευτέρα, 21 Νοεμβρίου 2011

☺ Σήμερα το πρωί μπαίνει ξαφνικά στην κάμαρά μου ο Χάρης, με βλέπει με τα εσώρουχα και αναφωνεί: "Νονά, είσαι γκόμενες!". Ύστερα τρέχει στο σαλόνι, όπου βρίσκεται η μητέρα μου, και φωνάζει όλο χαρά: "Η νονά είναι γκόμενες!"

Λίγο αργότερα πηγαίνουμε στην κουζίνα, όπου μαγειρεύει η μαμά. Κάθομαι κοντά στο τραπέζι και ο μικρός έρχεται

και σκαρφαλώνει στην αγκαλιά μου. Φτιάχνουμε κέηκ, ο Χαρούλης προσφέρεται να βοηθήσει και ανακατεύουμε μαζί το μίγμα. Μετά παίρνει μια χτένα από το λουτρό και θέλει σώνει και καλά να με χτενίσει. Το χτένισμα θα κρατήσει καμιά ώρα, με μπόλικη ευσυνειδησία και χαρά. Τα χεράκια του πονούν, του λέω να σταματήσει αλλά αυτός δεν τα παρατάει με τίποτα. Τελικά σταματάμε όταν καταφθάνει η αδελφή μου και πηγαίνουμε να του αγοράσουμε δυο φόρμες από ένα όχι τόσο κοντινό μαγαζί. Επιστρέφουμε όλο το δρόμο με τα πόδια· ο μικρός είναι ακούραστος και γλυκούλης. Μόνο, κάποια στιγμή μας πετάει: "Δεν μου αρέσουν αυτά που μου πήρατε! Να τα πάμε πίσω!"

Το μεσημέρι ξαπλώνουμε μαζί στο κρεβάτι μου και αμέσως ο Χαρούλης απλώνει τα χεράκια του γύρω στο λαιμό μου. "Τη φυλάω!" εξηγεί γλυκά στη μητέρα μου, η οποία κάθεται δίπλα του για να του πει παραμύθι. Αυτός, όμως, δεν κοιμάται με τίποτα. Θέλει συνεχώς να ασχολείται μαζί μου, να με χαϊδεύει, να μου πειράζει τα μαλλιά, να με αγκαλιάζει. Κάποια στιγμή του γυρίζω την πλάτη, αυτός όμως με χτυπάει για να γυρίσω ξανά προς το μέρος του. Εντέλει σηκωθόμαστε και οι δυο ύστερα από μία ώρα...

Σάββατο, 26 Νοεμβρίου 2011

☺ Η Μαρίνα μας έχει αφήσει για λίγες ώρες τον Χαρούλη επειδή έχει πάει για ψώνια μαζί με τον Θανάση, για να αγοράσει ο θείος ρουχαλάκια στον ανηψιό του. Στην αρχή ο μικρός έκλαιγε με δάκρυ κορόμηλο, με το ένα μάγουλο ακουμπισμένο πάνω στον τοίχο, ζητώντας επίμονα τη μαμά του. Μετά, ήλθε στην αγκαλιά μου και δεν ξεκολλούσε με τίποτα. Τα κάνει κάτι τέτοια τελευταία, που δεν τα έκανε πριν. Υποψιάζομαι ότι ο Χάρης νιώθει ανασφάλεια επειδή έχει ορισμένα προβλήματα στον παιδικό σταθμό. Αρχίζω, λοιπόν, να τον ψαρεύω και μου εκμυστηρεύεται ότι τον ενοχλούν συνεχώς δυο αγόρια, που έρχονται κάθε τόσο και τον βαράνε επειδή έτσι τους αρέσει.
"Εσύ τι κάνεις όταν σε χτυπάνε; Κάθεσαι και τις τρως; Δεν τους ρίχνεις καμία;" τον ρωτάω.

"Όχι, δεν θέλω να χτυπάω τα παιδάκια, επειδή μετά η δασκάλα με μαλώνει!"
"Και τι κάνει η δασκάλα σ' αυτά τα παιδιά;"
"Τους βάζει και κάθονται χώρια, για τιμωρία!"
"Εσύ να το λες πάντα στη δασκάλα, όταν σε πειράζουν αυτά τα βλαμμένα!" τον συμβουλεύω.
"Δεν είναι βλαμμένα, είναι κακά παιδιά!" διατείνεται ο Χάρης.
"Σε πειράζουν επειδή εσύ είσαι πιο όμορφος και πιο έξυπνος από αυτούς!" του λέω.

Κατόπιν, παίξαμε μ' ένα μπαλάκι για καμιά ώρα και τελικά ξαπλώσαμε μαζί στο κρεβάτι μου. Του είπα μερικά παραμυθάκια, ο Χάρης δεν έλεγε να κοιμηθεί, οπότε ήλθε η μητέρα μου έξω από την πόρτα κι έσυρε το χέρι της πάνω στο ξύλο για να κάνει θόρυβο. "Ο δράκος! Κοιμήσου!" είπα στο μικρό, που έπεσε ξερός πάνω στο μαξιλάρι μου και αποκοιμήθηκε στη στιγμή. Μετά από λίγο κοιμήθηκα κι εγώ. Ονειρεύτηκα την Μάγδα Σταυράκη (πώς έτσι;) να μου βάζει κάτι σαν χαλασμένη τροφή στο στόμα μου, που την έβγαλα και την πέταξα στα σκουπίδια.

Τελικά, αυτό το παιδί μοιάζει σε μένα περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον στην οικογένεια: Όχι μόνο φυσιογνωμικά αλλά και στο χαρακτήρα, στα βιώματα (ήδη αρχίζει να έχει προβλήματα με βλάκες στο σχολείο), στην ευγένεια του χαρακτήρα, στην εξυπνάδα και στη φαντασία (ήδη πλάθει και λέει τις δικές του ιστορίες)....⇧

Κι ένα ***μυστήριο:*** Μόλις κατέφθασε ένα περίεργο μακρόστενο δέμα από το εξωτερικό για τον Γιάννη. Ο ανηψιός μου ζήτησε να μην μιλήσω σε κανέναν από την οικογένεια γι' αυτό. Όπως διαπίστωσα από τα επισυναπτόμενα χαρτιά, πρόκειται για ένα μεγάλο, αληθινό σπαθί αξίας 388 ευρώ, το οποίο μάλλον το χρειάζονται τα ανήψια μου για την εξάσκηση στο νινζίτσου. Όλα τα 'χαν, αυτό τους έλειπε -ειδικά ο Γιάννης, που όλο κλαίγεται ότι πνίγεται στα χρέη και δεν έχει να φάει.

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Νοέμβριος 2011):*** Κατά την πρώτη εβδομάδα του μήνα ταλαιπωρούμαι από συνάχι, το οποίο

βεβαίως επιδεινώνει τις υπναγωγικές παραισθήσεις μου και μου κάμπτει το ηθικό. Ωστόσο,

Την Κυριακή, 6 Νοεμβρίου, βλέπω το εξής ***Διαυγές Όνειρο:*** Ακούω μια τραγουδιστή φωνή που μιλά για τον “παράδεισο ψηλά στον ουρανό”. Σηκώνω το κεφάλι, παρατηρώ τα σύννεφα και αρχίζω να υψώνομαι συνειδητά. Πετώ όλο και ψηλότερα, όλο και πιο γρήγορα, χωρίς σώμα. Η αίσθηση είναι υπέροχη αλλά εμπεριέχει ένα ψήγμα φόβου...

Την Τετάρτη, 9 Νοεμβρίου μια τρελή, ίσως επικίνδυνη ιδέα έρχεται στο νου μου: Στο εξής να κοιμάμαι τις νύχτες με αναμμένο και φορτισμένο το κινητό πάνω από το προσκέφαλό μου. Το μαραφέτι εκπέμπει σίγουρα κάποιο είδος αρνητικού ηλεκτρομαγνητισμού, ο οποίος πιθανόν να εξουδετερώνει κάπως την επίσης αρνητική ακτινοβολία που δέχομαι και μου δημιουργεί τα υπναγωγικά οράματα φωτιάς. Στη εβδομάδα που ακολουθεί, τα όνειρά μου γίνονται πιο έντονα και τα θυμάμαι καλύτερα. Οι υπναγωγίες δεν εξαφανίζονται, αντίθετα πληθαίνουν αλλά γίνονται πιο σχηματοποιημένες (πχ έκρηξη ή κόκκινη “δικτυωτή” φωτιά). Πιστεύω ότι η ακτινοβολία του κινητού επηρεάζει όντως την κατάσταση, αλλά όχι με τον επιθυμητό τρόπο, εφόσον δεν εξαλείφει αλλά μάλλον ενισχύει τα υπναγωγικά φαινόμενα. *Αυτό, βέβαια, σημαίνει ότι το φαινόμενο των οραμάτων φωτιάς είναι ηλεκτρομαγνητικού τύπου, δηλαδή εκπέμπεται από κάπου στον εγκέφαλο μου με τη μορφή κυμμάτων...*

Το Σάββατο, 19 Νοεμβρίου, έβαλα αποβραδίς πάνω από το μαξιλάρι μου έναν χοντρό κρύσταλλο τάχυον, τον οποίο μου είχε χαρίσει κάποτε η Ειρήνη, χωρίς να μου εξηγήσει ότι είναι τάχυον· ανακάλυψα τυχαία στο Internet περί τίνος πρόκειται. Παραδόξως, τα υπναγωγικά φαινόμενα επιδεινώθηκαν...

Τέλος πάντων, αυτός ο μήνας πήγε χάλια -μάλλον εξαιτίας του συναχιού:

Οράματα φωτιάς:	9
Όνειρα με φλόγες:	5
Εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση/hell”:	2 (σε όνειρα)
“παράδεισος”:	1

Αλλαγή Πορείας

Πέμπτη, 1η Δεκεμβρίου 2011

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Από σήμερα δοκιμάζω τους οργονίτες: Μια πυραμίδα για την κρεβατοκάμαρά μου κι ένα μενταγιόν για μένα. Μόλις τοποθέτησα την πυραμίδα στο προσκέφαλο πάνω από το κρεβάτι μου, κατέφθασε ο Νάσος. Εισέβαλε στην κάμαρά μου σαν υπνωτισμένος (ποτέ δεν μπαίνει), στάθηκε για λίγες στιγμές πάνω από το κρεβάτι αλλά δεν είπε κουβέντα, σαν να μην παρατήρησε το νέο μου απόκτημα. Ούτε εγώ ανέφερα το παραμικρό.

Το μεσημέρι ξάπλωσα με την πυραμίδα οργονίτη πάνω από το κεφάλι μου. Αμέσως ένιωσα ένταση κι έναν ελαφρό μα επίμονο πονοκέφαλο, σε σημείο που έσπρωξα την πυραμίδα πιο πέρα. Ο πονοκέφαλος και η σκοτούρα κράτησαν όλο το απόγευμα. Επιπλέον, όταν πήγα στην τουαλέτα είδα μια κηλίδα αίμα σαν από αιμορροΐδα...

Ακολούθησε μια πολύ ζωντανή ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Περπατώ μαζί με τη μητέρα μου κοντά στη γωνία Γούναρη-Δελφών, όταν εκείνη αρχίζει να με νουθετεί επειδή δεν εγκρίνει το όμορφο καλοκαιρινό πράσινο φόρεμα που φοράω. Εγώ νευριάζω, εκείνη επιμένει κι αρχίζουμε τον καυγά μέσα στο δρόμο: "Μακάρι να μη με έκανες ποτέ!" της φωνάζω και τελικά καταλήγω να τη βρίζω συνεχώς "Αει στο διάολο!", ενώ ταχύνω το βήμα μου για να της ξεφύγω. Όμως, η φωνή της αντηχεί παντού όσο κι αν προπορεύομαι, οπότε εξακολουθώ τα "Αει στο διάολο" αρκετά δυνατά για να μη την ακούω. Μπροστά μου ορθώνεται μια ψηλή λευκή μάντρα, την υπερπηδώ αποφασιστικά αλλά μετά βλέπω μια άλλη και μετά μια άλλη.

Ερμηνεία: Η μητέρα μου ανέκαθεν με επηρέαζε υπερβολικά, δεν μου επέτρεπε να παίρνω καμία πρωτοβουλία, ενώ ακόμη φροντίζει να διορθώνει το παραμικρό που πάω να κάνω. Τώρα πια δεν της δίνω σημασία, αλλά μάλλον είναι πολύ αργά, το κακό έχει ήδη γίνει από την παιδική ηλικία. Οι λευκοί τοίχοι

συμβολίζουν αθωότητα, φως, αλλά και τη ζωή μου που παραμένει άδεια παρά τις αδιάκοπες προσπάθειές μου για αυτοβελτίωση.

Παρασκευή, 2 Δεκεμβρίου 2011

Διαυγές Όνειρο: Μαζί με φίλους περιδιαβαίνω τους δρόμους ενός όμορφου χωριού που έχει παραδοσιακά σπίτια με κεραμίδια και στενά δρομάκια. Απορώ με την έκταση του χωριού, μοιάζει να μην τελειώνει πουθενά. Η ευχάριστη περιπλάνηση διαρκεί ώρα πολλή...

Το βράδι φόρεσα για πρώτη φορά το μενταγιόν μέσα από το νυχτικό, για να παρακολουθήσω την ταινία “Harry Potter and the Half Blood Prince”. Ένιωσα αμέσως πονοκέφαλο, σκοτούρα, ένταση, όπως την πρώτη φορά που χρησιμοποίησα την πυραμίδα. Επίσης, ξανάνοιξε η αιμορροΐδα κι έβγαλε μια μεγάλη κηλίδα αίμα. Παραδόξως, όμως, παρόλο που η ταινία διήρκεσε σχεδόν τρεις ώρες και έδειχνε συνέχεια φωτιές, δεν είχα ανάλογες υπναγωγικές παραισθήσεις μέχρι τις 5:00 το πρωί. Μετά, όμως, η συνταγή χάλασε...

Σάββατο, 3 Δεκεμβρίου 2011

Αστρική Προβολή: Μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, ξαφνικά βγαίνω συνειδητά από το σώμα μου, υψώνομαι εύκολα ως το ταβάνι και κατευθύνομαι προς τη μισόκλειστη πόρτα. Ωστόσο, δεν μπορώ να προχωρήσω έξω από εκεί. Επιστρέφω στο κρεβάτι και στο σώμα μου και τότε στ' αυτιά μου φθάνουν εκκλησιαστικές ψαλμωδίες. Ξυπνώ με την αίσθηση ότι κάτι δεν πάει καλά με όλα αυτά, έστω κι αν η αναπάντεχη αστρική προβολή με έχει ενεργοποιήσει...

Γενικές Παρατηρήσεις: Σαφέστατα, η πυραμίδα οργονίτη στην κρεβατοκάμαρα εντείνει την ονειρική δραστηριότητα και τις ψυχικές εμπειρίες. Ωστόσο, κατά τις πρώτες τρεις μέρες είχα σωματικές ενοχλήσεις όπως πονοκέφαλο και σκοτούρα. Ακόμη, παρατηρώ ότι όχι μόνο δεν εξαλείφονται οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς αλλά μάλλον εντείνονται, κυρίως σε σχηματοποιημένη μορφή. Επίσης, το εφιαλτικό μήνυμα

“κόλαση” έρχεται σχεδόν καθημερινά στα όνειρά μου. Έτσι, αποφασίζω να απομακρύνω την πυραμίδα από κοντά μου και να την τοποθετήσω τελικά πάνω στη βιβλιοθήκη, απέναντι από το κρεβάτι. Δεν είμαι σίγουρη για το τι ακριβώς κάνουν τα προϊόντα του είδους. *Όπως και να 'χει, δεν είναι να εμπιστεύομαι ανθρώπους...*

Δευτέρα, 5 Δεκεμβρίου 2011

Το απόγευμα βγήκα έξω για μια σύντομη βόλτα, φορώντας το μενταγιόν οργονίτη. Φθάνοντας στο κάτω στενό, ένας κακάσχημος βλαξ με κοίταξε ειρωνικά και μου πέταξε: “Πως περπατάς έτσι;!” – γεγονός που μου θύμισε παιδικούς, ξεχασμένους εφιάλτες. Δεν κόλωσα όμως. Αμέσως γύρισα και τον έβρισα, μάλλον χαμηλόφωνα: “Είσαι μαλακισμένος!”

Λίγο αργότερα, ένας μηχανόβιος έφτυσε κάτω επιδεικτικά, τη στιγμή που περνούσε από πλάι μου. Τον ξαναείδα σταματημένο λίγα βήματα πιο πέρα. Μόλις τον πλησίασα, ξανάφτυσε κάτω. Την επόμενη μέρα αντιλήφθηκα δυο φορές παρόμοια επεισόδια στο δρόμο (περίεργους ήχους και πλαταγίσματα της γλώσσας) από ανθρώπους που περπατούσαν δίπλα μου.

Πιθανή εξήγηση: Τα ερπετοειδή υβρίδια δυσφορούν έντονα απέναντι στους οργονίτες. Μάλιστα, αντιλαμβάνονται από που προέρχεται αυτή η μετατροπή ενέργειας και δεν διστάζουν να δείξουν άμεσα την δυσαρέσκειά τους βρίζοντας και χειρονομώντας επιθετικά.

Παράλληλα, μου έχει έλθει η έντονη επιθυμία να κάνω γενική εκκαθάριση στο σπίτι. Τις επόμενες τρεις μέρες, λοιπόν, ανοίγω ντουλάπες, ντουλάπια, συρτάρια και ξεδιαλέγω ό,τι θεωρώ πως δεν μ' εξυπηρετεί πια. Συνολικά θα ξεφορτωθώ έντεκα τσάντες γεμάτες με κάθε λογής παλιά, άχρηστα, περιττά πράγματα: ρούχα, βιβλία, βιντεοκασσέτες, μπιμπελό, ρακέτες, τσάντες γυναικείες, παιγνίδια, ληγμένα φάρμακα, μαρκανδόρους, χαρτικά, κουτιά, παλιά κεντήματα, κι ένα χαλασμένο κράνος του Γιάννη. Νιώθω ότι αυτή η εκκαθάριση ήταν κάτι που έπρεπε να γίνει...

Παρασκευή, 9 Δεκεμβρίου 2011

Βλέποντας ότι η πυραμίδα οργονίτη είναι ίσως υπερβολικά ισχυρή και μάλλον ενισχύει τα νυχτερινά επεισόδια, αποφασίζω να τη βγάζω από την κρεβατοκάμαρά μου τις νύχτες. Την αφήνω πάνω στο τραπέζι του χωλ, όπου παίζω *Existence*. Στο εξής φροντίζω να κοιμάμαι φορώντας το μενταγιόν. Τα πράγματα αρχίζουν να πηγαίνουν καλύτερα, ωστόσο δεν λείπουν τα όνειρα που περιέχουν μοτίβα φωτιάς ή οι σχηματοποιημένες υπναγωγικές παραισθήσεις, ενίοτε και το μεσημέρι, που δεν φοράω το μενταγιόν. Από τις 13 του μηνός κόβω το χάπι Pirantal 50 mg που έπαιρνα σερί απο το Μάιο.

Εκπαίδευση, Μυστικά και Ψέματα: Οι καινούργιοι μου μαθητές, ο Παύλος και η Λυδία, αποδεικνύονται πολύ καλές περιπτώσεις: επιμελείς, προσεκτικοί, υπάκουοι, ευγενείς. Το αγόρι έβγαλε πέρυσι την 1η γυμνασίου με γενικό βαθμό 19, ενώ η μικρή είναι κι αυτή άριστη μαθήτρια της 6ης δημοτικού. Δεν έχω κάποιο πρόβλημα με αυτούς τους ανθρώπους, γενικά είναι γελαστοί κι ευγενικοί μαζί μου. Ωστόσο, δεν μπορώ να αγνοήσω ένα διαρκές άγχος που τους διακατέχει σχετικά με την πρόοδο των παιδιών -ιδίως του αγοριού. Μετά από κάθε μάθημα πάντα με ρωτάνε πώς πήγε και δείχνουν μια σχετική καχυποψία όταν λέω ότι όλα είναι εντάξει. Ιδίως η Ζέτα, η μητέρα τους, επαναλαμβάνει σπόντες του τύπου "να καταλαβαίνουν αυτά που κάνουν, έτσι;", εγώ πάντα την διαβεβαιώνω ότι τα παιδιά καταλαβαίνουν κι εκείνη μου πετάει ένα αινιγματικό "Εσύ ξέρεις..." *[μια μικρή δόση Πάτση την έχει]*.

Πραγματικά, πάντως, έχω αρχίσει να απορώ για την έντονη καχυποψία που δείχνουν οι σημερινοί γονείς απέναντι στους δασκάλους. *Δεν τα είχα αυτά κάποτε...* Μου κάνουν χαζοέλεγχο σε κάθε μάθημα, δίνοντας έμφαση στο αν τα παιδιά έχουν καταλάβει το μάθημα, αφήνοντας έντεχνα να εννοηθεί πως αν ο φωστήρ δεν κατάλαβε κάτι, φταίω εγώ.

Κατά τη γνώμη μου, αυτό συμβαίνει επειδή οι γονείς ξέρουν ότι τα φυντάνια τους δεν είναι τόσο ιδιοφυίες όσο υποτίθεται πως είναι. Για παράδειγμα, ο Παύλος είναι μεν

καλός μαθητής αλλά εγώ τον αξιολογώ γύρω στο 15-16, όχι περισσότερο. Το 19 το παίρνει, κατά πάσα πιθανότητα, με την επίδραση κάποιου "μέσου".

Στη σύγχρονη εποχή η μεγάλη πλειοψηφία των παιδιών είναι χαμηλών δυνατοτήτων. Ακόμη και οι λεγόμενοι "άριστοι μαθητές" αποδίδουν όσο λύνουν ασκήσεις τυφλοσούρτες. Έτσι και τους βάλεις μια άσκηση που να απαιτεί λίγη φαντασία και δημιουργικότητα, τα κάνουν θάλασσα. Οι περισσότεροι δεν θα περνούσαν καν την τάξη, αν δεν δούλευε "δάκτυλος".

Οι σημερινοί γονείς παίζουν συστηματικά το παιγνίδι "έλεγχος και τρομοκρατία" απέναντι στους δασκάλους, έτσι ώστε οι τελευταίοι να αισθάνονται διαρκώς υπόλογοι, αγχωμένοι, ένοχοι, και να μην τολμούν καν να σκεφθούν ότι ο εκάστοτε φωστήρ δεν αποδίδει λόγω μειωμένων δυνατοτήτων. Αυτό γίνεται για τους εξής δυο λόγους: α) για να καλλιεργείται η εντύπωση ότι φταίει ο δάσκαλος για την όποια αδυναμία του μαθητή και β) για να μη δημιουργούνται υποψίες σχετικά με τα αριστεία του εκάστοτε "σπίρτου".

Φλασιά: Αλήθεια, τώρα μόλις μου ήλθε η ιδέα ότι η Καρολίνα Πάτση πήρε το Lower με μέσον! Μέχρι τώρα είχα μεν την απορία πώς το ούφο τα κατάφερε να περάσει στις εξετάσεις, ωστόσο νόμιζα ότι υπήρξε απλά τυχερή. Περισσότερο, όμως, με εντυπωσιάζει το γεγονός πως τη συγκεκριμένη μαθήτρια δεν την είχα υποψιαστεί μέχρι σήμερα! Εδώ έχω υποψιαστεί άλλους και άλλους! Εξήγηση: Με όλο αυτό το κλίμα επιτηδευμένης τρομοκρατίας που έστηνε εναντίον μου η Μαριάνθη, κατάφερνε να μπλοκάρει τη σκέψη μου ώστε να μη βλέπω τα αυτονόητα (το τούβλο η Καρολίνα έβγαζε μέσο όρο 15-16 στο γυμνάσιο, δηλαδή σχεδόν όσο και η Ζαφειρία!). Μιλάμε για βαρβάτο "δάκτυλο"! Όσο για τα ιδιαίτερα που έκανε σε όλα τα μαθήματα, τα έκανε μήπως και το βλαμμένο μάθει εντέλει κάτι, αλλά και για "ξεκάρφωμα", ώστε να δικαιολογούνται κάπως αυτοί οι βαθμοί στον περίγυρό της...

Σάββατο, 10 Δεκεμβρίου 2011

Αυτή την εποχή η αδελφούλα μου παιδεύεται μ' ένα

ποιηματάκι δύο στροφών ("Ο Χαρούλης και η Χαρά"), το οποίο αποτελεί δική της έμπνευση σε συνδυασμό με γνωστά παιδικά τραγουδάκια, και θα πρέπει να το παρουσιάσει με κομπιούτερ. Όλα αυτά για να διδάξει σε παιδάκια της πρώτης Δημοτικού τα λαρυγγικά γράμματα χ και γ. "Έχω βάλει όλους τους συμφοιτητές μου να δουλεύουν για μένα! Άλλος μου βρήκε τα στιχάκια, άλλος τα CDs, άλλος μου έφτιαξε την παρουσίαση στο κομπιούτερ! Κι εσύ θα μου το δακτυλογραφήσεις ωραία!" μου εξηγεί η Αλίκη χαρωπά.

Αυτά τά 'χω ξανακούσει ουκ ολίγες φορές: Όποτε δίνει εξετάσεις η αδελφή μου, διατίνεται ότι "δεν ξέρει τίποτα" και ότι "από το τρακ έχει ξεχάσει τα πάντα"· όμως, οι συμφοιτητές της κόπτονται τόσο πολύ για πάρτη της, ώστε την ώρα του διαγωνίσματος είτε της σφυράνε τις απαντήσεις, είτε την προμηθεύουν με όλα τα απαραίτητα "σκονάκια" ώστε η ιδιοφυία μας να αριστεύσει ακόμη μια φορά!

Μα καλά, τόσο ντίβα είναι πια αυτή η Αλίκη, ώστε οι συμφοιτητές της δεν έχουν άλλη όρεξη παρά να δουλεύουν για πάρτη της, ώστε να παίρνει αυτή τα "άριστα"; Εγώ τέτοιες χάρες δεν θα τολμούσα να ζητήσω ούτε από καρδιακές φίλες μου -τις παλιές "καλές" εποχές!

Λεπτομέρεια: Τώρα που η Αλίκη έχει μόλις ξεκινήσει το 4ο έτος της Παιδαγωγικής Σχολής, της μένουν μόνο πέντε μαθήματα και μερικές εργασίες για να αποφοιτήσει!

"Ούτε εικοσάχρονες κοπελίτσες δεν τα καταφέρνουν τόσο άριστα στο Πανεπιστήμιο, όπως η Αλίκη", λέει γελαστά η νονά της, η θεία Πηνελόπη -που μάλλον έχει πιάσει το νόημα.

"Θα βρει όμως δουλειά σε σχολείο;" αναρωτιέται η μητέρα μου.

"Η Αλίκη θα βρει γρήγορα δουλειά ως δασκάλα", απαντά η άλλη με σιγουριά...

"Η γατούλα": Ενδιαφέρουσα κωμωδία, με πρωταγωνίστρια μια καλομαθημένη πλουσιοκόρη. Ορισμένες από τις περιγραφές ταιριάζουν γάντι στην αδελφούλα μου:

"Το ίνδαλμά μου είναι η μητέρα μου: Σπούδασε οικονομικά, έκανε ένα διδακτορικό μούφα, απ' αυτά που είναι 5-10 σελίδες κι έχουν θέματα του τύπου "Το ψηλό τακούνι και

οι οικονομικές επιπτώσεις του” *[η αδελφή μου δεν έχει κάνει ακόμη ντοκτορά αλλά το βλέπω να 'ρχεται]*. Στο μεταξύ, φρόντισε να δικτυωθεί κοινωνικά με τον σωστό τρόπο (δεν εννοώ τις παιδικές της φιλενάδες).

Η ουσία είναι πως η γυναίκα γεννήθηκε γάτα με πέταλα. Κατάλαβε εγκαίρως ότι αν γίνεις η δούλα, η μετρέσα, η ρουφιάνα του καθηγητή, τότε όλα θα σου πηγαίνουν ρολόι: Θα περνάς τα μαθήματα με άριστα παρόλο που δεν ξέρεις τι χρώμα έχει το βιβλίο, θα πάρεις ντοκτορά σε μια βδομάδα, θα υπογράφεις βαρύγδουπα επιστημονικά άρθρα που ποτέ δεν έγραψες. Αν, όμως, πηγαίνεις “με το σταυρό στο χέρι”, τότε όλα θα σου πηγαίνουν μυστηριωδώς στραβά, δεν θα πάρεις ποτέ δίπλωμα, θα υπογράφουν άλλοι τις εργασίες που έγραψες εσύ, κ.ο.κ. Με το που έγινε, λοιπόν, το θηλυκό Α του καθηγηταρά, έγινε και η νούμερο ένα φοιτήτρια στο πανεπιστήμιο!

Στο σπίτι, μας πουλάει μούρη ότι είναι εργαζόμενη, για χάρη μας παιδεύεται όλη μέρα, και γι' αυτό να μη της κολλάμε να μας μαγειρεύει παστίτσια. Στο γραφείο λέει πως είναι προπάντων σύζυγος και μητέρα, οπότε οφείλουν να την απαλλάξουν από κουραστικές δουλειές, έρευνες, υπερωρίες, και τα παρόμοια.

Ομοίως, η αδελφούλα μου όλο τσαμπουνάει ότι δουλεύει πολύ σκληρά στα Τρία Κυκλάμινα και να μη την ζαλίζουμε με τα κατορθώματα των γιων της· στο εστιατόριο, πάλι, λύνει και δένει, κατέχει θέση υψηλή, κι ας το παίζει θύμα...

Κυριακή, 11 Δεκεμβρίου 2011

Εικόνες του Matrix: Απόψε έχω ραντεβού με την παρέα στις 8:00 το βράδι στο κέντρο της Αθήνας. Μετά από μια σύντομη βόλτα στους δρόμους, διαπιστώνω ότι η εικόνα που παρουσιάζει η Αθήνα είναι ακόμα χειρότερη από πέρυσι, καθώς μια ζοφερή ατμόσφαιρα ανέχειας πλανιέται παντού. Έχουν βάλει λουκέτο ακόμη περισσότερα μαγαζιά, ενώ έχουν ξεφυτρώσει ως μανιτάρια μπόλικα ενεχειροδανειστήρια -όχι μόνο στο κέντρο μα και στα προάστια.

Ωστόσο, εμένα κάτι δεν με πείθει: Έχω την εντύπωση ότι όλο αυτό το κλίμα κακομοιριάς και ξενοκατοχής που καλλιεργείται στη χώρα εδώ και ενάμισι χρόνο, είναι επίπλαστο. Δεν μπορώ να πιστέψω, ας πούμε, ότι ένα παλιό, γνωστό και μεγάλο κεντρικό κατάστημα ρούχων, το οποίο δούλευε πρίμα μέχρι πέρυσι κι έξω από το οποίο περνούν καθημερινά πολλές χιλιάδες άνθρωποι, έχει χρεωκοπήσει. Από την άλλη μεριά, για την πλειοψηφία των μαγαζιών -ιδίως στα προάστια- βρίσκω πιο παράξενο το πώς διατηρούνταν πριν, με μηδενική κίνηση όλη μέρα, παρά το ότι τώρα έχουν κλείσει.

Υποψιάζομαι, λοιπόν, ότι οι πουλημένοι στα κυκλώματα ιδιοκτήτες τους έχουν πάρει εντολή να βάζουν λουκέτο στα μαγαζιά τους, δημιουργώντας έτσι μια ψευδή εικόνα φτώχειας και γενικής κακομοιριάς. Υποψιάζομαι, ακόμη, ότι η λεγόμενη οικονομική κρίση χτυπά ελάχιστους πραγματικά. Οι περισσότεροι από τους σημερινούς "καθώς-πρέπει οικογενειάρχες" είναι βαθιά δικτυωμένοι στα κυκλώματα, οπότε αν χάνουν από μία (φανερή) πλευρά κερδίζουν από δέκα (κρυφές)...

Τέλος πάντων, φθάνοντας στην καφετέρια κατά τις 8:05 βρίσκω εκεί ήδη καθισμένους την Ευγενία και τον Νικήτα. Η Ευγενία εξακολουθεί να μας πουλάει φούμαρα ότι δεν την ενδιαφέρουν πλέον τα ιδιαίτερα μαθήματα επειδή εδώ και λίγους μήνες ασχολείται με τις μεταφράσεις, λέει.

"Τι κείμενα σου δίνουν συνήθως;" τη ρωτάω.

"Τεχνολογικά, ιατρικά... εύκολα είναι!" μου κάνει με ξιπασμένο υφάκι.

"Εύκολα; Τα ιατρικά;" εκδηλώνω αυθόρμητη απορία.

Μετά από λίγο καταφθάνει και η Φιλιώ, με τη συνήθη μισάωρη καθυστέρηση. Έρχεται και κάθεται δίπλα μου, μιλάμε όλοι μαζί χαρούμενα, έχω θετική διάθεση, γρήγορα όμως αρχίζω να δυσανασχετώ: Παρατηρώ ότι η Ευγενία δεν κάνει τίποτε άλλο από το να μαλώνει τον Νικήτα μόλις εκείνος τολμήσει να κάνει την παραμικρή κίνηση ή να αρθρώσει έστω μία κουβέντα: "Σκάσε, μη μιλάς, όλο βλακείες λες" ή "Πάλι βλακείες κάνεις, άσε τη Φιλιώ ήσυχη" κλπ -τα γνωστά. Μου τη δίνουν αυτά: Το παιδί έχει μεν κάποιο πρόβλημα, όμως δεν είναι

τόσο χαζό. Αυτή φροντίζει να τον μπλοκάρει, κάνοντάς τον δειλό και παθητικό...

Λίγο αργότερα ο Νικήτας μας πληροφορεί πως έχει αγοράσει καινούργιο κινητό και η Ευγενία θεωρεί σκόπιμο ν' ανακαλύψει εκείνη την ώρα όλες τις λειτουργίες του. Ως αποτέλεσμα, οι τρεις τους καταλήγουν να ασχοληθούν γύρω στα 40 λεπτά με το εν λόγω μαραφέτι. Στο μεταξύ εγώ βαριέμαι αφόρητα και μ' έχουν πιάσει τα νεύρα μου. Παράλληλα, έχουν αρχίσει να μου "χτυπάνε" περίεργα και τα διάφορα δωράκια που κάθε τόσο βγάζει ο Νικήτας από το τσαντάκι του και τα χαρίζει στη Φιλιώ: Ένα παλιό DVD, ένα lip gloss, μια διαφήμιση spa, κλπ. Δεν της τα δίνει όλα μαζί. Της τα προσφέρει ένα-ένα, τελετουργικά θα έλεγα. Έτσι κάνει κάθε φορά που συναντιώμαστε αλλά μόλις τώρα θυμάμαι ότι σε μένα δεν έχει δώσει κανένα τέτοιο χαζοδωράκι εδώ και χρόνια. Σαφώς δεν μπορώ να παρεξηγήσω το Νικήτα, μα ξέρω ότι δεν είναι τόσο ηλίθιος όσο τον παρουσιάζει η Ευγενία και όσο καταλήγει να φαίνεται· γύρευε, όμως, τι του λέει η ξαδέλφη του για μένα...

Η ώρα περνά και η δυσαρέσκεια που νιώθω μεγαλώνει: Παρατηρώ ότι η Ευγενία δεν μου απευθύνει ποτέ το λόγο, αντίθετα φροντίζει να μονοπωλεί συστηματικά τη Φιλιώ με δικά τους θέματα για τα οποία εγώ δεν βρίσκω τίποτα να πω -τα συνηθισμένα κόλπα. Πότε-πότε η Φιλιώ προσπαθεί να μου πει και μένα κάτι, μα η άλλη της το κόβει αμέσως. Άλλοτε, πάλι, ξεσπά σε ξαφνικές εκδηλώσεις τρυφερότητας απέναντί μου: Μου χαμογελάει, με χαϊδολογάει και μου κάνει "Υβόοοοοννη μου!" όλο γλύκα. Τα συνηθίζει αυτά κάθε φορά που βλεπόμαστε, κι εγώ ως τώρα τα θεωρούσα ως ένδειξη αφέλειας και συμπάθειας υπέρ μου. Ωστόσο, τώρα μόλις συνειδητοποιώ ότι αυτά δεν τα κάνει ποτέ στην κολλητή φιλενάδα της, την Ευγενία. Τελικά, ποιά από τις δύο είναι μεγαλύτερη υποκρίτρια; Όπως και να 'χει, αρκετά ασχολήθηκα με τα ανάπηρα, έξι χρόνια τους ανέχομαι, χωρίς καν να πολυκαταλαβαίνω το λόγο. Τώρα, όμως, πρέπει να μπει ένα τέλος σ' αυτή την αφύσικη "φιλία". Ο κύβος ερρίφθη...

Η ώρα έχει πάει 10:15, έχω πάρει την οριστική απόφασή μου και τώρα ψάχνω απλά για ένα κενό στην κουβέντα, μια αφορμή για να τους σερβίρω το κατάλληλο παραμύθι ώστε να τις ξεφορτωθώ το συντομότερο. Θέλω, δηλαδή, να τους πω ότι τάχα μου σύστησαν πρόσφατα ένα νέο μαθητή, στον οποίο πιθανότατα θα πηγαίνω Κυριακή απόγευμα επειδή όλες οι υπόλοιπες ώρες μου είναι κλεισμένες. Ωστόσο, η ώρα περνά κι αυτές είναι τόσο απορροφημένες στα κουτσομπολιά τους, ώστε δεν καταφέρνω να βρω το ζητούμενο κενό για να πω κι εγώ αυτό που θέλω.

Γύρω στις 11:10 σηκώνομαι να φύγω μόνη μου – πράγμα που συμβαίνει για πρώτη φορά στα πεντέμισι χρόνια που βγαίνουμε μαζί. Οι κυρίες δεν καταφέρνουν να με καθυστερήσουν αυτή τη φορά. Καθώς τις αποχαιρετώ, η Ευγενία σπεύδει να μου απευθύνει τα γνώριμα πια κομπλιμέντα για “τα μαλλάκια μου”. Απόψε, όμως, δεν μπαίνω καν στον κόπο να προσέξω τι μου λέει...

Δευτέρα, 12 Δεκεμβρίου 2011

Νωρίς το πρωί, καθώς πίνουμε τον καφέ μας, εξηγώ στη μητέρα μου ορισμένες φάσεις από το όλο θέατρο. Συμφωνεί κι αυτή πως δεν έχω να περιμένω τίποτα καλό από τη συγκεκριμένη παρέα:

“Η Ευγενία σε ζηλεύει και προσπαθεί να σε επισκιάζει με κάθε τρόπο. Ένα σκιάχτρο σας παριστάνει την έξυπνη και την αρχηγό. Καλά τα 'λεγε κάποτε η θειά μου η Αρχοντία: Μακριά από σημαδεμένους ανθρώπους· είναι γεμάτοι κακία!”

“Ναι, αλλά γιατί αυτές με κυνηγούν συνεχώς, ενώ εγώ προσπαθώ να ξεκόψω; Ακόμα και η Ευγενία, που ξέρω ότι με αντιπαθεί, μόλις δει ότι πάω να εξαφανιστώ αρχίζει τα τηλεφωνήματα και τα μηνύματα στο κινητό. Δεν είναι περίεργο;” απορώ.

“Σε θέλει για σάκο του μποξ” μου εξηγεί η μαμά.

Έτσι, αποφασίζω να κάνω αμέσως ένα μικρό ***μαγικό τελετουργικό*** για ξεφόρτωμα της σαβούρας: Γράφω το όνομα της άσπονδης φίλης μου (Ευγενία Ντοβίνου) σε λευκό χαρτί, το

διπλώνω και βάζω το χαρτί κάτω από μεγάλη επίπεδη πέτρα. Επειδή υποψιάζομαι ότι η μαντάμ μου κάνει μάγια, ανάμεσα στο χαρτί και στην πέτρα τοποθετώ ένα κομμάτι καθρέφτη με την λαμπερή πλευρά προς τα κάτω, δηλαδή προς το χαρτί. Ο καθρέφτης υποτίθεται ότι γυρίζει πίσω τη μαγεία. Κρύβω το όλο πακέτο σε σκοτεινό μέρος, μέσα σ' ένα παλιό ντουλάπι στην αποθηκούλα της αυλής μας, παρέα με τις πέτρες των Πάτσηδων...

Παρασκευή, 16 Δεκεμβρίου 2011

Από τις αρχές του Νοέμβρη, δηλαδή δυο βδομάδες από τότε που άφησα την Καρολίνα, συμβαίνει το εξής ***μυστήριο:*** Κάθε Παρασκευή απόγευμα που πηγαίνω για μάθημα στη Ζαφειρία, βρίσκω την παλιά μεταλλική εξώπορτα πάντα κλειδωμένη. Επάνω έχουν τοποθετήσει τρία κουδούνια, ένα για κάθε όροφο της οικογένειας. Μπήκαν στη φασαρία επειδή "έγιναν κλεψιές στη γειτονιά" και οι υποχόνδριοι Χοϊδάδες θεώρησαν ότι με αυτό το γελοίο τρόπο θα κρατήσουν τους κλέφτες έξω από την αυλή τους.

Το θέμα είναι ότι κάθε φορά χτυπώ το κουδούνι δυνατά, ανάβει το κόκκινο φωτάκι, μα δεν ακούγεται κανένας ήχος. Επαναλαμβάνω 3-4 φορές, τίποτα. Τελικά τηλεφωνώ με το κινητό στη Ζαφειρία και κατεβαίνει να μου ανοίξει. Τότε η μικρή δοκιμάζει το κουδούνι και αυτό, μυστηριωδώς, χτυπά κανονικά. "Μήπως χτυπά μόνον όταν η πόρτα είναι ανοιχτή;" απορώ. Μου περνά από το μυαλό ότι ίσως να το κάνουν επίτηδες, δηλαδή αποσυνδέουν το κουδούνι όταν ξέρουν ότι θα έλθω, για να μου σπάνε τα νεύρα. Νομίζουν ότι εγώ χαμπαριάζω με κάτι τέτοια. Δεν αποκλείεται να τους κακοφάνηκε που εγκατέλειψα τη μαλάκω την Καρολίνα. Άντε βγάλε άκρη με δαύτους...

Ακόμη, φέτος έχει αρχίσει να γίνεται σήριαλ το θέμα της πληρωμής μου: Δεν με πληρώνουν έγκαιρα πια, χρειάζεται να περιμένω μερικές μέρες ώσπου να έλθει ο Νώντας στο σπίτι να μου φέρει τα λεφτά. Όχι ότι με πειράζει αυτό, αλλά πιο λογικό δεν θα ήταν να με πληρώνουν την Παρασκευή που πηγαίνω

σπίτι τους; Τελευταία έρχεται, λέει, ο Νώντας μεσημεριανές ή βραδινές ώρες, χτυπά το κουδούνι και μετά φεύγει άπρακτος επειδή εμείς δεν ανοίγουμε. Πιθανότατα ο τύπος δεν νιώθει να χτυπήσει σωστά το κουδούνι, ή απλά δεν έρχεται καθόλου. Την τελευταία φορά μου χρωστούσαν τρία μαθήματα· ήλθε -πάλι λέει- ο Νώντας ένα μεσημέρι, χτύπησε, δεν ακούσαμε και μετά από μια βδομάδα έστειλαν τον Μανώλη και μου πλήρωσε μόνο τα δύο. Προτίμησα να κάνω το κορόιδο.

Γενικά, λοιπόν, παρατηρώ μια πολύ περίεργη δυσχέρεια με τη Λουίζα φέτος: Με δυσκολία μου ανοίγουν την πόρτα, με δυσκολία με κερνούν ένα αναψυκτικό μια ώρα αφού φθάσω στο σπίτι τους, με δυσκολία με πληρώνουν. Όλα του γάμου δύσκολα. Δεν μου αρέσουν καθόλου όλα αυτά, τα θεωρώ δείγμα ψυχικής εχθρότητας αλλά και ***σημάδι της μοίρας***, ότι πρέπει να εξαφανιστώ από κει μέσα το γρηγορότερο δυνατόν...

"Ιστορία μιας μέλισσας": "Σύμφωνα με τους κανόνες της αεροδυναμικής, οι μέλισσες δεν μπορούν να πετάξουν. Το σώμα τους είναι υπερβολικά χοντρό για να κρατηθεί στον αέρα από τα αδύναμα φτερά τους. Ωστόσο, οι μέλισσες πετάνε. Αυτό συμβαίνει επειδή ζουν τη ζωή τους χωρίς να γνωρίζουν τις πεποιθήσεις των ανθρώπων ". *Δηλαδή, δεν τους έχει κάνει κανένας "επιστήμων" πλύση εγκεφάλου, ότι είναι ανίκανες να πετάξουν...*

"Μήπως γαυγίζω κάτω από λάθος δέντρο;"

! Οι χρονικές περίοδοι κατά τις οποίες παρατηρήθηκε το "bloop" (υποτιθέμενος ήχος του Κθούλου που ξυπνά), αντιστοιχούν σε πολύ σημαντικές κρίσεις στη ζωή μου:

Καλοκαίρι 1997 (πρώτο άκουσμα του bloop): Ενώ βρισκόμουν στο ζενίθ της ζωής μου από κάθε άποψη, από τον Ιούνιο και μετά όλα αρχίζουν να γκρεμίζονται: Η Παγγαία συρρικνώνεται σταδιακά, ενώ δέχομαι συστηματικό πόλεμο από την Παρίση κι αινιγματική "φιλικότητα" από την Σταυράκη. Τσακωμός και απογοήτευση από "καλές φίλες" στις διακοπές (Ελένη Ταντούλου, Πέρσα). Ο ηχητικός πόλεμος εντατικοποιείται. Ο ιδανικός άνδρας χάνεται μέσα από τα χέρια μου.

1998 (bloop): Μετάταξη (δηλαδή πτώση!) στην Παγγαία. Χωρίς καμιά αιτία πέφτω σε δυσμένεια.

1999 (bloop) + Σύνοδος πλανητών τον Αύγουστο: Δεύτερη αλλαγή θέσης, ακόμη μεγαλύτερη πτώση στην ιεραρχία της εταιρείας, συνοδευόμενη με έξτρα φόρτο εργασίας, mobbing, πλεκτάνες εναντίον μου και τελική αποχώρησή μου χωρίς αποζημίωση στα τέλη Νοεμβρίου.

2000 (bloop) + σύνοδος πλανητών Μαϊου, "τα άστρα στη σωστή τους θέση": Οικονομική καταστροφή, ο ηχητικός πόλεμος εναντίον μου χειροτερεύει ακόμη περισσότερο.

2002 (bloop): Απώλεια καλών φιλιών, η ως τότε κατοτυχία μου συστηματοποιείται σε "Συντονισμούς του Matrix", το φιάσκο της ΕΛΚΕ. Και, φυσικά, η Υπέρτατη Τελετουργία, όπου οραματίζομαι ότι καίω τον χταποδόμορφο μαύρο αφέντη της γης, ο οποίος μυστικά χειραγωγεί όλους τους ανθρώπους -χωρίς καν να έχω στο νου μου τον Κθούλου!

2005 (bloop): Η αρχή του τρόμου: Οι αποκαλύψεις των λεξαρίθμων, καταιγισμός "σημείων", θρησκοληψία, εγκατάλειψη της Υπέρτατης Τελετουργίας.

2006 (bloop): Το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" εμφανίζεται ξαφνικά στα όνειρά μου, ενώ τα *σημεία* εντείνονται. Βιώνω ισχυρό μετατραυματικό στρες και ψύχωση, καθώς διαβολικές συμπτώσεις ενισχύουν τη φρίκη.

2008 (bloop): Τα "σημεία" γίνονται πιο έντονα από ποτέ! Η οικογένειά μου, οι μαθητές μου, συγγενείς, φίλοι, ακόμη και άγνωστοι στο δρόμο μου φωνάζουν συνεχώς τη λέξη "κόλαση", συνειδητά ή ασυνείδητα! Διώχνω φίλες και μαθητές από τρόμο, παίρνω και ψυχοφάρμακα -ευτυχώς για λίγο.

2009 (bloop): Νέα διάσταση στον τρόμο, χάρη στα υπναγωγικά *οράματα φωτιάς*, τα οποία ξεκινούν χάρη σε δικό μου κραυγαλέο, ουσιαστικά ανεξήγητο λάθος (εμπιστεύτηκα τον μαύρο μάγο Kusba, ο οποίος δουλεύει με τα κοχύλια και τη θάλασσα...).

Ιούνιος 2010 (bloop): Ενώ είχα καταφέρει να μειώσω αρκετά τον αριθμό των οραμάτων φωτιάς και των εφιαλτικών μηνυμάτων, από τα μέσα Ιουνίου και τα δύο φαινόμενα

επιστρέφουν δριμύτερα. Παράλληλα, η οικογένειά μου καταφέρνουν να μου φάνε 10.000 ευρώ μαζεμένα (χώρια πόσα μου τρώνε κάθε μήνα εδώ και χρόνια), ενώ οι φίλες μου στήνουν ένα πολύ περίεργο παιγνίδι...

Υποψία: Ίσως ο Θεός των ανθρώπων και των θρησκειών να είναι ο Κθούλου, ο οποίος προς το παρόν "κοιμάται και ονειρεύεται" στη βυθισμένη πόλη Ρ'λυε, σε κάποια άβυσσο του Ειρηνικού Ωκεανού.

Το πεδίο δράσης του είναι το αστρικό πεδίο και μέσα από τα όνειρα ελέγχει τα μυαλά των ανθρώπων, άρα και τις τύχες τους. Λέγεται ότι από το έτος 2000 και μετά έχει άρχίσει να ξυπνάει, οπότε η επιρροή του γίνεται όλο και πιο έντονη. Ως αποτέλεσμα, έρχονται τα πάνω κάτω παντού πάνω στη γη, ιδίως για όσους αντιπαθεί επειδή δεν ταιριάζουν ψυχικά μαζί του.

Ο Κθούλου και οι Μεγάλοι Παλαιοί επικοινωνούν με τους ανθρώπους μέσω ονειρικών υποβολών. Ο Κθούλου χρησιμοποιεί υπεραισθητική αντίληψη για να γίνεται αντιληπτός στα ευαίσθητα καλλιτεχνικά άτομα και σε ανθρώπους με περίεργες ιδιαιτερότητες -όπως εγώ. Οι εξωγήινες, παράξενες σκέψεις του προκαλούν παράνοια, σχιζοφρένεια, αμνησία.

Λεπτομέρειες: Στα νησιά Γκαμπέ, στον Ειρηνικό Ωκεανό, βρέθηκαν πολύ καλά διατηρημένες μούμιες, και τεράστια τείχη φτιαγμένα από κοράλι. Στη νήσο Ποναπέ υπάρχει ένας ναός αφιερωμένος σ' έναν χταποδόμορφο θεό. Έχεις μήκος εκατό μέτρα κια πλάτος πενήντα. Σύμφωνα με τους θρύλους των ντόπιων, χτίστηκε από τους βασιλιάδες που ήλθαν μέσα από τη θάλασσα...

Δευτέρα, 19 Δεκεμβρίου 2011

Επεισοδιακή μέρα: Ο μπαμπάς έχει σηκωθεί από τις 2:30 τα ξημερώματα για να πάει εσπευσμένα στην Κεφαλλονιά επειδή η μεγαλύτερη αδελφή του, η θεία Λίνα, πέθανε ξαφνικά χθες το πρωί σε ηλικία 87 ετών. Επειδή όμως δεν υπήρχε χώρος γι' αυτόν στα αυτοκίνητα των ανηψιών του, αναγκάστηκε να φύγει με την κλούβα που μεταφέρει τη νεκρή, μέσα στην άγρια νύχτα. Η κηδεία θα γίνει στα Βλιχάτα, γύρω στις 3:00 το απόγευμα. Λίγο μετά την κηδεία της θείας Λίνας, ο γιος της ο Δαμιανός παραπατάει σ' ένα σκαλί και παθαίνει άσχημο διάστρεμμα. Ο γιατρός λέει να μη το πατάει για δυο βδομάδες.

Στις 9:20 το πρωί ο Γιάννης φέρνει τον μικρό για να τον κρατήσουμε κάτω ώσπου να επιστρέψει η γυναίκα του από τη σχολή λογιστικής μετά από κανένα επτάωρο. Κανονικά ο μικρός πηγαίνει σε δημόσιο παιδικό σταθμό, ωστόσο τον κρατάμε εμείς δυο-τρεις φορές την εβδομάδα επειδή ο Γιάννης βαριέται να σηκωθεί αρκετά πρωί για να τον πάει.

Μετά από κανένα μισάωρο μας τηλεφωνεί η αδελφή μου και μας λέει πως ο Νάσος είναι άρρωστος: Έχει διάρροιες, εμετούς, πονόκοιλο, πονοκέφαλο κλπ – μάλλον δηλητηρίαση, επειδή ο νεαρός βγήκε χθες τη νύχτα με φίλους και θεώρησε καλό να πιει τρία Red Bull. Ως αποτέλεσμα, τώρα δεν είναι καθόλου καλά και η Αλίκη επιφορτίζει τη μητέρα μου να καλέσει ασθενοφόρο.

Η μητέρα μου ξεκινάει τα τηλεφωνήματα αλαφιασμένη. Σύντομα μαθαίνουμε πως το Ασκληπιείο Βούλας δεν διανυκτερεύει, οπότε θα πρέπει να πάμε το Νάσο στον Ευαγγελισμό. Επιπλέον, τα ασθενοφόρα έχουν απεργία σήμερα, λειτουργούν

μονάχα ελάχιστα για περιπτώσεις ανάγκης, και μας ανακοινώνουν ότι θα πρέπει να περιμένουμε γύρω στις τέσσερις ώρες. Πανικός, χαμός, η Αλίκη σπάει τα τηλέφωνα και αγχώνει τη μάνα μου για το τι μέλλει γενέσθαι. Δεν φαίνεται πρόθυμη να πάρει και ταξί...

Εντέλει, ο Θανάσης αποκοιμιέται για λίγη ώρα, οπότε φανταζόμαστε ότι πάει καλύτερα. Κάποια στιγμή μας τηλεφωνούν, μας πληροφορούν ότι έχει έλθει πια η σειρά μας και ρωτούν αν θέλουμε ακόμη να έλθει ασθενοφόρο. Η μαμά αρνείται εφόσον νομίζει πως ο νεαρός δεν το χρειάζεται.

Όταν όμως ο Νάσος ξυπνάει, είναι χειρότερα από πριν και η Αλίκη ξανατηλεφωνεί έξαλλη στη μητέρα μου και της λέει κλαίγοντας να βρει επειγόντως ασθενοφόρο. Τώρα όμως έχουμε χάσει τη σειρά μας και θα πρέπει να περιμένουμε άλλες τέσσερις ώρες! Ξανά απανωτά τηλεφωνήματα με την αδελφή μου, η οποία απαιτεί ουσιαστικά να μαντέψουμε εμείς τι ακριβώς έχει ο Νάσος και πόσο επείγουσα είναι η μεταφορά του σε νοσοκομείο. Παράλληλα, ο νεαρός δεν βοηθάει καθόλου την κατάσταση: Φωνάζει, βρίζει, πετάει τη μάνα του έξω από το δωμάτιο, της κλείνει το τηλέφωνο, δεν εξηγεί καν τι θέλει ο ίδιος. Στο μεταξύ, ο Χαρούλης βρίσκεται πάντα μες τα πόδια μας, απαιτεί κι αυτός -σα νήπιο που είναι- αμέριστη προσοχή και όλο με ρωτάει “Γιατί δεν μου μιλάς;”

Εγώ έχω αρχίσει ήδη να εκνευρίζομαι: Δεν μπορεί η προκομμένη η αδελφή μου να καλέσει μόνη της ασθενοφόρο, εφόσον μάλιστα βρίσκεται η ίδια κοντά στο Θανάση και βλέπει ιδίοις όμμασι πώς πάει; Δεδομένου ότι σήμερα δεν υπάρχουν ασθενοφόρα, δεν θά 'πρεπε να έχει ήδη καλέσει ένα ταξί για να μεταφέρει το παιδί της στο νοσοκομείο; Αντί για όλα αυτά, η κυρία απαιτεί τα πάντα στο χέρι από τους γονείς μου, ενώ η ίδια απαξιεί να σκεφτεί έστω τι πρέπει να κάνει -ως συνήθως. Τελικά, στις 2:30 το μεσημέρι έρχεται η Μαρίνα και παραλαμβάνει το παιδί. Πέντε λεπτά αργότερα καταφθάνει ένας φίλος του Νάσου για να τον πάει στο νοσοκομείο με το αμάξι του.

Εντέλει, ο Θανάσης έχει μια απλή γαστρεντερίτιδα, οπότε θα μείνει μόνο για μερικές ώρες στον Ευαγγελισμό. Θα

επιστρέψει στο σπίτι αργά το απόγευμα και θα ξαπλώσει στο κρεβάτι μου, όπου θα μείνει ξαπλωμένος μέχρι το επόμενο μεσημέρι. Τη νύχτα η μαμά ξαπλώνει δίπλα του για να τον προσέχει μήπως ανεβάσει πυρετό. Η αδελφή μου πηγαίνει πάνω, στη μεζονέτα της, και αφήνει όλη την ευθύνη στη μητέρα μου -ξανά ως συνήθως.

Όσο και να μη θέλω, δεν μπορώ να μην προσέξω τη ***σύμπτωση***: Λίγο μετά το θάνατο της συγχωρεμένης ξεκίνησε όλη αυτή η αναμπουμπούλα στο σπίτι μας και μετά την κηδεία ο ξάδερφος μου έπαθε σοβαρό ατύχημα. Το σχολίασε ακόμα και η μητέρα μου, χωρίς εγώ να της αναφέρω τίποτα: "Γκρινιάρα και γρουσούζα στη ζωή της, γρουσούζα και στο θάνατο!"

Δεν είναι η πρώτη φορά που παρατηρώ περίεργα αρνητικά γεγονότα, ακριβώς την ώρα της κηδείας ενός ανεπιθύμητου ανθρώπου (βλ 25/2/2004). Φαίνεται πως όταν πεθαίνει κάποιο προβληματικό άτομο, εκλύεται αρνητική ψυχική ενέργεια η οποία επηρεάζει ανάλογα τα κοντινά του πρόσωπα...

Τρίτη, 20 Δεκεμβρίου 2011

☺ Δείχνω στον Χαρούλη μια σελίδα σ' ένα περιοδικό, όπου φιγουράρει η χορεύτρια Άντα Λογοθέτη που ποζάρει μαζί με τον συνοδό της, ανάμεσα σε πολλές άλλες χορεύτριες και χορευτές.
"Πού είμαι εγώ;" τον ρωτάω.
"Εδώ είσαι", απαντάει αμέσως ο Χάρης και μου δείχνει την επίμαχη φωτογραφία. "Με τον άνδρα σου!", συμπληρώνει όλο νάζι. Λίγο αργότερα, ο μικρός με πλησιάζει και μου λέει με γλυκιά φωνούλα: "Έλα εδώ, μικρή μου! Μόνο εσένα αγαπάω! Είσαι το μωρό μου!"

Τετάρτη, 21 Δεκεμβρίου 2011

Βραδινή επίσκεψη στην Πέρσα, μετά από τυχαία συνάντηση στο δρόμο και πρόσκληση εκ μέρους της. Ως συνήθως, η κουβέντα διατηρήθηκε ζωηρή για τρεις περίπου ώρες· ωστόσο, συνειδητοποιώ πλέον ότι η επικοινωνία μας βασίζεται κυρίως στο ότι εγώ φροντίζω να την ικανοποιώ λέγοντάς της πως δεν κάνω πια ιδιαίτερα μαθήματα, ενώ ακούω

με περισσή ανοχή τις καυχησιές της σχετικά με το πόσο σούπερ δασκάλα αγγλικών είναι η ίδια, εφόσον διδάσκει και σε φροντιστήριο. “Εκεί φαίνεται πόσα απίδια βάζει ο σάκκος!” λέει και ξαναλέει, τονίζοντας ότι καταφέρνει να δίνει Lower σε όλους ανεξαιρέτως τους μαθητές της μέσα σε τρεις μήνες!

Παρόλο που φορούσα το μενταγιόν οργονίτη, σχεδόν όση ώρα έμεινα εκεί, ένιωθα πίεση στο κεφάλι και ελαφρά ημικρανία. Επιπλέον, την ίδια νύχτα είχα μια έντονη υπνοπομπική παραίσθηση φωτιάς, κάτι που είχε δυο βδομάδες να συμβεί...

Φαίνεται ότι η πολύωρη ανθρώπινη επικοινωνία, με όλο αυτό τον αγώνα που συνεπάγεται (να γίνεις πειστικός, να σε εμπιστευθούν, να σε εγκρίνουν, να αρέσεις, να πείσεις, να φανείς έξυπνος κλπ) απορροφά τεράστιες ποσότητες ζωτικής ενέργειας -περισσότερη ακόμη κι από την τηλεόραση ή τα κομπιούτερ...

Σάββατο, 31 Δεκεμβρίου 2011

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Το σώμα μου είναι ολόκληρο καλυμένο με μια μαύρη ουσία σαν πίσσα. Παρατηρώντας πιο προσεκτικά, διαπιστώνω ότι πρόκειται για ένα πυκνό στρώμα από μαύρα φτερωτά έντομα που με σκεπάζουν από πάνω ως κάτω. Καταφέρνω, όμως, να τα σκουπίσω από πάνω μου και να καθαρίσω σχεδόν τελείως.

Πιθανή ερμηνεία: Πλήθος "μαύρες", αρνητικές οντότητες έχουν κολλήσει παντού επάνω μου, αποτέλεσμα μαύρης μαγείας που έχει εξαπολυθεί εναντίον μου. Τώρα, όμως, καταφέρνω να “καθαρίσω”, ίσως χάρη στους οργονίτες που χρησιμοποιώ από την αρχή του μήνα...

Το συνηθισμένο οικογενειακό ρεβεγιόν για το τέλος του χρόνου: Καθόμαστε όλοι γύρω από το μεγάλο τραπέζι, τρώμε, κουβεντιάζουμε και ύστερα το ρίχνουμε στα χαρτιά. Αυτή τη φορά ξεκινάμε νωρίς, γύρω στις 9:00 το βράδι, και θα τελειώσουμε γύρω στις 2:00 μετά τα μεσάνυχτα. Κατά τη διάρκεια όλων αυτών των ωρών, ο Γιάννης δεν θα σταματήσει ούτε δευτερόλεπτο να κροταλίζει τα κέρματά του, μάλλον επιδεικτικά. *Είναι δυνατόν να το κάνει επίτηδες;* αναρωτιέμαι

εκνευρισμένη, ωστόσο καταφέρνω να συγκρατήσω να νεύρα μου και να μη δείξω καμία δυσαρέσκεια. Απλά, απορώ: Δεν κουράζονται;

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Δεκέμβριος 2011):*** Συνολικά αυτός ο μήνας παρουσίασε βελτίωση αλλά όχι όση περίμενα:
Οράματα φωτιάς: 4
Όνειρα με φλόγες: 7
Εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" ή "hell": 2
+ Γραπτό εφιαλτικό μήνυμα "Karma infernale" τη νύχτα της 17ης Δεκ: Την επόμενη μέρα πέθανε η θεία Λίνα και ακολούθησε γενική αναμπουμπούλα...

Οι χρησμοί των νεράιδων το 2011
(ή: Τι χρειάζεται να προσέξω)

Αποτοξίνωση: 7 *(Ξεφορτώσου ό,τι σε βαραίνει)*
Σπάσε τα Δεσμά: 5 *(Καταπίεση στη δουλειά ή στην οικογένεια. Μη θυσιάζεσαι για ανάξια άτομα)*
Ρομαντικός Σύντροφος: 5 *(Προσωρινοί σύμμαχοι αρσεν. φύλου)*
Σωματική Άσκηση: 4 *("Όποιος δεν έχει μυαλό έχει πόδια")*
Εσωτερική Δύναμη: 4 *(Επιτυχία, δύναμη μα χρειάζεται να έχω αυτοπεποίθηση)*
Όνειρα που πραγματοποιούνται: *(Αργή σταδιακή βελτίωση)*
Και Έζησαν Αυτοί Καλά: 4 *(Μια σύντομη παρένθεση στη ζωή μου με προβληματίζει, μα θα τελειώσει ομαλά)*
Περιβαλλοντική Επίγνωση: 4 *(Μια υπόθεση χρειάζεται μελέτη, σκληρή δουλειά και σοβαρότητα)*

Κάρτες που δεν βγήκαν καθόλου
(ή: εδώ τα πάω καλά)

Ανυψώσου Πάνω από τα Προβλήματα: *Καταφέρνω να αποστασιοποιούμαι από τα προβλήματα, σα να μη με αφορούν άμεσα.*
Διακοπές: *Δεν μου χρειάζονται.*
Εσωτερικό Παιδί: *Το καλλιεργώ αρκετά...*
Να Είσαι Ειλικρινής με τον Εαυτό σου: *Είμαι...*

Νέα Ευκαιρία: *Καμία...*
Νέα Τοποθεσία: *Να μην περιμένω αλλαγές...*
Οικογενειακή Αρμονία: *Η σχέση μου με την οικογένεια έχει εξομαλυνθεί αρκετά, εφόσον τώρα πια ξέρω να κρατάω το στόμα μου κλειστό...*

Δυσχέρειες

Τρίτη, 10 Ιανουαρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι διακοπές σε κάποιο νησί μαζί με τη μητέρα και την αδελφή μου. Έχουμε παρακολουθήσει μια φιλοσοφική διάλεξη, η οποία μόλις τέλειωσε. Βγαίνουμε έξω στο δρόμο για να επιστρέψουμε στο πλοίο, μαζί με το υπόλοιπο γκρουπ τουριστών. Ωστόσο, η μητέρα μου καθυστερεί επειδή αδυνατεί να περπατήσει γρήγορα. Γυρίζω πίσω για να την πάρω μα δεν τη βλέπω πουθενά. Στο μεταξύ, το υπόλοιπο γκρουπ δεν φαίνεται πια, έχουν προχωρήσει χωρίς εμάς. Σκέφτομαι ότι πρέπει να βρω μόνη μου το λιμάνι, μα δεν θυμάμαι το δρόμο. Γυρίζω εδώ κι εκεί, μπαίνω σε μαγαζιά, ρωτάω διάφορους μα κανείς δεν ξέρει να με καθοδηγήσει. Στο μεταξύ σουρουπώνει, εξακολουθώ να μη βρίσκω το δρόμο, αλλά τώρα έχω και τον Χάρη μαζί μου. Η αγωνία μου μεγαλώνει μόλις συνειδητοποιώ ότι έχω πια ξεχάσει όχι μόνο σε ποιό λιμάνι πρέπει να πάω και ποιό καράβι να πάρω, αλλά και από ποιό μέρος έχω έλθει.

Ερμηνεία: Το οικογενειακό μου περιβάλλον, με τις αυξημένες του ανάγκες, με κρατά πίσω, σε σημείο που ξεχνώ την προέλευση αλλά και τον προορισμό μου. Ποιόν κοινό (δύσκολο) δρόμο μπορεί να έχω με τον Χάρη; ۩

Νέες τράπουλες ***Existence*** για το 2012: *“Shattered Memories” –“Wurn Reign” – “Angels' Friends” – “Massacre” – “Hidden Emperor” – “Duelist” (το πεδίο μάχης χωρίζεται σε "τάξεις").*

Τετάρτη, 11 Ιανουαρίου 2012

Ψυχική Εμπειρία: Είναι μεσημέρι, δεν έχω πέσει ακόμη στο κρεβάτι. Τραβάω την κουρτίνα της κάμαράς μου ώστε να καλύπτει το παράθυρο, ύστερα ξαπλώνω. Εναλλάσσω διάβασμα με χαλάρωση. Κάποια στιγμή σηκώνομαι, κάτι ψάχνω στη βιβλιοθήκη μου, ξαναπέφτω. Λίγο αργότερα, ενώ διαβάζω

παρατηρώ ότι η κουρτίνα έχει τραβηχτεί προς το μέρος μου και το μισό παράθυρο είναι ακάλυπτο. Απορώ και σκέφτομαι μήπως ασυναίσθητα μετακίνησα την κουρτίνα την ώρα που σηκώθηκα – αν και δεν θυμάμαι τίποτα τέτοιο, ούτε είχα λόγο να το κάνω. Γενικά, όταν ξαπλώνω τα μεσημέρια, θέλω η κουρτίνα να σκεπάζει το παράθυρο. Σε λίγη ώρα ξανακοιτάζω την κουρτίνα και βλέπω ότι τώρα καλύπτει το παράθυρο, όπως την είχα βάλει αρχικά! *Πιθανή Ερμηνεία: Μάλλον απίθανο να πείραξα δυο φορές την κουρτίνα ασυναίσθητα και να την τράβηξα σε θέση που δεν ήθελα. Μήπως, για λίγα δευτερόλεπτα, βρέθηκα σε μια παράλληλη διάσταση, όπου η κουρτίνα όντως βρισκόταν στη λάθος θέση;*

Εικόνες του Πλέγματος: Εδώ και λίγο καιρό είναι δυνατή η δημιουργία κινούμενων ολογραμμάτων από συστήματα ηλεκτρονικών υπολογιστών. Έχουν ήδη παρουσιαστεί ολογράμματα χαρακτήρων manga να χορεύουν σε συναυλίες στην Ιαπωνία. Πρόσφατα η Μαράια Κάρεϋ έδωσε μια συναυλία σε πέντε διαφορετικές πόλεις του κόσμου ταυτόχρονα: Βέβαια, μόνο σε μία πόλη τραγουδούσε εκ του φυσικού· στις υπόλοιπες εμφανιζόταν και ακουγόταν ένα τρισδιάστατο ολόγραμμά της.

Όταν τελειοποιηθούν ακόμη περισσότερο αυτά τα ολογράμματα, δεν θα ξεχωρίζουν οπτικά από ένα πραγματικό ον ή αντικείμενο. Κάπως έτσι, ο ψηφιακός κόσμος αρχίζει να εισβάλλει -φανερά πλέον- στον φυσικό...

Πέμπτη, 12 Ιανουαρίου 2012

Μητρική αγάπη: Σήμερα το πρωί είπα στη μητέρα μου να μου φτιάξει μια κορδέλα από λευκό μετάξι για να κρεμάω στο λαιμό μου το μενταγιόν οργονίτη. Αφού μου την ετοίμασε πρόθυμα, μου ζήτησε το μενταγιόν και πήγε να περάσει την βελόνα ραψίματος μαζί με την κορδέλα μέσα από το ειδικό γαντζάκι. Ωστόσο, δεν φαντάστηκα πως θα άρχιζε να τρυπάει το μενταγιόν με την βελόνα! Της υπενθύμισα βιαστικά ότι ο οργονίτης δεν πρέπει να ακουμπάει σε μέταλλο και τότε εκείνη μου δικαιολογήθηκε ότι η κορδέλα δεν περνούσε εύκολα, γι' αυτό και τάραξε στα τσιμπίματα το μενταγιόν. Ανησύχησα και

απόρησα: *Η κορδέλα περνούσε μια χαρά από το γαντζάκι. Άλλωστε, σε τι θα βοηθούσαν τα τσιμπίματα; Μήπως, κατά βάθος, ήθελε να μου το αχρηστέψει;*

Ξαφνικά, θυμήθηκα μια πολύ σημαντική καμπή στη ζωή μου: Το Σεπτέμβρη του 1977, η μητέρα μου είχε τη φαεινή ιδέα να δηλώσει την πραγματική μας διεύθυνση όταν πήγαμε να με γράψει στο Γυμνάσιο Γλυφάδας (όπου είχα ήδη βγάλει δυο χρονιές δίνοντας ψεύτικη διεύθυνση κατοικίας), παρόλο που γνώριζε πως μάλλον δεν θα γινόμουν δεκτή εφόσον κανονικά υπαγόμασταν στο Γυμνάσιο Τερψιθέας Όπως ήταν αναμενόμενο, οι καθηγητές μας παρέπεμψαν στο εν λόγω σχολείο, όπου φοιτούσαν τέρατα.

Μέχρι σήμερα πίστευα ότι η μητέρα μου έπραξε έτσι από αφέλεια. Τώρα όμως, μου ήλθε η υποψία ότι ίσως αποκάλυψε την αληθινή μας διεύθυνση στο Γυμνάσιο Γλυφάδας όχι από χαζομάρα αλλά επίτηδες! Ο λόγος ήταν πως ήθελε να με απομακρύνει από τον Γιώργο Φραντζή, που ήταν ο πρώτος μου έρωτας! Της είχα μιλήσει γι' αυτόν πολλές φορές και της είχα επίσης εξηγήσει ότι με τον Γιώργο είμασταν φίλοι και μιλούσαμε πολύ στα διαλείμματα – άρα ποιός ξέρει πώς θα αναπτυσσόταν η σχέση μας στα επόμενα χρόνια...

Την εποχή εκείνη τα παλιά ήθη κρατούσαν καλά ακόμη, η μητέρα μου παραήταν σεμνότυφη κι έτρεμε στη σκέψη ενός πιθανού δεσμού ανάμεσα σε μένα και στον Γιώργο. Από τότε που ήμουν νήπιο, μου πιπίλιζε διαρκώς το μυαλό ότι επιτρεπόταν να γνωρίσω έναν άνδρα μονάχα αφού πάω στο πανεπιστήμιο, να βγω ένα μοναδικό ραντεβού μαζί του και μετά να απαιτήσω γάμο! *Ωστόσο, δεν φαινόταν να ανησυχεί καθόλου για την ηθική της αδελφής μου· σ' εκείνη δεν έκανε ποτέ τέτοιου είδους κυρήγματα...*

Κατά τη γνώμη της, λοιπόν, η παρουσία του Γιώργου αποτελούσε μέγιστη απειλή για την ηθική μου αλλά και για το καλό όνομα της οικογένειάς μας. Έτσι, έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της ώστε να μη φοιτήσω στο ίδιο γυμνάσιο με αυτόν. Ως αποτέλεσμα, δεν τον ξαναείδα ποτέ, στο νέο μου σχολείο δεν υπήρχε κανένας άξιος να τον αντικαταστήσει στη

συνείδησή μου, έμπλεξα άσχημα ανάμεσα σε τέρατα για τα επόμενα τέσσερα χρόνια της εφηβείας μου ο ψυχισμός μου επηρεάστηκε με ολέθριο τρόπο. Ουσιαστικά, όλη η ζωή μου πήγε κατά διαβόλου από κει και πέρα. *Κι ένας ένας περίεργος συνειρμός: Εμένα η μαμά με έβγαλε από το Γυμνάσιο Γλυφάδας για να μην ξαναδώ τον αγαπημένο μου Γιώργο. Αλλά τον Λάμπη της Αλίκης, της τον έφεραν στο σπίτι!*

Ψυχολογικά δεν προχώρησα ποτέ πέρα από την ηλικία των 14 ετών και το καλοκαίρι του 1977, που το πέρασα περιμένοντας να έλθει ο Σεπτέμβριος για να ξαναδώ τον μεγάλο μου έρωτα, τον Γιώργο Φραντζή. Αυτό όμως δεν συνέβη, τον έχασα μέσα από τα χέρια μου τελείως άδικα και αυτό η ψυχή μου δεν το δέχτηκε ποτέ. Από την άλλη, δεν είχα ποτέ την τύχη να βρεθεί στο δρόμο μου ένα ανάλογο αίσθημα, οπότε το απωθημένο δεν έφυγε ποτέ. Απ' ότι φαίνεται, ο Γιώργος ήταν ο ιδανικός άνδρας για μένα, αυτός που κανονικά θα έπρεπε να έχω. Η εμφάνιση, ο χαρακτήρας και το πνεύμα του παρέπεμπαν σε ανδρομέδιο τύπο -ό,τι ακριβώς θα μου ταίριαζε. Τέτοιοι άνδρες δεν σπανίζουν απλώς· δεν γεννιούνται πια...

Αυτή δεν ήταν η μόνη φορά που η μητέρα μου επιχείρησε να διακόψει την πορεία μου· το συνηθίζει να σαμποτάρει οτιδήποτε θεωρώ εγώ σημαντικό: Όταν ήμουν εννέα ετών, μου έσχισε το μεγαλύτερο μέρος από την πολύτιμη -για μένα τότε- συλλογή από χαρτάκια Melo. Την εποχή που πήγαινα στον Ιανό, είχε φαγωθεί να παρατήσω τη σχολή και την παρέα. Όποτε με βλέπει να ασχολούμαι με το γράψιμο, με παρωτρύνει επίμονα να τα παρατήσω: “Μην κουράζεις το μυαλό σου” ... “Όλο με βλακείες ασχολείσαι” ... “Έλα εδώ να κάνεις καμιά δουλειά” κ.ο.κ. Την εποχή που διάβαζε τα ημερολόγιά μου, απαιτούσε να εξαφανίσω τις περισσότερες σελίδες, ενώ επέμενε να μην το εκδώσω ποτέ σε καμία μορφή, επειδή “θα σε κοροϊδεύουν όλοι, θα σου κάνουν καζούρα στο δρόμο”, μου έλεγε.

Συνήθως δεν επιβάλλει τη θέλησή της στα ίσα αλλά πλαγίως: Πότε με βομβαρδίζει ασταμάτητα με “συμβουλές για το καλό μου”, πότε δηλώνει αποδοκιμασία και περιφρόνηση για οτιδήποτε κάνω, πότε μου χαλάει τα σχέδια “κατά λάθος-

εξεπίτηδες”, όπως στην περίπτωση του Γιώργου Φραντζή και του μενταγιόν -το οποίο ελπίζω να μην έχει ήδη απενεργοποιηθεί. Θεωρώ σκόπιμο, λοιπόν, από δω και πέρα η οικογένεια να μη γνωρίζει τίποτα για τα σχέδιά μου και τις κινήσεις μου. Όσο για τα γραπτά μου, θα τους διαβεβαιώνω πως “δεν είναι τίποτα σπουδαίο, βλακειούλες για να περνάει η ώρα...”

Παρασκευή, 13 Ιανουαρίου 2012

Πρωινή ξαφνική επίσκεψη από την Ανθή, τη γυναίκα του ξαδέρφου Δαμιανού. Τώρα που έχει πεθάνει η πεθερά της, φαίνεται πιο ήρεμη και λιγότερη επιθετική. Ήλθε φορτωμένη με δώρα, ως συνήθως. Εμένα μου έφερε μια ωραία πράσινη ζακέτα -για να μη φοράω, λέει, την (ακόμη πιο όμορφη) γκρί ζακέτα που έφερε δώρο στη μητέρα μου την προηγούμενη φορά. Επέμενε πάνω σ' αυτό...

Η Ανθή έχει ηρεμήσει, ωστόσο παρατήρησα τα εξής: Μιλάει ασταμάτητα, ουσιαστικά δεν επιτρέπει σε κανέναν άλλο να εκφραστεί και κατά κανόνα περιαυτολογεί διαρκώς σχετικά με το πόσο καλόκαρδη και τέλεια είναι η ίδια: “Για να έχω αποκτήσει τόσα πλούτη, σημαίνει πως τα αξίζω και πως ο Θεός με ανταμοίβει για την καλή μου καρδιά! Εγώ, όταν προσεύχομαι, λέω: Θεέ μου δίνε μου εμένα για να δίνω στους άλλους!” *Δηλαδή: “Θεέ μου, δίνε σε μένα εκατομμύρια για να δίνω εγώ στους άλλους ψίχουλα και να τους βουλώνω το στόμα”...*

Το στυλάκι της μου θυμίζει πρόσωπα όπως η Σταυράκη στην Παγγαία και ο ξάδελφος Βιτσέντζος στην Κεφαλλονιά: Άτομα με περισσή αυτοπεποίθηση και αλαζονία, απόλυτα πεπεισμένα για την υπεροχή τους απέναντι στους άλλους, που επιδεικνύουν την υποτιθέμενη ανωτερότητά τους κομπάζοντας ακατάπαυστα, με ψυχωτική εμμονή· κοινά χαρακτηριστικά σε όσους είναι χωμένοι στα κυκλώματα μέχρι τα μπούνια...

Απέναντι σε τέτοιους ανθρώπους πρέπει να είμαι συγκρατημένη, να αποφεύγω να ανοίγω το στόμα μου (άλλωστε απεχθάνονται ν' ακούνε, θέλουν μόνο να τους ακούνε), να σιγοντάρω μονάχα ό,τι λένε, δείχνοντάς τους τον ανάλογο

θαυμασμό. Μεγάλη προσοχή όταν συναναστρέφομαι με τέτοια άτομα, επειδή "δεν ξέρεις τι κάνει ο καθένας", όπως με συμβούλευε κάποτε μια ψυχή. *Ή, μάλλον, ξέρεις...*

Σάββατο, 14 Ιανουαρίου 2012

Μετά από δυο αναπάντητες κλήσεις της Φιλιώς Μπόγρη νωρίς το απόγευμα, την παίρνω εγώ τηλέφωνο από το κινητό. Στην αρχή μου παραπονιέται ότι δεν βλεπόμαστε πια τόσο συχνά κι εγώ δικαιολογούμαι ότι "έτσι τυχαίνει". Ύστερα μου προτείνει να βγούμε αύριο μαζί με την Ευγενία "όπως το είχαμε πει" κι εγώ της λέω αποφασιστικά ότι δεν θα μπορέσω να παρευρεθώ επειδή έχω και αύριο μάθημα, 5:30-8:30 το βράδι, εφόσον έχω βρει κι άλλο μαθητή στον οποίο μπορώ να πηγαίνω μονάχα αυτές τις ώρες! Έτσι, υποτίθεται ότι στο εξής θα έχω μαθήματα κάθε απόγευμα, ακόμη και τα σαββατοκύριακα, οπότε προς το παρόν δεν μπορούμε να βρεθούμε. Η Φιλιώ, μάλλον στενοχωρημένη, μου λέει "να μη χαθούμε" ... "να μη χάσουμε τη φίλη μας" ... "να τα πούμε κάποια στιγμή" κλπ, κι εγώ τη διαβεβαιώνω πως θα την πάρω τηλέφωνο μόλις ακυρωθεί κανένα μάθημα. Μούσι, φυσικά.

Η συνομιλία διήρκεσε γύρω στα επτάμισι λεπτά, μου άδειασε η μπαταρία του κινητού και το έβαλα να ξαναφορτίσει. Ωστόσο, μέχρι τις 9:00 που το άφησα, δεν είχε φορτίσει σχεδόν καθόλου. Με εξέπληξε αυτό το έντονο ***σημάδι της μοίρας***, δηλαδή ότι η μπαταρία χάλασε ακριβώς την επίμαχη στιγμή, παρόλο που δεν παρουσίαζε πρόβλημα μέχρι πριν από λίγο.

Θα δοκιμάσω και τις επόμενες μέρες μα το κινητό δεν φορτίζει πλέον, επειδή έχει χαλάσει η υποδοχή που δέχεται τον φορτιστή και η αντικατάστασή της στοιχίζει 30 ευρώ -δεν συμφέρει. Συνεπώς, πρέπει να αλλάξω κινητό· θα πάρω της μητέρας μου, μια και η ίδια δεν το χρησιμοποιεί. Έτσι, οι καλές μου πρώην φιλενάδες δεν θα μπορούν να βρουν με τίποτα τον καινούργιο αριθμό μου...

Δευτέρα, 16 Ιανουαρίου 2012

Προαίσθηση: Είναι απόγευμα και πηγαίνω στον σούπερ

μάρκετ. Μόλις φθάνω απέξω, μου έρχεται στο μυαλό ένα παλιό τεύχος του περιοδικού Λούκι Λουκ με τίτλο “Καλάμιτι Τζαίην”, που είχα διαβάσει όταν ήμουν μικρή. Μέσα στο μαγαζί, περνώντας από το διάδρομο με τα παιδικά βιβλία (έχει ελάχιστα), βλέπω ένα DVD με την ίδια ακριβώς περιπέτεια του Λούκι Λουκ, δηλαδή την “Calamity Jane”. Το εξώφυλλο είναι ακριβώς ίδιο με του παλιού περιοδικού...

Παρασκευή, 21 Ιανουαρίου 2012

Μετά το σημερινό μάθημα στη Ζαφειρία, συνάντησα τυχαία στη σκάλα τα αδέλφια της Λουίζας που έτυχε να φεύγουν επίσης εκείνη την ώρα. Φθάνοντας κάτω στην αυλή, ο Μιχάλης μου είπε ξαφνικά:

“Ήθελα κάτι να σε ρωτήσω, Υβόννη: Μήπως ξέρεις πώς θα μπορούσαμε να πάρουμε κανένα Lower μαϊμού;” (!)

“Μαϊμού, δε νομίζω” απάντησα ήρεμα.

“Δεν έχεις τίποτα υπόψη σου;” επέμεινε εκείνος.

“Τι να σου πω, δεν ξέρω· αν είναι δυνατόν κάτι τέτοιο, θα γίνεται μόνο σε μεγάλα φροντιστήρια. Αλλά τι θα κάνεις; Θα πας και θα τους ρωτήσεις αν δίνουν Lower μαϊμού;”

“Ε, πίνεις έναν καφέ με τον καθηγητή, τον πληρώνεις κιόλας... Όμως, τα διαγωνίσματα δεν διορθώνονται στην Αγγλία;” συνέχισε ο Μιχάλης.

“Έτσι λένε αλλά αυτό δεν το ξέρεις” αποκρίθηκα.

“Σωστά, αυτό δεν το ξέρεις” συμφώνησε η Υακίνθη.

“Εσύ, πάντως, δεν έχεις τίποτα υπόψη σου;”, συνέχισε ο Μιχάλης.

“Εγώ όχι, μόνο σε φροντιστήρια ίσως γίνεται κάτι τέτοιο” επανέλαβα σταθερά.

Περίεργη στιχομυθία η παραπάνω. Αυτοί πρέπει να γνωρίζουν καλύτερα από μένα τι ακριβώς συμβαίνει με τα Lower και τα Proficiency "μαϊμού", που πλέον αποτελούν το 90% των πιστοποιητικών που δίνονται. Πιθανόν να ήθελαν να βολιδοσκοπήσουν αν εγώ είμαι σε θέση να μαγειρέψω κάτι τέτοιο ή, ακόμη, “Φαίνεται ότι απόρησαν με την επιτυχία του Μανώλη”, όπως υπέθεσε η μητέρα μου.

Κυριακή, 22 Ιανουαρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι μαζί με την Πέρσα, η οποία με παρασέρνει και τρέχουμε κατά μήκος της παραλιακής λεωφόρου στην Κάτω Γλυφάδα, χωρίς να μου εξηγεί που πηγαίνουμε. Μόλις που αποφεύγουμε τα διερχόμενα αυτοκίνητα. Το όνειρο γίνεται *διαυγές:* Τώρα βρίσκομαι ανάμεσα σε δυο αντίπαλες ομάδες ποδοσφαιρόφιλων που ετοιμάζονται για γερό καυγά. "Να φύγω πρώτα;" ρωτώ. Περιμένουν λίγο και ξεγλιστρώ από ανάμεσά τους.

Συνεχίζουμε το τρέξιμο με την Πέρσα αλλά σύντομα στριμωγνόμαστε από ένα τεράστιο φορτηγό, σε μια εσοχή τοίχου. Το φορτηγό απειλεί να με συνθλίψει, όμως ανοίγω έγκαιρα την πόρτα που υπάρχει εκεί και περνώ μέσα σε κάτι που θυμίζει τεράστιο ξύλινο κοντέινερ. Τότε, μια μπουλντόζα μου κόβει το δρόμο και δεν μπορώ να προχωρήσω. Αρχίζω να υποψιάζομαι ότι η Πέρσα με έχει οδηγήσει σε παγίδα.

Ξαφνικά βρίσκομαι σε μια παραλία, κόσμος πολύς πηγαινοέρχεται γύρω μας και μου φαίνονται μάλλον εχθρικοί. Σηκώνω το χέρι ψηλά, τους διατάσσω να ηρεμήσουν όλοι και, όντως, τώρα μοιάζουν σα να έχουν ακινητοποιηθεί όλοι. Όμως, αμέσως μετά βλέπω τη θάλασσα να φουσκώνει πολύ στο βάθος και καταλαβαίνω πως το τσουνάμι που θα έλθει θα είναι γιγάντιο. Γυρίζω την πλάτη, κλείνω τα μάτια και μπροστά μου τώρα υπάρχει μόνο μια γκρίζα ουσία διάσπαρτη με περίεργες φυσαλλίδες...

Δευτέρα, 23 Ιανουαρίου 2012

Προαίσθηση: Νωρίς το πρωί, έχω πάει για ένα θέλημα. Επιστρέφοντας, καθώς φθάνω κοντά στο σπίτι, μου έρχεται στο νου η εξής φράση: "Αυτό είναι αποκύημα της φαντασίας σου". Μόλις μπαίνω μέσα, ακούω από την ανοιχτή τηλεόραση την εξής φράση στις Ειδήσεις: "Αυτά είναι αποκυήματα της φαντασίας..."

☺ Στο μεταξύ μας έχουν φέρει τον Χαρούλη για να τον κρατήσουμε ως το απόγευμα που θα επιστρέψει η μητέρα του

από τη σχολή της. Τελευταία, μόλις μπαίνει στο σπίτι μας ο μικρός φαίνεται τσαντισμένος, μας φωνάζει, μας χτυπάει, όμως μετά από κανένα δεκάλεπτο ηρεμεί και γίνεται γλυκούλης.

Αργότερα πηγαίνω στο δωμάτιό μου, αερίζω τα σεντόνια κι ετοιμάζομαι να στρώσω το κρεβάτι, όταν ξαφνικά μπαίνει μέσα ο Χάρης. Χωρίς να πει κουβέντα με πλησιάζει, κλείνει το παράθυρο (κάνει κρύο) και μου λέει γλυκά: "Να σε βοηθήσω;". Ύστερα αρχίζει να στρώνει το σεντόνι που έχω ήδη απλώσει στο κρεβάτι. Λοιπόν: Ο Χάρης δεν είναι μονάχα ο πιο όμορφος αλλά και ο πιο έξυπνος, ο πιο υπεύθυνος, ο πιο πρόθυμος και ο πιο λογικός άνδρας στην οικογένεια!

Τώρα έχει φθάσει το βράδι, κάθομαι σε μια καρέκλα στο σαλόνι και ο μικρός τρέχει και μου φέρνει ένα μαξιλαράκι: "Για να το βάλεις στην πλάτη σου!" μου λέει με νάζι. Μετά φέρνει και δεύτερο μαξιλαράκι και το δίνει στη μητέρα μου. Μετά από λίγο έρχεται και πειράζει τη φούστα μου: "Θα σου φάω τα ρούχα!" μου λέει γελαστά. Αργότερα, η μαμά επιμένει να βάλω τη ρόμπα μου επειδή κάνει κρύο. Εγώ αρνούμαι, όμως ο Χαρούλης επεμβαίνει: "Πρέπει να βάλεις τη ρόμπα σου, νονά!" Με παίρνει από το χέρι, με πάει στην κρεβατοκάμαρά μου και μου λέει: "Μέσα στη ντουλάπα είναι!" Μπορούσα να μη του κάνω το χατήρι;

Τετάρτη, 25 Ιανουαρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στη Νέα Υόρκη αλλά νιώθω χαμένη και αναρωτιέμαι από πού έρχομαι. Ξαφνικά, οι ουρανοξύστες και οι εντυπωσιακές πολυκατοικίες με πισίνες στην οροφή αρχίζουν να γκρεμίζονται στο βυθό της θάλασσας. Καταλήγω σ' ένα εξωτικό νησί που λέγεται Μπικίνι. Μαζί με άλλους τουρίστες, ταξιδεύω πάνω σε πλοιάριο κατά μήκος ενός γαλάζιου ποταμού που σχηματίζει γραφικά κανάλια ανάμεσα σε πανέμορφα σπίτια με χρωματιστά παράθυρα. Πιο πέρα διακρίνεται μια σύγχρονη πόλη με ψηλά καλοφτιαγμένα κτίσματα που θυμίζουν πύργους. Οι ιθαγενείς είναι μελαμψοί και φορούν ρούχα με έντονα χρώματα. Κάποια στιγμή δοκιμάζω την ασυνήθιστη πικάντικη κουζίνα του τόπου. Αργότερα

αναγκάζομαι να αντιμετωπίσω μια εχθρική γυναίκα, χτυπώντας την αποτελεσματικά με κινήσεις καράτε. Στο τέλος αισθάνομαι πολύ ωραία, σκέφτομαι πως το νησί είναι πολύ όμορφο και σκοπεύω να ξανάρθω...

Η πνευματική επικοινωνία διέπεται από νόμους όμοιους με εκείνους που διέπουν την καθημερινή επικοινωνία στο υλικό επίπεδο: Επικοινωνούμε πιο αποτελεσματικά με άτομα που μας μοιάζουν ψυχικά, άρα και γονιδιακά· από αυτούς δεχόμαστε θετικές επιρροές, εμπνεύσεις, ιδέες, σωστή καθοδήγηση. Από την άλλη πλευρά, αδυνατούμε να συνεννοηθούμε με άτομα που δεν μας μοιάζουν ψυχικά και γονιδιακά· από εκείνους δεχόμαστε αρνητικές επιρροές, διανοητική σύγχυση, αποθάρρυνση, παραπλάνηση.

Συγκεκριμένα: Οι ανδρομέδιοι starseeds επικοινωνούν καλύτερα με τους ομοίους τους, ενώ αδυνατούν να κατανοήσουν την αυθόρμητη κακία των ερπετοειδών υβριδίων που αυτή τη στιγμή κατακλύζουν τον πλανήτη· αντίθετα, δέχονται καθημερινό συντονισμένο πόλεμο από αυτούς. Από τη μεριά τους, τα δρακοειδή/ερπετοειδή υβρίδια τα πάνε μέλι-γάλα μεταξύ τους, ενώ απολαμβάνουν να στήνουν διαφόρων ειδών "θέατρα" και "πολέμους" ενάντια στους λιγοστούς πια ανδρομέδιους starseeds.

Κατά τρόπο ανάλογο, η πνευματική επαφή με τους Ανδρομέδιους εξωγήινους γίνεται εφικτή εφόσον όταν ο γήινος δέκτης είναι ανδρομέδιος starseed – ο οποίος, όμως, οφείλει να είναι ιδιαίτερα προσεκτικός επειδή πιθανότατα λαβαίνει και παραπλανητικές ή επιζήμιες ιδέες από δρακονιανές αόρατες δυνάμεις. Ομοίως, ένας ερπετοειδής δέκτης θα έλθει αυθόρμητα σε πνευματική επαφή με τους ομοίους του ερπετοειδείς εξωγήινους, οι οποίοι θα του προμηθεύσουν όλες τις δαιμονικές εμπνεύσεις που χρειάζεται για να προξενήσει το μέγιστο δυνατό κακό στα θύματά του. Ακόμη, ένας ισχυρός (ανδρομέδιος ή ερπετοειδής) starseed μπορεί να λαβαίνει αντίστοιχες εμπνεύσεις, ιδέες, καθοδήγηση από τις προγονικές μνήμες των δικών του κυττάρων (ενεργοποίηση του DNA), οι οποίες

ξυπνούν ειδικά στην παρούσα εποχή της επικείμενης Άφιξης. Με δυο λόγια: Ο κάθε άνθρωπος, ανάλογα με την αστρική/γονιδιακή καταγωγή του, δέχεται τις ανάλογες επιρροές από τις αντίστοιχες οντότητες.

Η κάθε μία από τις ερπετοκυριαρχούμενες θρησκείες και αιρέσεις που έχουν αναλάβει το ρόλο του "μεσσία" επί της γης, υποστηρίζει ότι είναι η μοναδική που έχει το δικαίωμα και τη δυνατότητα να επικοινωνεί με ανώτερες οντότητες. Για παράδειγμα, η περίφημη αίρεση "Ωμέγα" ισχυρίζεται πως είναι αδύνατο να δεχθεί κανείς πνευματική καθοδήγηση από τους Ανδρομέδιους, επειδή τάχα "Αυτός δεν είναι ο τρόπος επικοινωνίας που εφαρμόζουν οι πραγματικοί Ανδρομέδιοι αλλά πρόκειται για τρόπους νοητικού ελέγχου των Δρακονιανών". Δηλαδή, σύμφωνα με την ξερόλα "Ωμέγα", οποιαδήποτε πνευματική επαφή ή υπεραισθητική αντίληψη συνιστά "δαιμονική καταληψία εκ μέρους των Δρακονιανών".

Παράλληλα, διατείνονται με στόμφο ότι μονάχα η δική τους οργάνωση μπορεί να επικοινωνεί με τους Ανδρομέδιους, επειδή, λέει, μονάχα αυτοί (σε ολόκληρη τη γη) κατέχουν και χρησιμοποιούν επιστήμη και τεχνολογία νετρίνων, την οποία τους παραχώρησαν, ξανά λέει, οι ίδιοι οι Ανδρομέδιοι (τους ξεχώρισαν για την ψυχική τους ισορροπία, φαίνεται). Η εν λόγω οργάνωση μου θυμίζει τους Χριστιανούς παπάδες, οι οποίοι κόπτονται πως μονάχα αυτοί γνωρίζουν την "αληθινή πίστη" κι επικοινωνούν με τους "αγγέλους του Θεού", ενώ οι πιστοί άλλων θρησκευμάτων είναι "όργανα του Σατανά"...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιανουάριος 2012):*** Αυτό το μήνα, που κοιμόμουν φορώντας το μενταγιόν οργονίτη, παρατηρήθηκαν αρκετά υπναγωγικά και υπνοπομπικά οράματα. Τα περισσότερα ήταν σχηματοποιημένες φλόγες, ενώ δυο-τρεις φορές "είδα" και χιόνι. Κανονικές παραισθήσεις φωτιάς μου ήλθαν μόλις τρεις, μέχρι τις 19 του μηνός· ωστόσο, από τις 20 ως το τέλος του μήνα που είχα συνάχι, ήλθαν άλλες έξι. Αυτό σημαίνει ότι ο οργονίτης δεν με προστατεύει ικανοποιητικά: Το παραμικρό να πάει στραβά, αν πχ δω λίγη τηλεόραση παραπά-

νω ή αν κρυολογήσω, τότε το μενταγιόν δεν βοηθάει καθόλου.

Από την άλλη πλευρά, είχα ορισμένες ψυχικές εμπειρίες, όπως Προαισθήσεις, Περιπέτειες της Νύχτας, Διαυγή όνειρα. Τέσσερις φορές αυτό το μήνα ονειρεύτηκα την Πέρσα: πότε ότι ανήκει σε μια επικίνδυνη αίρεση, πότε ότι προσπαθεί να με παρασύρει σε παγίδα, πότε ότι επιδιώκει να είναι μαζί μου. *Πρέπει να είμαι ιδιαίτερα προσεκτική απέναντι σε αυτό το άτομο.*

Συνολικά, αυτό το μήνα είχα τις εξής ενοχλήσεις:

Οράματα φωτιάς:	9 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Όνειρα με φλόγες:	3
Εφιαλτικό μήνυμα:	5 ("κόλαση" ή "hell")
“παράδεισος”:	1
Καθαρές νύχτες:	12

Δευτέρα, 6 Φεβρουαρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μαζί Βρίσκομαι διακοπές στο φεγγάρι (!) μαζί με την οικογένειά μου. Ο τόπος είναι βραχώδης, γυμνός μα όμορφα φωτισμένος μ' ένα λευκόχρυσο φως. Από πάνω μας εκτείνεται το αχανές διάστημα. Αισθάνομαι πολύ ευχάριστα και σκέφτομαι πως όταν γυρίσουμε στη γη κανείς δεν θα με πιστεύει ότι περάσαμε τις διακοπές μας στη σελήνη. Κάποτε έρχεται η ώρα της επιστροφής και μαζί με την αδελφή μου ξεκινάμε για το σπίτι. Καθώς τρέχουμε σε μεγάλο χωμάτινο δρόμο, εκείνη καταφέρνει να με ξεπεράσει...⇑

☺ Βρήκα το παλιό λεύκωμα (από το έτος 1953) της μητέρας μου και αποφάσισα να το εξωραΐσω, δεδομένου ότι γεμάτο μουντζούρες (κυρίως δικές μου, από την εποχή που ήμουν

δώδεκα ετών), ενώ του λείπουν ορισμένες σελίδες (ας όψονται τα ανήψια μου). Καλύπτω τις κακοτεχνίες με αυτοκόλλητα ή με πολύχρωμες “περικοκλάδες”.

Στο μεταξύ, ο Χαρούλης θέλει να βρίσκεται συνεχώς στην αγκαλιά μου και παρακολουθεί με ενδιαφέρον, χωρίς να ενοχλεί. Του δίνω μπόλικα μικρά αυτοκόλλητα που δεν χρειάζομαι και ο μικρός τα κολλάει χαρούμενος πάνω σ' ένα παραμυθάκι του. Στο τέλος, κατευχαριστημένος ανακοινώνει ότι “Αύριο θα κοιμηθώ με τη νονά!”

Το απόγευμα παίρνω τον Χαρούλη και τον πηγαίνω στο πιο κοντινό βιβλιοπωλείο για να διαλέξει ο ίδιος αυτοκόλλητα και άλμπουμ, όπου θα τα κολλάει. Ξαναπαίζουμε μαζί για ώρα πολλή, με τον μικρό πάντα στην αγκαλιά μου. Δεν με αφήνει να κάνω δουλειά αλλά το διασκεδάζω...

Δευτέρα, 12 Φεβρουαρίου 2012

Νωρίς το πρωί έρχεται κάτω φουριόζα η Αλίκη επειδή θέλει να τη βοηθήσω με τρεις ασκήσεις στα Μαθηματικά, επειδή γράφει διαγώνισμα το μεσημέρι. Καταφέρνω να λύσω τα προβλήματα, το ένα εκ των οποίων απαιτεί μετατροπή αριθμών στο πενταδικό σύστημα, εξηγώντας της λεπτομερώς το πώς και το γιατί. Η Αλίκη μένει έκθαμβη με τις ικανότητές μου και πάει πάνω για να μου φέρει άλλες πέντε-έξι ασκήσεις να κοιτάξω. “Αυτές τις έλυσα παλιά, μα δεν θυμάμαι καθόλου πώς!” μου λέει. Τις κάνω κι αυτές, χωρίς σπουδαία δυσκολία. Η αδελφή μου μένει έκπληκτη και ικανοποιημένη, εμένα ωστόσο, μου δημιουργείται μια εύλογη απορία: Πώς είναι δυνατόν η Αλίκη, μαθήτρια του άριστα στο πανεπιστήμιο, να μην είναι σε θέση να λύσει μόνη της μερικές ασκήσεις αριθμητικής;

Υποψία: Δεν αποκλείεται, κάποιοι να έχουν αναθέσει στην Αλίκη να ελέγχει τη διανοητική μου κατάσταση, για να μάθουν αν το μυαλό μου εξακολουθεί να λειτουργεί αποτελεσματικά παρά τον ψυχοτρονικό πόλεμο που υφίσταμαι τα τελευταία έξι χρόνια...

Κατακλείδα: Εντέλει, η Αλίκη τα πήγε πολύ καλά στο διαγώνισμα, τα θέματα ήταν γελοία, λέει, ωστόσο δεν τη

βοήθησαν καθόλου αυτά που κάναμε μαζί επειδή είχε, πάλι λέει, πάρα πολύ τρακ και δεν δούλευε καθόλου το μυαλό της. Ακόμη μια φορά, όμως, την έσωσαν οι συμφοιτητές της, οι οποίοι της παρέδωσαν σε “σκονάκια” τις λύσεις όλων των προβλημάτων, ξανά λέει...

Τετάρτη, 15 Φεβρουαρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μαζί με τους γονείς μου κοντά στην Εθνική Τράπεζα της οδού Γούναρη, όπου παρακολουθούμε μια σκηνή γυρίσματος μιας κινηματογραφικής ταινίας "Άγγελοι του Τσάρλι". Ξαφνικά, ακούγεται ένας πυροβολισμός. Νομίζουμε ότι είναι από το έργο, μα όχι... Κοιτάμε ψηλά και πάνω από τα κεφάλια μας βλέπουμε πολλούς διάπυρους μετεωρίτες να διασχίζουν γοργά τον ουρανό από τη μία άκρη ως την άλλη! Όταν πέφτουν στη γη, κάνουν εκκωφαντικό θόρυβο. Νιώθω έντονη αγωνία και ζητώ να γυρίσουμε σπίτι. Φθάνοντας στη γειτονιά μας, έχω την εντύπωση πως η βροχή μετεωριτών θα σημάνει το τέλος της γης. Λέω νοερά μια σύντομη προσευχή προς τον αληθινό Θεό, να συγχωρέσει τις όποιες αμαρτίες μου...

Ύστερα βρίσκομαι μόνη μέσα σ' ένα όμορφο καφετί κτίσμα με αψιδωτές καμάρες, που θυμίζει ναό. Δεν ακούω πια εκρήξεις μα εξακολουθώ να είμαι ανήσυχη. Τότε, εισβάλλουν στο χώρο μερικοί σοφοί άνδρες: όλοι τους είναι νέοι, εμφανίσιμοι, γυμνασμένοι, με μακριά μαλλιά που πέφτουν στις πλάτες τους, ντυμένοι με περίεργα ποδήρη ενδύματα. Εξηγώ σε κάποιον τους φόβους μου, όμως αυτός δεν μου δίνει ιδιαίτερη σημασία, ούτε οι υπόλοιποι. Τελικά, οι άνδρες απομακρύνονται αλλά πριν εξαφανιστούν γυρίζουν όλοι μαζί και, αμίλητοι, σηκώνουν το δεξί τους χέρι και με δείχνουν με το δάχτυλο. Δεν ανησυχώ πια...

Σάββατο, 18 Φεβρουαρίου 2012

Ψυχική Εμπειρία: Βρίσκομαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου, μεταξύ ύπνου και ξύπνιου. Το δωμάτιο είναι σκοτεινό, εφόσον δεν έχει ξημερώσει ακόμα. Ξαφνικά, αντιλαμβάνομαι

στα αριστερά μου χέρια που προσπαθούν να με αρπάξουν. Γυρίζω και βλέπω έναν μαύρο τοίχο, απ' όπου ξεπηδούν πολλά μαύρα χέρια που απλώνονται προς το μέρος μου και με παρασύρουν κοντά τους. Αρπάζω ένα από αυτά και το τραβώ προς το μέρος μου, σκεπτόμενη: *Για να δούμε τι δαίμονας είσαι!* Παρασύρω μια μαύρη αντρική σιλουέτα προς το μέρος μου, η οποία μόλις μπαίνει στο χώρο μου διαλύεται...۩

☺ Εδώ και κανένα δίμηνο, ο Χάρης μου δείχνει ιδιαίτερη προτίμηση: Επιζητεί να είναι συνεχώς στην αγκαλιά μου για να παίζουμε χαρτιά (έχει μάθει και αναγνωρίζει τους αριθμούς από το 1 μέχρι το 10), να του λέω παραμύθια, ή απλώς να κάθεται άνετα και χαλαρά, ακουμπώντας ολόκληρος πάνω μου. Δεν κατεβαίνει με τίποτα, ούτε όταν τρώω, ούτε όταν γράφω κάτι στο κομπιούτερ, οπότε τον βάζω να παίζει με το σβηστό ποντίκι για να νομίζει ότι συμμετέχει στη συγγραφή. "Είσαι η πολυθρόνα μου", λέει χαριτωμένα. Άλλοτε, δηλώνει πως είμαι "η αγαπημένη του" και "το αρκουδάκι του". Μια φορά, έτσι ξαφνικά, μου είπε γελαστά: "Εσύ είσαι μαμά και μπαμπάς! Είσαι μαμά και μπαμπάς!"

Υποψία: Μήπως αυτή η ξαφνική συμπάθεια του μικρού οφείλεται στην αλλαγή της αύρας μου, εξαιτίας του μενταγιόν οργονίτη που χρησιμοποιώ από το Δεκέμβρη;

☻ Μα ας μην τρελαινόμαστε κιόλας: Όταν είναι παρούσα παρούσα η αδελφή μου, ο μικρός κολλάει πάνω της και δεν μου δίνει καμία σημασία. Άρα, η αγάπη που μου δείχνει είναι όμοια με αυτή που δείχνει ένα παιδί προς την baby sitter, μια αγάπη που εξανεμίζεται μόλις εμφανιστεί η μητέρα ή η γιαγιά του. Ας μην ξεχνάω και τη θέση μου εδώ, στο Φεζαρρομαρκέικο. Αυτή δεν αλλάζει, όση θετικότητα κι αν συγκεντρώσω...

Αστέρια στον τάφο: Όλοι αυτοί οι διάσημοι αστέρες που πεθαίνουν νέοι, ξαφνικά, "από υπερβολική χρήση ναρκωτικών" ή "συνταγογραφημένων φαρμάκων" κι έκτοτε το άστρο τους λάμπει πιο λαμπερό παρά ποτέ -όλοι τους παρουσιάζουν ορισμένα κοινά χαρακτηριστικά: Πριν πεθάνουν έχουν ήδη γνωρίσει μεγάλη επιτυχία και φήμη. Ωστόσο, εξαιτίας σοβαρών

προβλημάτων υγείας ή κατάχρησης ουσιών βρίσκονταν σε φθίνουσα πορεία και ήταν πια "ξοφλημένοι". Αν οι εν λόγω καλλιτέχνες επιβίωναν, δεν θα κατάφερναν ποτέ να ορθοποδήσουν ξανά, οπότε μοιραία το άστρο τους θα έσβηνε, θα έχαναν όλη τη φήμη τους και κανείς δεν θα ξαναενδιαφερόταν πια γι' αυτούς .

Ωστόσο, με τον ξαφνικό και πρόωρο θάνατό τους, οι ταλαντούχοι αλλά ξοφλημένοι πλέον αστέρες εκτοξεύονται αμέσως στο πάνθεον των θρύλων -σχεδόν θεοποιούνται: Τα ΜΜΕ βομβαρδίζουν το αγοραστικό κοινό με επανακυκλοφορίες δίσκων ή ταινιών, δημοσιεύουν πληροφορίες για τη ζωή τους, σενάρια για το θάνατό τους, αφίσες και ξανά αφίσες, για τα επόμενα δυο χρόνια τουλάχιστον. Ως αποτέλεσμα, οι εταιρείες που τους λανσάρουν θησαυρίζουν.

Βάσιμη Υποψία: Ίσως είναι οι ίδιες οι εταιρείες δίσκων ή κινηματογραφικών ταινιών, οι οποίες κάποια στιγμή αποφασίζουν ότι ο καλλιτέχνης που υποστήριζαν ως τότε, τους είναι τώρα πιο χρήσιμος νεκρός και θεοποιημένος παρά ζωντανός και παρακμάζων. Οι πανίσχυρες αυτές εταιρείες πιθανότατα κρύβονται πίσω από τον ξαφνικό, άδικο και πρόωρο θάνατο της κάθε "κότας-που-κάποτε-έκανε-τα-χρυσά-αυγά-μα-δεν-δύναται-πια": Συνήθως αναθέτουν σε έναν "έμπιστο γιατρό" ή σε κάποιο "φίλο" να προμηθεύσει στο θύμα την (α)κατάλληλη ουσία ή την υπερβολική δόση ναρκωτικού. Μόλις ο καλλιτέχνης πεθάνει, από την επόμενη κιόλας μέρα αρχίζει η συστηματική θεοποίησή του από τα ΜΜΕ και η τεράστια εισροή χρημάτων προς τις εταιρείες. Ενδέχεται, φυσικά, ο θάνατος ενός καλλιτέχνη να οφείλεται και σε άλλες αιτίες, όπως πχ αθέτηση κάποιας μυστικής συμφωνίας με τα κυκλώματα που τον έκαναν πλούσιο και διάσημο, ή επαφή του με επικίνδυνα μυστικά...

Καθαρή Δευτέρα, 27 Φεβρουαρίου 2012

Επεισόδια στο σαρακοστιανό τραπέζι: Έχουμε μαζευτεί και τρώμε όλοι στο σαλόνι, εκτός από τον Θανάση που είναι άρρωστος. Η κουβέντα περιστρέφεται, μάλλον επιπόλαια, γύρω από τα χρέη του Γιάννη και το περιβόητο σκάφος του, το οποίο

ο ανηψιός μου ευελπιστεί τώρα να πουλήσει στην τιμή των 55.000 ευρώ.

Σε μια στιγμή ο Γιάννης αρχίζει να κατηγορεί τη γυναίκα του ότι εκείνη απαιτούσε να ξοδέψουν 40.000 ευρώ για την ανακαίνιση του σπιτιού τους, εφόσον μάλιστα του δήλωνε σοβαρά ότι "Εγώ δεν μπαίνω σε τέτοιο παλιό σπίτι!". Η Μαρίνα του υπενθυμίζει πως και οι δυο αποφάσισαν από κοινού αυτό το έξοδο. Οι υπόλοιποι συμφωνούμε χαρωπά ότι το σπίτι χρειαζόταν όντως ανακαίνιση, ο Γιάννης επιμένει στην άποψή του και τότε η Μαρίνα του πετάει δεικτικά:

“Σταμάτα, γιατί η γιαγιά σου τα παίρνει όλα προσωπικά!”

Ξαφνικά όλοι σωπαίνουν, σα να έχει πέσει βόμβα στο τραπέζι.

“Τι έπαθες τώρα; Η γιαγιά δεν είπε τίποτα!” απορεί ο Γιάννης.

“Τώρα δεν είπε τίποτα, μα έχει πει διάφορα στο παρελθόν!”

“Κόψε τις βλακείες και καλά θα κάνεις να προσέχεις το στόμα σου!” θυμώνει ο Γιάννης.

“Εμείς δεν θίξαμε καθόλου αυτό το θέμα”, λέει αυθόρμητα η μητέρα μου.

“Ίσως θα 'πρεπε να το θίξουμε!” απαντά προκλητικά η Μαρίνα.

“Θες να το θίξουμε;” της κάνει η μητέρα μου, έτοιμη για καυγά.

Όμως, η αδελφή μου την προφταίνει: “Πάψε μαμά, πάψε!” και ύστερα γυρίζει στη νύφη της: “Μπορεί κάποτε να είπε κάποιος μια κουβέντα, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε τα χίλια άλλα καλά που μας έχει κάνει αυτός ο κάποιος!” Αμέσως μετά σηκώνεται να φύγει νευριασμένη και οι υπόλοιποι ακολουθούν.

Πυρ και μανία η μητέρα μου, το ίδιο και η αδελφή μου, που κατάλαβαν εντέλει με τι κουμάσι έχουν να κάνουν: Η κυρά Μαρίνα (μουλωχτό δρακοειδές υβρίδιο), παρά το γενικώς μελιστάλαχτο υποκριτικό υφάκι της, δεν χάνει ευκαιρία να πετάει προσβλητικές σπόντες και να δείχνει πως δεν εκτιμά τίποτα, ούτε υποχρεώνεται με τίποτα.

“Να μου το θυμηθείς: Μόλις αυτή αρχίσει να βγάζει δικά της λεφτά σαν λογίστρια, θα λέει του Γιάννη "τα λεφτά μου και τα λεφτά σου" και δεν θα δίνει δεκάρα για το σπίτι, χώρια το καμάρι που θα 'χει! Εδώ τώρα, που ήλθε στο σπίτι μας χωρίς ούτε ένα σεντόνι και κάθεται χωρίς να δουλεύει, κάνει την

καμπόση! Για φαντάσου ν' αρχίσει να δουλεύει κιόλας, τι έχει να γίνει!" λέει η μαμά στην Αλίκη κι εγώ συμφωνώ μαζί της.

Τετάρτη, 29 Φεβρουαρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μέσω Διαδικτύου έρχομαι απροσδόκητα σε επαφή με μια εξωγήινη γυναίκα που ονομάζεται Αστριάννα. Κάθομαι και την παρατηρώ καθώς μου μιλάει, μέσα από την οθόνη: Έχει ίσια ξανθά μαλλιά ως τους ώμους, λευκό καθαρό δέρμα, μυτερό πηγούνι, μεγάλα γαλάζια μάτια. Η παρουσία της αποπνέει ηρεμία και σοφία.

Η Αστριάννα μου δίνει πληροφορίες σχετικά με την εξέλιξη του ανθρώπου στη γη, χρησιμοποιώντας μεγάλα ολογράμματα σε μαύρο φόντο, σα να σχηματίζονται στο διάστημα. Παρακολουθώ τρισδιάστατες εικόνες που δείχνουν πώς εξελίχθηκε ο άνθρωπος: Πρόκειται για ένα ον που αποτελεί γενετική διασταύρωση από διάφορα πιθηκοειδή ζώα. Παρατηρώ, επίσης, ότι η συνολική πορεία του ανθρώπινου γένους φαίνεται κομμένη: η αλυσίδα από εξελικτικά στάδια του ανθρώπου διακόπτεται σε ορισμένα σημεία, με αποτέλεσμα να επιστρέφει τελικά στο στάδιο του πιθήκου, απ' όπου ξεκίνησε. *Με δυο λόγια, το ανθρώπινο είδος δεν έχει μέλλον.* Ύστερα, πάνω σ' ένα τετράδιο, βλέπω γλαφυρές εικόνες από τον πλανήτη της εξωγήινης.

Νιώθω ικανοποιημένη με τις αποκαλύψεις που μου γίνονται, όμως τελικά η Αστριάννα κανονίζει να ξεκινήσει μαθήματα αγγλικών με δασκάλα την αδελφή μου, η οποία μάλιστα δηλώνει πως της καλαρέσει ο σύζυγος της εξωγήινης!

Τρελαίνομαι, δεν μπορώ να το χωνέψω! *Δεν είναι δυνατόν,* συλλογίζομαι, *ο πρώτος πελάτης της Αλίκης να είναι η Αστριάννα! Δεν είναι δυνατόν να μου το πάρει και αυτό η Αλίκη!*

Ξαναβρίσκω, λοιπόν, την εξωγήινη και την ενημερώνω: "Δεν ξέρετε που έχετε πέσει! Αυτή θα σου φάει και τον άνδρα!" την προειδοποιώ για την αδελφή μου και η γυναίκα φάινεται να επηρεάζεται από τα λόγια μου: "Ίσως πρέπει να αφήσουμε τα μαθήματα" μου κάνει. Ωστόσο, δεν φαίνεται να πολυνοιάζεται για την πίστη του άνδρα της, επειδή στον κόσμο της επικρατεί η πολυγαμία. Τέλος, μου φέρνουν μια τούρτα με εφτά αναμμένα κεριά επάνω...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Φεβρουάριος 2012):*** Από τις αρχές ως τις 10 του μηνός καταργώ το μενταγιόν οργονίτη και δοκιμάζω να κοιμάμαι έχοντας έναν μαγνήτη νεοδυμίου στο ύψος της υπόφυσης, στερεωμένο με μια κορδέλα για τα μαλλιά. Δεν είδα σπουδαία αποτελέσματα, οπότε από τις 11 Φλεβάρη επαναφέρω το μενταγιόν. Παράλληλα, το παίρνω απόφαση ότι η "μποτίλια του μάγου" δεν προσφέρει καμία ουσιαστική προστασία από τα μάγια. Έτσι, πηγαίνω και βρίσκω τη γλάστρα με τη θαμμένη μέσα παλιά μποτίλια μου, την οποία άφησα στην πρασιά ενός εγκατελειμμένου κτηρίου στη λεωφόρο Βουλιαγμένης πριν από ενάμισι χρόνο. Την παίρνω από εκεί και την πεταω μέσα σ' έναν κάδο απορριμάτων.

Συνολικά, αυτό το μήνα είχα τα εξής επεισόδια:

Οράματα φωτιάς:	6 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Όνειρα με φλόγες:	1
Εφιαλτικό μήνυμα	2 ("κόλαση" ή "hell")
"παράδεισος":	1
Καθαρές νύχτες:	11

Ο 3ος Παγκόσμιος Πόλεμος έχει ήδη ξεκινήσει, μάλλον από το έτος 2000. Γύρω στο 2006 κλιμακώθηκε κι έκτοτε επιδεινώνεται χρόνο με το χρόνο. Προς το παρόν τουλάχιστον, αυτός ο πόλεμος δεν γίνεται με συμβατικά ή πυρηνικά όπλα· είναι περισσότερο ψυχολογικός και ψυχοτρονικός. Η παγκόσμια

οικονομική κρίση, εφόσον επηρεάζει αρνητικά την ψυχολογία των περισσότερων ανθρώπων, είναι ένα από τα βασικά εξωτερικά συμπτώματα του πολέμου – ο οποίος, γενικότερα, παίρνει την ύπουλη μορφή προσωπικών, ψυχολογικών ή ψυχικών επιθέσεων.

Τα θύματα αυτού του πολέμου είναι κυρίως μεμονωμένα άτομα, τα οποία δεν πλήττονται από πυροβόλα όπλα ή βόμβες αλλά από κάθε είδους αφύσικες κακοδαιμονίες, κοινωνικό αποκλεισμό, επαγγελματικές και οικονομικές αποτυχίες – καθώς και από αλλόκοτα ψυχικά προβλήματα: εφόσον τέτοιου είδους προβλήματα δεν εκφράζονται ούτε λύνονται με φιλική κουβεντούλα ή με τα συνηθισμένα ψυχιατρικά φάρμακα, το κάθε θύμα βιώνει εντελώς μόνο του την προσωπική του κόλαση. Ορισμένοι άλλοι, βέβαια, βιώνουν ακριβώς τα αντίθετα: Ξαφνική κοινωνική άνοδο, επαγγελματικές επιτυχίες, άφθονο χρήμα, ερωτική και οικογενειακή ευτυχία, προκλητική καλοτυχία παντού. Αυτοί ζουν στον παράδεισο του ερπετικού "θεού" Γιαχβέ...

Παρά τις εντυπώσεις που σκοπίμως δίνονται κατά κόρον από τα ΜΜΕ, στόχος αυτού του πολέμου δεν είναι οι πολλοί (ερπετοειδή υβρίδια) αλλά οι λίγοι που δεν έχουν γίνει δεκτοί στα κυκλώματα (άτομα κυρίως ελλαδικής/ανδρομέδιας καταγωγής). Αυτός ο αόρατος μα σφοδρότατος πόλεμος αποσκοπεί στην οριστική απομόνωση, εξουθένωση και εξόντωση των ανεπιθύμητων ανδρομέδιων starseeds, τόσο σε φυσικό όσο και σε πνευματικό επίπεδο. Εξαιτίας της οικονομικής κρίσης στην Ελλάδα έχουν ήδη αυξηθεί κατακόρυφα τα κρούσματα κατάθλιψης και οι αυτοκτονίες.

Στο μεταξύ, τα νεοναζιστικά κόμματα παρουσιάζουν μεγάλη άνοδο (17-20%) στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες. Με αφορμή, λοιπόν, την "οικονομική κρίση" και την "αποδεδειγμένη" πλέον αναξιότητα των κεντροδεξιών κομμάτων, οι λαοί "επαναστατούν" και στρέφονται "αυτόβουλα" σε ολοκληρωτικά κομμουνιστικά ή ναζιστικά καθεστώτα. Κάπως έτσι, οι Μεγάλες Δυνάμεις προετοιμάζουν το έδαφος για μια παγκόσμια δικτατορία.

Τα φαινόμενα δείχνουν ότι η παγκόσμια ερπετοειδής ηγεσία σχεδιάζει την έναρξη πυρηνικού πολέμου στο όχι τόσο μακρινό μέλλον. Οι ενδείξεις παραείναι πολλές για να τις παραβλέψει κανείς: Αυτή τη στιγμή, ευρωπαϊκός και αμερικανικός στόλος έχουν ήδη ξεκινήσει για τον Περσικό Κόλπο, έτοιμοι για πόλεμο, επειδή "οι Ιρανοί αρνούνται να κάνουν πίσω στο πυρηνικό τους πρόγραμμα" – το οποίο ξεκίνησαν ανέμελα, λες και δεν ήξεραν ότι θα υπήρχαν σφοδρές αντιδράσεις από Αμερική κι Ευρώπη...

Παράλληλα η Αμερική, η οποία εδώ και πολλά χρόνια βρίσκεται μονίμως στα όρια της χρεωκοπίας, ξοδεύει τρισεκατομμύρια δολλάρια για πολέμους και όπλα. Ομοίως, η σχεδόν χρεωκοπημένη Ευρώπη σπαταλά πολλά δισεκατομμύρια ευρώ κάθε χρόνο για εξοπλισμούς και πολεμικές επιχειρήσεις. Παράλληλα, οι λαοί Ευρώπης και Αμερικής καλούνται να πληρώνουν όλο και βαρύτερα χαράτσια, ενώ εισπράττουν όλο και χαμηλότερους μισθούς, εξαιτίας δήθεν κρατικών χρεών και υποτιθέμενης παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Κατά πάσα πιθανότητα, οι κυβερνήσεις των κρατών συσσωρεύουν όσο γίνεται περισσότερο χρήμα από τους φτωχούς όλων των χωρών (εκτός της Κίνας, φυσικά) για να ετοιμάσουν πολεμικούς εξοπλισμούς κατάλληλους για τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Παράλληλα, τα τηλεοπτικά κανάλια τρομοκρατούν αδιάκοπα τους πολίτες με τη λεγόμενη οικονομική κρίση, τη χρεωκοπία που έρχεται αν δεν ψηφιστεί το (6ο; 7ο; 8ο; ποιό; έχω χάσει το λογαριασμό) μνημόνιο, την παράλογη λιτότητα, τους αβάσταχτους φόρους, τους νεοάστεγους. Επιπλέον, στα μικρά γράμματα περιοδικών κι εφημερίδων διαβάζω ότι η υπερχρεωμένη Ευρωπαϊκή Ένωση προτίθεται να ξοδέψει ακόμη περισσότερα δισεκατομμύρια ευρώ για τη δημιουργία "ασπίδας" ενάντια σε μετεωρίτες που πιθανόν να χτυπήσουν τη γη!

"Μετεωρίτες" τους λέμε τώρα; Αλήθεια, πώς κι έχουν μαζευτεί τόσες χιλιάδες "μετεωρίτες" που περνούν ξυστά από τη γη τα τελευταία χρόνια -λες και μας έχουν βάλει στο σημάδι; Αλλά πού να τολμήσουν να πουν στον κόσμο ότι περιμένουν κάτι άλλο να φθάσει στη γη (που θα τους κόψει τον κώλο) και

όχι μετεωρίτες... Βεβαίως, αν οι Μεγάλες Δυνάμεις έλεγαν στον κόσμο “Δώστε ό,τι έχετε και δεν έχετε για να φτιάξουμε όπλα και να προετοιμαστούμε για τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο”, οι πολίτες του κόσμου θα αντιδρούσαν πολύ πιο έντονα απ' ότι τώρα, που τους λένε “Δίνετε όλο και περισσότερα λεφτά, επειδή είστε ανεπρόκοποι τεμπέληδες και μας χρωστάτε!”

Έναν περίεργο ρόλο σε όλα αυτά παίζουν και τα ενεχυροδανειστήρια, τα οποία τελευταία αυξάνονται και πληθύνονται με γεωμετρική πρόοδο. Μόνο στο κέντρο των Αθηνών έχουν ανοίξει 50, ενώ κοντά στο σπίτι μου έχω δει τέσσερα. Απορώ: Ποιός φτωχούλης θα πάει να πουλήσει το δαχτυλιδάκι του, το κολιεδάκι του, το βραχιολάκι του, για να εισπράξει ψίχουλα που ζήτημα είναι αν θα του εξασφαλίσουν τα προς το ζην για μια μέρα ακόμη; Συνεπώς, τα ενεχειροδανειστήρια δεν απευθύνονται στους φτωχούς αλλά στους πλούσιους! Αυτοί διαθέτουν αρκετά χρυσαφικά ή ασημικά για να πουλήσουν, δεν έχουν όμως την ανάγκη να το κάνουν. Ωστόσο, για να μπορούν να στέκονται όλοι αυτοί οι τοκογλύφοι, φαίνεται πως τα πλούσια καθήκια τρέχουν και πουλάνε ό,τι χρυσό έχουν. Το ερώτημα είναι: Γιατί;

Μου φαίνεται αρκετά πιθανό ότι τα ενεχειροδανειστήρια (ξένες εταιρείες όλα τους) βρίσκονται εδώ για να συλλέξουν όσο χρυσάφι υπάρχει και να το στείλουν στο εξωτερικό, για συγκεκριμένους σκοτεινούς σκοπούς. Λεπτομέρεια: Ο χρυσός περιέχει σε προσμίξεις διάφορα σπάνια και πολύτιμα στοιχεία (πχ όσμιο), κατάλληλα για την κατασκευή πυραύλων.

Πολύ φοβάμαι, λοιπόν, ότι ο 3ος Παγκόσμιος Πόλεμος δεν θα παραμείνει ψυχολογικός/ψυχοτρονικός για πολύ ακόμη. Μακάρι να έχω άδικο· συνήθως δεν έχω.

“Καλά τα λες, μα ποιος σε ακούει; Είσαι φωνή βοώντος εν τη ερήμω!” είπε η μητέρα μου μόλις τις εξήγησα τα ανωτέρω. *Έτσι ακριβώς είναι...*

Κυριακή, 4 Μαρτίου 2012

Κατ' αρχάς, μια παράξενη ***σύμπτωση:*** Το πρωί έχω μάθημα με τη Ζαφειρία και τα βασικά μας κείμενα αφορούν

τους μεγάλους ανεμοστρόβιλους που προξενούν σοβαρές καταστροφές σε ορισμένες περιοχές της Αμερικής. Το ίδιο απόγευμα ακούω στις Ειδήσεις ότι πολλοί ανεμοστρόβιλοι μόλις έπληξαν τις κεντρικές και νότιες πολιτείες της Αμερικής, καταστρέφοντας περιουσίες και σκοτώνοντας γύρω στα 50 άτομα...⇮

Αργότερα, έρχεται στο σπίτι η θεία Πηνελόπη για επίσκεψη και παρατηρώ ότι φορά ένα βιομαγνητικό βραχιόλι. Μου κινεί την περιέργεια, της λέω ότι το έχω δει σε μια διαφήμιση και ζητώ πληροφορίες:
"Έχεις δει καμιά διαφορά με αυτό;"
"Βλέπω μια ισορροπία", μου απαντά συγκρατημένη.
"Πόσο κάνει;"
"Στοιχίζει 40 ευρώ αλλά εμένα μου το έφεραν δώρο. Το φοράω πάντα, δεν το βγάζω ούτε όταν κοιμάμαι, ούτε όταν κάνω μπάνιο". Όντως, στη σχετική διαφήμιση συνιστάται να μη το βγάζουμε ποτέ...

Και μια ***προαίσθηση:*** Ξαφνικά, μου έρχεται στο νου το παλιό ιταλικό τραγούδι "Ti voglio bene, sai". Τότε ακριβώς, ακούω στις τηλεοπτικές ειδήσεις ότι πέθανε, σε ηλικία 69 ετών, ο Λούτσιο Ντάλλα, ο διάσημος Ιταλός τραγουδιστής που ερμήνευε κάποτε το συγκεκριμένο άσμα.

Δευτέρα, 5 Μαρτίου 2012

Σύμπτωση: Μέσα στον μήνα σκεφτόμουν ν' αγοράσω ένα βιομαγνητικό βραχιόλι, το οποίο πρέπει να κοστίζει γύρω στα 40 ευρώ. Ωστόσο, μάλλον θα γλυτώσω το έξοδο, εφόσον βρήκα αυτό το προϊόν σαν δώρο μέσα σ' ένα μηνιαίο περιοδικό, στην τιμή των 7 ευρώ περίπου...⇮

☺ Κολπάκια του Χαρούλη: Έπαιζε για λίγα λεπτά με το κινητό του πατέρα μου, πατώντας τυχαία πλήκτρα. Τότε χτύπησε το κινητό της αδελφής μου, που ήταν παρούσα. Ήταν ο Χάρης! "Εμένα πήρε τηλέφωνο!" αναφώνησε κατάπληκτη η Αλίκη. Λεπτομέρεια: Ο αριθμός του κινητού της δεν είναι αποθηκευμένος μέσα στη συσκευή του μπαμπά. Η πιθανότητα να τον πετύχεις στην τύχη είναι 1:10.000.000 και είναι η τρίτη

φορά που ο μικρός πετυχαίνει κάτι τέτοιο!

Τρίτη, 6 Μαρτίου 2012

Σήμερα έβαλα τεστ γραμματικής στην 11χρονη Λυδία και -ακόμη μια φορά- παρατήρησα τα εξής: Όποτε μια άσκηση απαιτεί έστω λίγη σκέψη ή φαντασία, η μικρή κολώνει και ζητά επεξηγήσεις και καθοδήγηση -σχεδόν σε κάθε γραμμή. Αυτό, όχι επειδή είναι αδιάβαστη αλλά επειδή αρνείται να σκεφθεί οτιδήποτε από μόνη της. Επιπλέον, αργεί πολύ να τελειώσει και το τεστ των 20 λεπτών μας παίρνει γύρω στη μια ώρα -παρόλο που η Λυδία είναι από τις καλές μαθήτριες!

Όταν έρχεται η ώρα να βαθμολογήσω το διαγώνισμα, δείχνω στη νεαρή πού υπάρχουν σοβαρά λάθη και την ωθώ να τα διορθώσει μόνη της. Έτσι, καταλήγει να πάρει ένα 92%. Αν την στριμώξω χρονικά στα 20-30 λεπτά, αν δεν τη βοηθήσω καθόλου και αν δεν τη βάλω να διορθώσει η ίδια τα περισσότερα λάθη της, δεν θα πάρει πάνω από 70%. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με τον Παύλο, ο οποίος έβγαλε πέρυσι την πρώτη γυμνασίου με 19 και έπαινο.

Η Λυδία και ο Παύλος είναι καλά παιδιά, υπάκουα και μελετηρά. Ωστόσο, είναι διαρκώς ανέκφραστα και αμίλητα, δεν χαμογελούν ποτέ, ενώ δείχνουν μια αξιοσημείωτη απροθυμία για σκέψη. Παράλληλα, το μόνιμο παράπονο της μητέρας τους είναι ότι “κόλλησαν τα παιδιά στο 85%!” και ότι “στα αγγλικά του σχολείου ο Παύλος παίρνει 16, άρα έχει κενά!”. Εγώ δικαιολογούμαι ότι μάλλον η αγγλικού τους είναι πολύ αυστηρή. Τι άλλο θα μπορούσα να της πω; Ότι όντως ο γιος της δεν αξίζει για παραπάνω;

Η πλειονότητα των σημερινών παιδιών δεν είναι πιο έξυπνα από το χαζοΜανώλη – απλά δεν έχουν τη νωθρότητά του, γι' αυτό και ξεγελούν εκ πρώτης όψεως. Όμως, οι σημερινοί γονείς δεν ανέχονται τα βλαστάρια τους να παίρνουν κάτι λιγότερο από άριστα. Σε περίπτωση χαμηλότερης βαθμολογίας δυσανασχετούν και τα βάζουν με το δάσκαλο. Συνεπώς, είμαι αναγκασμένη κι εγώ να προσαρμόζομαι ανάλογα, αν δεν θέλω να έχω γκρίνιες...

Η θέση της γυναίκας στη σύγχρονη εποχή: Ο λεγόμενος φεμινισμός δεν είναι παρά ένα ακόμη κατά συνθήκην ψεύδος. Ακόμη και στη σύγχρονη, "ηλεκτρονική" εποχή, τα κορίτσια εξακολουθούν να χαντακώνονται συστηματικά ακόμη και μέσα στις οικογένειές τους. Για παράδειγμα, όταν τα αδέλφια είναι διαφορετικού φύλου, τότε οι γονείς κάνουν ό,τι μπορούν για να προωθήσουν το αγόρι, ακόμη κι αν είναι κρετίνος, παραγκωνίζοντας συστηματικά το κορίτσι. Δεν διστάζουν, ας πούμε, να ζητήσουν από τους δασκάλους να ρίχνουν βαθμολογικά το κορίτσι, έτσι ώστε να φαίνεται πως υπερτερεί το αγόρι. Παραδείγματα:

α) Σχετικά με τους Πανόπουλους, έχω παρατηρήσει μια ιδιαίτερη αυστηρότητα των γονέων απέναντι στο αγόρι: Ωφείλει να είναι πάντα άριστος, να μην του ξεφεύγει ούτε οξεία, και ο μόνιμος φόβος τους είναι "μην τυχόν δεν κατάλαβε κάτι". *Περίεργες φοβίες για γονείς που το παιδί τους είναι μαθητής του 19...* Για τη Λυδία, πάντως, δεν βλέπω να έχουν ανάλογες φοβίες. "Δεν τους νοιάζει για το κορίτσι", όπως λέει και η μητέρα μου.

β) Η περίπτωση της Ζαφειρίας και του Μανώλη (το *μυστήριο* της 26ης Σεπτ. 2011).

γ) Θυμάμαι, το ζεύγος Κάραλη μου ζητούσαν να βάζω τους ίδιους βαθμούς στο γιο και στην κόρη, παρόλο που, όπως οι ίδιοι παραδέχονταν, η κοπέλα ήταν αντικειμενικά πολύ καλύτερη μαθήτρια από τον κανακάρη.

δ) Την εποχή που η Τατιάνα ήταν ακόμη έγγυος στη Λευκή, μόλις έμαθε ότι το παιδί ήταν κορίτσι ένιωσε φοβερή απογοήτευση και ήθελε να κάνει δεύτερο υπερηχογράφημα, μήπως παρ' ελπίδα είχε γίνει λάθος στο πρώτο! Λογική συνέπεια: Η Λευκή (την φωνάζουν χαϊδευτικά "Ζιζή" -όνομα για γατί) όταν δεν μένει αμίλητη και κολλημένη πάνω στη μάνα της, συνεχώς κλαψουρίζει και γκρινιάζει επειδή υποσυνείδητα καταλαβαίνει πως όλοι, γονείς, συγγενείς και γνωστοί, την υποτιμούν και την αγνοούν επειδή είναι κορίτσι. Ο Χάρης, αντίθετα, ό,τι και να κάνει φαντάζει σαν ήρωας -όπως κάθε

αγόρι. Όσο για τη νύφη μας τη Μαρίνα, δηλώνει ξεκάθαρα ότι αν κάνει δεύτερο παιδί θέλει πάλι αγόρι...

Κακά τα ψέματα, λοιπόν. Μετά από τόσες δεκαετίες "φεμινισμού" και "γυναικείας απελευθέρωσης", στην ουσία τίποτα δεν έχει αλλάξει από την εποχή των προγιαγιάδων μας. Οι οικογένειες εξακολουθούν να επιθυμούν αγόρια αντί για κορίτσια, απλώς δεν τολμούν να το ομολογήσουν ανοιχτά. Οι άνδρες εξακολουθούν να πρωτοστατούν σε κάθε τομέα της ζωής, σε ένα εξολοκλήρου στημένο παιγνίδι που ξεκινά μέσα από την οικογένεια και απλώνεται σε ολόκληρη την κοινωνία.

Ακόμη και τα παιδικά παιγνίδια είναι έτσι σχεδιασμένα ώστε να εξυπηρετούν τέλεια δυο αλληλένδετους σκοπούς: α) την ομαλή προσαρμογή των αρσενικών στην ανδροκρατική κοινωνία, β) την τελική κάμψη του ηθικού των θηλυκών κατά την ενηλικίωση. Πιο συγκεκριμένα: Τα αγόρια παίζουν συνήθως με τερατόμορφα όντα, παραμορφωμένα ανδροειδή, ογκώδη οχήματα και οτιδήποτε φαντάζει κακάσχημο, επικίνδυνο, θανάσιμο – πρέπει να είσαι ανώμαλος για να σου αρέσουν τέτοια παιγνίδια! Μεγαλώνοντας, όμως, τα αγόρια σιγά-σιγά συνειδητοποιούν ότι ο κόσμος είναι μεν σκληρός, απαιτητικός και ανταγωνιστικός, ωστόσο δεν κινδυνεύουν ανά πάσα στιγμή να τους επιτεθεί κάποιο φρικτό εξωγήινο τέρας, ας πούμε. Παράλληλα, κάθε αρσενικό διατηρεί εξ ορισμού τον τίτλο του ήρωα που ανταπεξέρχεται πάντα με επιτυχία στις συνήθως ασήμαντες δυσκολίες της ζωής του. Έτσι, ο άνδρας βιώνει διαρκώς μια βαθιά υποσυνείδητη ανακούφιση επειδή ο κόσμος αποδεικνύεται πολύ καλύτερος απ' ότι φανταζόταν την εποχή που ήταν παιδί.

Τα κορίτσια, από την άλλη, όσο είναι παιδιά παίζουν με πανέμορφες πριγκίπισσες, αιθέριες νεράιδες, δαντελωτά κάστρα και οτιδήποτε φαντάζει ωραίο, ειρηνικό, μακάριο. Μεγαλώνοντας όμως, μέρα με τη μέρα συνειδητοποιούν ότι ο κόσμος που τα περιβάλλει δεν έχει καμία σχέση με τον αστραφτερό παράδεισο που φαντάζονταν όταν ήταν μικρές. Στον πραγματικό κόσμο της ενήλικης ζωής, όχι μόνο δεν θα γίνουν ποτέ πριγκίπισσες ή νεράιδες αλλά αν θέλουν να διατηρούν το ενδιαφέρον του συντρόφου τους και την υπόληψή τους στην κοινωνία, θα πρέπει να είναι άψογες νοικοκυρές την ημέρα και ευσυνείδητες πόρνες τη νύχτα· επιπλέον, θα πρέπει επίσης να εργάζονται σε χαμερπείς δουλειές με μισθούς πείνας. Έτσι, λοιπόν, η γυναίκα βιώνει διαρκώς μια βαθειά υποσυνείδητη απογοήτευση επειδή ο κόσμος που την περιβάλλει αποδεικνύεται πολύ χειρότερος απ' ότι φανταζόταν την εποχή που ήταν παιδί...

Τρίτη, 20 Μαρτίου 2012

☺ Ο Χαρούλης συνεχίζει να επιζητεί συνεχώς την αγκαλιά μου και να μου λέει γλυκά λογάκια όπως: “Είσαι το μωρό μου!” Άλλοτε, θέλει να με πάρει κι αυτός αγκαλιά· βλέποντας, όμως, ότι δεν μπορεί, μου προτείνει: “Πάμε μέσα να ξαπλώσουμε. Αν δεν ξαπλώσουμε πώς θα σε πάρω αγκαλιά;” Ύστερα προσπαθεί να μου βγάλει τη ζακέτα μα δεν τα καταφέρνει.

☻ Από την άλλη πλευρά, έχει αρχίσει να μην υπακούει, συχνά βγάζει γλώσσα, ενώ αν του χαλάσουμε το παραμικρό χατήρι ή τον μαλώσουμε, βάζει άγριες φωνές: “Θα φας ξύλο!” ή “Θα σε πετάξω έξω!” Αν επιμείνουμε στο μάλωμα, δεν διστάζει να χτυπήσει γιαγιάδες, παππούδες ή εμένα, ουρλιάζοντας με τόσα νεύρα ώστε τα λόγια του αντηχούν ακατάληπτα. Άλλοτε, πάλι, σφίγγει τις γροθιές του και χτυπά τον αέρα σαν υστερικός. Μοιάζει αρκετά και στον Θανάση, τι να κάνουμε...

Σήμερα, ο μπαμπάς κι εγώ τον πήραμε μαζί μας στη λαϊκή. Μόλις φθάσαμε, ο μικρός δεν δεχόταν με τίποτα να τον κρατάω από το χέρι, μου ξέφυγε κι άρχισε να τρέχει μόνος του μπροστά! Αναγκάστηκα να τον κυνηγώ σε όλη τη λαϊκή,

περνώντας με δυσκολία ανάμεσα από το πλήθος. Νούμερο γίναμε, όλοι γύρω μας φώναζαν και του έλεγαν να σταματήσει, εκείνος όμως δεν άκουγε κανέναν. Κάποια στιγμή, έπεσε πάνω στη Θεώνη (ευτυχώς), που του έβαλε τις φωνές κι έτσι τον πρόλαβα, τον βούτηξα από το χέρι και τον οδήγησα πίσω στο σπίτι, ενώ αυτός με έβριζε "Άσε με! Είσαι κακιά!" και με χτυπούσε διαρκώς. Εννοείται πως δεν πρόκειται να τον ξαναβγάλω ποτέ έξω βόλτα.

Απλά, αναρωτιέμαι: Δεν φοβήθηκε, τριάμισι ετών παιδί, να τρέχει ολομόναχο ανάμεσα σε τόσο πλήθος αγνώστων; Συνήθως, τα μικρά -αλλά και μεγαλύτερα παιδιά- φοβούνται να μείνουν μόνα τους ανάμεσα σε αγνώστους και δεν ξεκολλάνε από το χέρι του συνοδού τους. Τέτοια συμπεριφορά δεν έχω ξαναδεί, ούτε στα ανήψια μου, ούτε σε κανέναν.

"Αυτό είναι υπερβολικό θράσος! Όσο πάει, γίνεται αναιδής και απαιτητικός! Πρέπει να το προσέξουμε αυτό", αποφάνθηκε η μητέρα μου όταν της ανέφερα τα καθέκαστα.

Αμέσως μετά, πήρε μια βίτσα και τον χειροτόνησε λιγάκι. Του χρειαζόταν του μικρού, για να μάθει ότι υπάρχουν και όρια. Μετά, ήλθε κλαίγοντας σε μένα και παραπονέθηκε:

"Με μαλώσανε!".

"Αφού δεν είσαι καλό παιδί!" του είπα αυστηρά.

"Monster High: Τα γενέθλια": "Εκείνο που πρέπει να κάνω για να πάρω την καρδιά της (κυριολεκτικά!) είναι να τη γεμίσω 100% με αγάπη!" *Δηλαδή: Η αγάπη είναι μηχανισμός υποταγής: Όσο περισσότερο αγαπάς κάποιον, τόσο περισσότερο αυτός κυριαρχεί επάνω σου...*

Σάββατο, 24 Μαρτίου 2012

Σήμερα το απόγευμα η Αλίκη, ο Χάρης κι εγώ πήγαμε να καμαρώσουμε τον Θανάση στην Απονομή Bachelor Συμβουλευτικής Ψυχολογίας, που διοργάνωσε η σχολή του σε μεγάλο θέατρο των Αθηνών. Όχι πως είχα όρεξη να πάω, απλά υποχώρησα στην πίεση της μητέρας μου, με το σκεπτικό ότι θα ήταν δύσκολο για την Αλίκη να τραβολογάει μόνη της τον μικρό τόσες ώρες.

Η εκδήλωση θύμιζε θεατρική παράσταση με πολλή φανφάρα, επισημότητα και μάλλον βαρετές ομιλίες από διάφορους σπουδαίους και τρανούς καθηγητές. Εκείνο που μου άρεσε περισσότερο ήταν η χρυσή βροχή που έπεσε στο τέλος. Μόνο που τελικά δεν απονεμήθηκαν διπλώματα αλλά χαρτονένιοι κύλινδροι τυλιγμένοι σε βελούδο. Πολλή φιγούρα για το τίποτα, δηλαδή. Τα πραγματικά πτυχία οι φοιτητές τα πήραν μετά τη γιορτή.

Πέρα απ' αυτά, σε όλη τη διάρκεια της εξόρμησης η αδελφούλα μου φρόντιζε να με αποφεύγει επιμελώς: Δεν μου απηύθυνε ποτέ το λόγο, έτρεχε συνεχώς μπροστά σα να την κυνηγούσαν σέρνοντας από το χέρι το νήπιο, ενώ μέσα στην αίθουσα δεν είχε καμία επαφή μαζί μου: ζήτημα αν ανταλλάξαμε δυο-τρεις λέξεις όλες εκείνες τις ώρες. Σα να φοβάται η κόμισσα, μην την κολλήσω καμιά φοβερή αρρώστια...

Τετάρτη, 28 Μαρτίου 2012

☺ Πάντως, ο Χαρούλης δεν παύει να είναι ένα τρυφερό παιδάκι: Ξέρει ότι με πονάει ο λαιμός μου εδώ και δυο μέρες, οπότε έρχεται και με ρωτάει τρυφερά: “Πώς είναι ο λαιμός σου;” Λίγο αργότερα, καταφθάνουν οι σακούλες με τρόφιμα που έχουμε αγοράσει από το σούπερ μάρκετ. Ο μικρός φαγώνεται να μας βοηθήσει να τα βάλουμε στη θέση τους. Τρέχει συνεχώς πέρα-δώθε, κουβαλάει τσάντες κι όλο ρωτάει: “Να σας βοηθήσω; Τι να πάω μέσα στην κουζίνα;”.

Κάποια στιγμή βγαίνει έξω, κόβει ένα λουλούδι και μου το προσφέρει: “Για σένα”, μου κάνει. Μετά από λίγο μου φέρνει ένα ματσάκι και μου το δίνει λέγοντας γλυκά: “Νονίτσα μου!” Δίνει και στη μητέρα μου λουλούδια. “Για αγάπη!” της λέει...⇧

Πέρα απ' αυτά τα χαριτωμένα, βλέπω ο ***Ηχητικός Πόλεμος*** έχει επανέλθει εδώ και ενάμιση μήνα περίπου: Όλο το πρωί δεν ακούγεται ήχος από το διαμέρισμα του Γιάννη επάνω, ακόμη κι όταν το μωρό βρίσκεται στο σπίτι αντί στον παιδικό σταθμό. Ωστόσο, από τις 2:30 ως τις 5:00, δηλαδή ακριβώς τις ώρες που ξαπλώνουμε για μεσημέρι, γίνεται χαμός από πάνω: Απανωτά χτυπήματα, γδούποι, συρσίματα, ποδοβολητά,

τρεχαλητά κλπ, ενώ η συρταρωτή πόρτα ανοιγοκλείνει βίαια κάθε πέντε λεπτά! Άλλοτε, πάλι, ο σκύλος γαβγίζει ασταμάτητα από τις 1:00 το μεσημέρι μέχρι τις 6:00 το απόγευμα!

Αναρωτιέμαι: Αυτές τις ώρες ακριβώς θυμάται η Μαρίνα να κάνει τις δουλειές του σπιτιού ή να παίξει με το γιόκα της; Συχνά, μάλιστα, κατά τις 2:30 το μεσημέρι κουβαλιέται η Τατιάνα μαζί με την τρίχρονη κόρη της, οπότε η φασαρία που γίνεται πάνω πολλαπλασιάζεται!

Επιπλέον, σχεδόν κάθε μεσημέρι, ειδικά στις ώρες κοινής ησυχίας, ο Νάσος βάζει απαίσιες μουσικές στο διαπασών και χαμηλώνει την ένταση μόνο μετά από δική μας έντονη διαμαρτυρία. Μερικές φορές, μάλιστα, φεύγει από το σπίτι αφήνοντας το κομπιούτερ/στερεοφωνικό αναμμένο να βροντά μέχρι το απόγευμα! Για να μη σπάνε εντελώς τα νεύρα μου από όλη αυτή την αφύσικη κατάσταση, τα μεσημέρια φορώ το μενταγιόν που απέκτησα πρόσφατα· βρίσκω ότι με βοηθά να χαλαρώνω...

Όλο το απόγευμα και βράδι ο μικρός δεν ακούγεται πάνω, μόλις όμως η ώρα φθάσει 23:00 και πέσουμε στο κρεβάτι για ύπνο, τότε αρχίζει να τρεχαλίζει ασταμάτητα σε όλο το μήκος του σπιτιού, για καμιά ώρα τουλάχιστον -σα να τον κυνηγάνε! Μια-δυο φορές πήρα τους δρόμους νυχτιάτικα, μετά όμως έγινε συνεννόηση με το Γιάννη κι ελπίζω να διορθωθεί κάπως η κατάσταση.

Ως και η μητέρα μου υποψιάζεται ότι η Αλίκη φροντίζει να λείπει διαρκώς από το σπίτι προκειμένου να αποφεύγει την διαρκή ηχορύπανση και αναστάτωση που προκαλούν οι γιοί της. Έτσι, κανονίζει να εργάζεται διπλοβάρδια κάθε μέρα (αλλά η "καημένη" δεν κερδίζει ποτέ πάνω από 800 ευρώ μηνιαίως), ενώ τις υπόλοιπες ώρες τρέχει στο πανεπιστήμιο -αυτό θα πει Super Woman...

... Ώρες-ώρες έχω την εντύπωση ότι γύρω μου πλέκεται ένα πολύ περίεργο δίκτυο παρακολούθησης, το οποίο ξεκινά από την οικογένειά μου, επεκτείνεται στους πελάτες μου, στις παρέες μου, κι ακόμη παραπέρα. Υποψιάζομαι ότι παρακολουθούν κυρίως την πνευματική μου πορεία: κατά πόσον

λειτουργεί ακόμη σωστά το μυαλό μου, κατά πόσον κατανοώ τι συμβαίνει γύρω μου, τι πραγματικά ξέρω για τον σάπιο κόσμο τους. Σίγουρα, δεν υπάρχουν πια περιθώρια για άλλα σφάλματα.

Άλλωστε, με όλη αυτή την περιπέτειά μου τα τελευταία έξι χρόνια, αν μη τι άλλο έμαθα πολύ καλά πια το μάθημα της Σιωπής: Πριν, αν και ήξερα πως δεν έπρεπε να εμπιστεύομαι κανέναν, το έκανα επειδή δεν φανταζόμουν τις συνέπειες (μαύρη μαγεία εναντίον μου). Τώρα, όμως, έχω μάθει άριστα το μάθημά μου: Περισσότερο παρά ποτέ, επιβάλλεται για μένα ο Νόμος της Σιωπής: Η πιο αποτελεσματική Ψυχική Αυτοάμυνα είναι η Σιωπή: Να μην γνωρίζει κανείς τι σκέφτεσαι, τι αισθάνεσαι, τι κάνεις -άρα ούτε ποιός είσαι...

Ψηφιακό Σύμπαν: Όλο και περισσότερες μελέτες της Θεωρητικής Φυσικής και της Κοσμολογίας συγκλίνουν πλέον στο συμπέρασμα ότι ο χώρος δεν μπορεί να είναι ομαλός και συνεχής. Πιθανότατα είναι ψηφιακός, πράγμα που σημαίνει ότι αποτελείται από μικροσκοπικά δομικά στοιχεία που έχουν την μορφή αρχετυπικής πληροφορίας.

Οι περισσότεροι σύγχρονοι φυσικοί συμφωνούν ότι το σύμπαν είναι ολογραφικό. Η φύση επεξεργάζεται διαρκώς τα αντίστοιχα δομικά στοιχεία 0 και 1 καταλήγοντας στον σχηματισμό του γνωστού μας κόσμου. Πιθανότατα, το Σύμπαν λειτουργεί σαν ένας τεράστιος υπολογιστής και δημιουργεί στον εκάστοτε παρατηρητή την αντίληψη της φυσικής πραγματικότητας. *Δηλαδή, αυτό που βιώνουμε ως τον "κόσμο" γύρω μας, δεν είναι παρά μια εικονική πραγματικότητα, ένα Matrix κατασκευασμένο σε έναν υπερυπολογιστή. Συνεπώς, αν ο κόσμος μας είναι ένα Matrix, έξω από αυτό πρέπει να υπάρχει ο Κατασκευαστής του ("Θεός"), καθώς και αμέτρητοι "χρήστες" ("ανώτερες δυνάμεις", "άγγελοι", "δαίμονες"). Όλα τα άψυχα και έμψυχα που ενυπάρχουν μέσα στο σύμπαν/Matrix, είναι απλώς τα data...*

Ήδη οι επιστήμονες έχουν αρχίσει να οικοδομούν ένα ειδικό "ολόμετρο", το οποίο θα αναζητήσει το βασικό δομικό υλικό του σύμπαντος, κάτι σαν τον αιθέρα. Η εν λόγω μηχανή

θα προσπαθήσει να ανιχνεύσει και να υπολογίσει την κοκκώδη/ψηφιακή φύση του χώρου, μέσα από την εκδήλωση της αέναης κίνησης των ψηφιακών δομικών στοιχείων του.

Το ανωτέρω πείραμα θα ερευνήσει την θεωρία ότι το σύμπαν προκύπτει απο πληροφορίες που αποτυπώνονται πάνω σε δισδιάστατα φύλλα. Σύμφωνα με την ολογραφική αρχή του σύμπαντος, το σύμπαν περιέχει 10^{122} bits πληροφορίας και αυτό είναι το ανώτατο όριο πληροφορίας που περιέχεται σε αυτό -*δηλαδή, αυτή είναι η μέγιστη "μνήμη" του "υπερυπολογιστή"*. Ο περιορισμός αυτός υπολογίζεται με βάση την κοσμολογική ηλικία του σύμπαντος. Συνεπώς, κάθε κβαντικό φαινόμενο που εκδηλώνεται στη μικροκλίμακα, απεικονίζεται και προσδιορίζει την μεγακλίμακα: Τα βαρυτικά φαινόμενα και οι "μαύρες τρύπες" δεν μπορούν παρά να είναι υπολογίσιμα μέσα στα διαθέσιμα bits που συνθέτουν το ολογραφικό μοντέλο του σύμπαντος -*συνεπώς, τα πάντα είναι προδιεγραμμένα και προβλέψιμα.*

Αν η πληροφορία παράγει τους νόμους οι οποίοι διέπουν την ύλη στο σύμπαν, τότε θα μπορεί να μας πληροφορεί και για την ίδια την εξέλιξη του φαινομένου της Εντροπίας, που είναι η ενεργειακή αταξία που εκδηλώνεται σ' ένα οργανωμένο σύστημα με το πέρασμα του χρόνου. Η Πληροφορία και η Εντροπία συνδέονται άρρηκτα με την συμπαντική δομή του χωροχρόνου. Μέγιστη κατάσταση εντροπίας για ένα σύστημα σημαίνει ολική απώλεια πληροφορίας, άρα και τον θάνατό του. *Δηλαδή: Καθώς περνά ο καιρός, το "πρόγραμμα" παλιώνει και καταστρέφεται σταδιακά, οπότε το Matrix δυσλειτουργεί όλο και περισσότερο, μέχρι που θα διαλυθεί εντελώς...*

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάρτιος 2012):*** Μη βλέποντας πια φως από πουθενά, στις 20 Μαρτίου μου έρχεται η φαεινή ιδέα να απευθύνω μια ***Έκκληση*** προς το Σύμπαν και τις ερχόμενες ανδρομέδιες δυνάμεις, ζητώντας την απαλλαγή μου από υπναγωγικές και υπνοπομπικές παραισθήσεις φωτιάς καθώς και την απελευθέρωσή μου από κάθε ψυχοτρονικό έλεγχο του νου. Μόλις το κάνω, αισθάνομαι σπάνια αισιοδοξία.

Παράλληλα, αποφασίζω να καταργήσω το μενταγιόν οργονίτη δεδομένου ότι με αυτό δεν έχω δει σπουδαία μείωση των νυχτερινών ενοχλήσεων. Άλλωστε, δεν ξέρω τι πραγματικά συμβαίνει με τους οργονίτες: Τον Γενάρη, που φορούσα κάθε νύχτα το μενταγιόν, το συνάχι μου κράτησε ένα μήνα περίπου (πρωτοφανές)! Εδώ και λίγες μέρες αισθάνομαι ότι η σκολίωσή μου (που την είχα ξεχάσει εδώ και ~30 χρόνια), έχει επιδεινωθεί. Όσο για την πυραμίδα, όταν την έχω κοντά στο κρεβάτι μου οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς χειροτερεύουν αρκετά. Έτσι, την έχω τοποθετήσει πάνω στο σύνθετο του σαλονιού. Υποψιάζομαι, λοιπόν, ότι οι οργονίτες ενισχύουν μεν το ενεργειακό πεδίο του οργανισμού, παράλληλα όμως ενισχύουν όχι μόνο τα θετικά αλλά και τα αρνητικά του στοιχεία. Έτσι, αν έχεις πχ μια ασθένεια, αυτή φουντώνει. Στο εξής χρησιμοποιώ ένα βιομαγνητικό βραχιόλι, που το φορώ διαρκώς. Το βγάζω μόνο όταν κάνω μπάνιο. Για να δούμε τι θα μας βγάλει κι αυτό...

Την Πέμπτη, 22 Μαρτίου, μ' έπιασε συνάχι -ξανά! Απογοητεύτηκα, σκέφθηκα ότι θα με πάει πίσω, όμως αυτή τη φορά το κρυολόγημα δεν ήταν έντονο. Το αντιμετώπισα χωρίς αντιισταμινικά, μόνο με ένα ρινικό σπρέϋ. Ευτυχώς, δεν παρατήρησα επιδείνωση των οραμάτων φωτιάς. Ως τη Δευτέρα το συνάχι υποχώρησε σημαντικά, έπαθα όμως ένα άσχημο στραβολαίμιασμα, το οποίο παραδόξως χειροτερεύει καθώς περνά ο καιρός, με αποτέλεσμα να πονάω όλη μέρα! Αυτό μου έλειπε τώρα...

Μια βδομάδα αργότερα η κατάσταση έχει φθάσει στο απροχώρητο: Το νευροκαβαλίκεμα στο λαιμό δεν περνάει, οπότε αποφασίζω να πάω το πρωί στο Ασκληπιείο Βούλας, Βγάζω ακτινογραφία και ο γιατρός βρίσκει ότι ο λαιμός μου είναι καταπονημένος, με πολλά άλατα δυσανάλογα με την ηλικία μου, και διαγιγνώσκει αυχενοβραχιόνιο σύνδρομο. Μάλλον το έπαθα επειδή σήκωνα όρθια τον μικρό αγκαλιά. Εντέλει, μου γράφει φάρμακα κι ένα ορθοπεδικό κολάρο που θα πρέπει να φοράω για μια βδομάδα.

...   Καθαρά σημάδια πολέμου: Μόλις άρχισα να βλέπω μια πιο σοβαρή βελτίωση στο θέμα των οραμάτων φωτιάς, μου ήλθε το συνάχι και καπάκι το αυχενικό σύνδρομο! Οι αρρώστιες που παθαίνουμε δεν είναι καθόλου τυχαίες: Τις στέλνει ο “Θεός” για να μην μπορούμε να σηκώσουμε κεφάλι. Στο μεταξύ, αμφιβάλλω και για το βιομαγνητικό βραχιόλι: όταν το φοράω πονάω περισσότερο. Έτσι, το καταργώ κι αυτό...

Το θέμα είναι πως με όλη αυτή την κατάσταση δεν μπορώ να εκτελώ σωστά την τεχνική αυτοάμυνας· δεν μου είναι εύκολο, ας πούμε, να σηκώνομαι τη νύχτα και να παίζω *Existence*, επειδή όποτε σηκώνομαι από το κρεβάτι πονάω φοβερά για κανένα τέταρτο! Τουλάχιστον, όμως, τα φάρμακα δεν επιδεινώνουν τα υπναγωγικά οράματα, όπως φοβόμουν. Δηλαδή, παρόλο που δυσκολεύομαι να ακολουθήσω την τεχνική μου κι ενώ δεν φορώ πια κανένα μαγνητικό βοήθημα, τα οράματα φωτιάς δεν έχουν αυξηθεί, μάλλον δείχνουν τάση για το αντίθετο.

Συνολικά, αυτό το μήνα είχα τα εξής επεισόδια:

Οράματα φωτιάς:	6 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Όνειρα με φλόγες:	3
Εφιαλτικό μήνυμα:	3 (“κόλαση/hell”)
“παράδεισος”:	1
Καθαρές νύχτες :	11

Επίδραση των (ψυχικών) επιθέσεων στην υγεία: Οι αρρώστιες που μας βρίσκουν δεν έρχονται χωρίς λόγο· ο πραγματικός σκοπός τους είναι να μη μας αφήνουν να ηρεμήσουμε και να εξελιχθούμε ψυχικά. Στη δική μου περίπτωση, στόχος ήταν πάντα το μυαλό μου, συνεπώς και το κεφάλι μου επηρεάζεται ανάλογα. Οι ψυχικές και πνευματικές επιθέσεις που δέχομαι συστηματικά έχουν αντίκτυπο και στο υλικό πεδίο, δηλαδή προκαλούν διάφορες παθήσεις στο κεφάλι μου. Συνεπώς, εκτός από τα ψυχικά συμπτώματα, δεν λείπουν και τα σωματικά, που κυριολεκτικά κυκλώνουν το κεφάλι μου εδώ και δεκαετίες:

α) Τα μαλλιά μου έχουν γκριζάρει από τα 28 μου χρόνια.

β) Τα αυτιά μου έχουν γίνει πολύ ευαίσθητα στους θορύβους· έτσι, φορώ ωτοασπίδες εδώ και επτά χρόνια.
γ) Τα δόντια μου χαλάνε πιο εύκολα από πριν: τον περασμένο Νοέμβρη σφράγισα πέντε δόντια μαζεμένα.
δ) Τα μάτια μου έχουν μυωπία από τα 14, ενώ εδώ και ενάμιση χρόνο περίπου έχω αναπτύξει και μυωπικό αστιγματισμό (πρέπει ν' αλλάξω γυαλιά).
ε) Παράλληλα, η μύτη και ο λαιμός μου κρυολογούν πιο εύκολα από άλλοτε: Φέτος είχα συνάχι ή/και βήχα επί μήνες, όπως όταν ήμουν μικρή.
στ) Έχω εμφανίσει έξι κρεατοελιές στο κεφάλι και δυο στο σβέρκο. Έχω αφαιρέσει χειρουργικά τις δυο από το κεφάλι, που ήταν οι πιο τεράστιες και αντιαισθητικές.
ζ) Πρόσφατα απέκτησα και αυχενικό σύνδρομο.

Δηλαδή, σχεδόν όλα μου τα όργανα από τους ώμους και πάνω παρουσιάζουν κάποιο πρόβλημα! Αυτή η γενικευμένη ευπάθεια στο κεφάλι μου, δεν μπορεί παρά να συνάδει με τις συντονισμένες ψυχικές επιθέσεις που δέχομαι ιδίως τα τελευταία έξι χρόνια. Όταν πλήττεται η ψυχή (chakras), υποφέρει και το αντίστοιχο μέρος του σώματος..

* * * *

Σάββατο, 7 Απριλίου 2012

☺ Σήμερα το πρωί φτιάχνουμε πασχαλινά κουλούρια και ο Χάρης έχει κατέβει για να μας βοηθήσει.
“Πώς είναι ο λαιμός σου;” με ρωτάει.
“Κάπως καλύτερα”, του απαντώ.
“Α, να παίξουμε τότε!” μου κάνει με αφοπλιστική ειλικρίνεια.

Πράγματι, βλέπω μια μικρή βελτίωση με τα χάπια, μα δεν λέει να περάσει εντελώς το μαλακιστήρι το αυχενικό. Καλά έλεγε κάποτε η γιαγιά μου η Αλίκη, ότι “η αρρώστια έρχεται με το τσουβάλι και φεύγει με το βελόνι”.

Στο μεταξύ, ο μικρός κάθεται κοντά στο τραπέζι, παρακολουθεί γεμάτος εντύπωση, ανακατεύει τα υλικά κι επιμένει να πλάσει κουλούρια. Του δίνουμε ένα κομματάκι

ζυμάρι και ασχολείται με ζήλο. "Έλα κοντά, μικρή μου!" μου λέει γλυκά – σε πλήρη αντίθεση με τους υπόλοιπους της οικογένειας, που δεν δείχνουν ενδιαφέρον για το αυχενικό μου κι επιπλέον λένε ότι γέρασα...

Λίγο αργότερα, η μητέρα μου διηγείται στον μικρό την ιστορία των Πρωτοπλάστων. Μόλις ο Χάρης ακούει ότι ο Θεός έδιωξε από τον Παράδεισο τον Αδάμ και την Εύα, πετάγεται και λέει: "Όχι, δεν τους έδιωξε! Το φίδι έπρεπε να διώξει, αυτό έφταιγε!" *Ένα νήπιο με κριτική σκέψη...*

Κατά τ' άλλα, η Μαρίνα εξακολουθεί να κάνει μούτρα στη μητέρα μου (ζητάει και τα ρέστα), ενώ αποφεύγει να έρθει να πάρει το παιδί της όταν επιστρέφει από τη σχολή. Ως αποτέλεσμα κρατάμε το μικρό γύρω στις 10 ώρες την ημέρα. Η μαμά έχει δίκιο που νευριάζει με τη συμπεριφορά της ντίβας.

Εικόνες του Πλέγματος: Μια ασυνήθιστη διαφήμιση μου τραβά ξαφνικά την προσοχή, καθώς μια σοβαρή αντρική φωνή αναγγέλλει: "Πάντα ξέρατε πως κάτι περιμένενε μα δεν ξέρετε τι. Η αναμονή μόλις τελείωσε!" Η κάμερα δείχνει επανειλημμένως τον ουρανό κι έναν περίεργο μηχανισμό που στριφογυρίζει στον αέρα. Εντέλει, το μήνυμα καταλήγει στη διαφήμιση γνωστού μαλακτικού για ρούχα. *Πιθανότατα, όμως, το αληθινό μήνυμα της διαφήμισης απευθύνεται μόνο σε λίγους...*

Μεγάλο Σάββατο, 14 Απριλίου 2012

Αργά τη νύχτα πήγα στην Ανάσταση μαζί με την Αλίκη και τον Θάνο. Για πρώτη φορά στα χρονικά, δεν έτρεξα να κρυφτώ στην εκκλησία μόλις άρχισαν τα βαρελότα. Από τότε που ήμουν μικρή, πάντα με τρόμαζαν δυνατοί κρότοι όπως μπαλόνια που σκάνε, ή πυροτεχνήματα· δεν τα άντεχα λεπτό. Αυτή τη φορά, όμως, έμεινα έξω και τα αντιμετώπισα μέχρι το τέλος. Δεν ήταν τίποτα τρομερό, άλλωστε φορούσα τις ωτοασπίδες μου. Κάποια στιγμή, ο Θάνος έφερε το χέρι του γύρω από τους ώμους μου, ως προστατευτικός μπρατσαράς ανηψιός.

Σάββατο, 21 Απριλίου 2012

"Η μαγική ντταντά": Εμφανίζεται από το πουθενά για να

τιθασεύσει επτά ανεξέλεγκτα και αλλοπρόσαλλα αδελφάκια, τα οποία:
Δεν πάνε ποτέ για ύπνο όταν τους λένε.
Δεν σηκώνονται ποτέ από το κρεβάτι όταν τους λένε.
Δεν λένε ποτέ "ευχαριστώ" ή "παρακαλώ".
Δεν γνωρίζουν τι θα πει ευγένεια.
Δεν ακούνε ποτέ κανέναν.
Δεν κάνουν ποτέ ό,τι τους λένε οι μεγάλοι

Με δυο λόγια, η συμπεριφορά τους είναι ολόϊδια με των συνηθισμένων σημερινών παιδιών. Για να τα βγάλει πέρα μαζί τους, η "μαγική νταντά" αναγκάζεται να χρησιμοποιήσει βαρβάτη μαγεία...

Εικόνες του Matrix: Απόψε μεταδίδεται στην τηλεόραση ένας αγώνας kick boxing ανάμεσα σε δύο πρωταθλητές, της Γαλλίας και της Νορβηγίας, για το παγκόσμιο κύπελλο. Παρακολουθώντας μερικές σκηνές, διαπιστώνω τα εξής: Ο Γάλλος δεν μάχεται καθόλου, δεν ανταποδίδει σχεδόν κανένα χτύπημα, στέκεται μονάχα με τα χέρια μπροστά σε στάση άμυνας και τις τρώει γελώντας! Καθ' όλη τη διάρκεια του αγώνα ο τύπος γελάει συνεχώς, σα να βλέπει κάτι πολύ αστείο. Κάποια στιγμή μόνο -για ξεκάρφωμα- ο Νορβηγός τρώει μία μπουνιά στο κεφάλι και φαίνεται σα να ζαλίζεται, ωστόσο συνεχίζει χωρίς πρόβλημα.

Στο τέλος (ω τι έκπληξη) κερδίζει ο Νορβηγός και παίρνει τον τίτλο του παγκόσμιου πρωταθλητή, δηλαδή θεωρείται ο καλύτερος kick boxer στον κόσμο. Ο αντίπαλος εξακολουθεί να διασκεδάζει, αγκαλιάζει το νικητή και τον σηκώνει ψηλά (προφανώς καταχαρούμενος που έχασε).

Μετά το τέλος του αγώνα, ο νικητής εξηγεί στους δημοσιογράφους (με φωνή ύποπτα σπαστή) ότι "στην αρχή είχα μερικές δυσκολίες" *[σοβαρά; εγώ γιατί δεν τις είδα;]*. Εντάξει, είναι κοινό μυστικό ότι στον (αθλητικό) κόσμο όλοι οι αγώνες είναι σικέ, αλλά αυτό παραήταν! Μέχρι και ο Νάσος, φανατικός θαυμαστής του Νορβηγού, παραδέχθηκε απρόθυμα ότι "το παιγνίδι ήταν λίγο στημένο"...

Κυριακή, 22 Απριλίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια γυναίκα μόνη (εγώ;) αισθάνεται παραγκωνισμένη ανάμεσα σε άλλες, που μιλούν φιλικά μεταξύ τους. Ωστόσο, την προσέχει ένας νέος, ωραίος, μελαχροινός άνδρας, της εκδηλώνει ενδιαφέρον και την παίρνει μαζί του στη χώρα του για να την παντρευτεί. Παραδόξως, το ταξίδι με πούλμαν διαρκεί μόλις λίγες ώρες. Παρευρίσκονται η αδελφή και η μάνα του γαμπρού· η πρώτη είναι εντάξει αλλά η δεύτερη φέρεται δεσποτικά στη μέλλουσα νύφη (δηλαδή σε μένα) και την εκνευρίζει.

Φθάνοντας εκεί, γρήγορα διαπιστώνω ότι οι κάτοικοι της χώρας φορούν όλοι σκουρόχρωμα ρούχα και μαύρα γυαλιά για να κρύβουν τα τεράστια μάτια τους, τα οποία ενίοτε αλλάζουν χρώμα και γίνονται λαμπερά ανοιχτοπράσινα, με πράσινες κόρες. Το ίδιο συμβαίνει και με τα μάτια του γαμπρού. Τον ρίχνω κάτω, πέφτω από πάνω του και τον ρωτάω τι συμβαίνει, ενώ υποψιάζομαι πως όλοι εδώ είναι εξωγήινοι. Εκείνος, όμως, δεν μου απαντάει.

Τότε εμφανίζεται η μαμά και μου γνέφει να την ακολουθήσω στον κάτω όροφο, κατεβαίνοντας μια λευκή περιστροφική σκάλα ενός κλιμακοστασίου που μοιάζει απύθμενο. Ξαφνικά το όνειρο γίνεται διαυγές και συνειδητοποιώ πως η μητέρα μου σκοπίμως με παρασύρει χαμηλά. Αναπηδώ κι αιωρούμαι πάνω από τα σκαλιά. Έτσι, αντί να κατέβω τη σκάλα ακολουθώντας τη μάνα μου, υψώνομαι ανάλαφρη μέχρι το ταβάνι...

Ο ρόλος της μητέρας: Η αλήθεια είναι ότι από τα παιδικά μου χρόνια η μητέρα έχει παίξει έναν περίεργο ρόλο απέναντί μου, συνειδητά ή ασυνείδητα: Δεν μου δίνει ποτέ δίκιο όταν έχω αντιπαραθέσεις με τρίτους, συνηθίζει να κριτικάρει

οτιδήποτε κάνω, ωστόσο πρέπει να παραδεχθώ ότι είναι το μοναδικό άτομο με το οποίο μπορώ να λέω -ακόμη- μερικές κουβέντες. Όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι με αγνοούν επιδεικτικά πλέον, μα ούτε κι εγώ έχω καμία όρεξη να εκμυστηρευτώ οτιδήποτε σε οποιονδήποτε, δεν μπορώ πια ν' ακούω τις παπαριές τους. Για πρώτη φορά στη ζωή μου βρίσκομαι σε απόλυτη κοινωνική απομόνωση. Ωστόσο δεν έχω κανένα πρόβλημα με αυτό -το αντίθετο μάλιστα: Η αποστασιοποίησή μου από το ανθρώπινο κοπάδι μου έχει φέρει μια αξιοσημείωτη ψυχική ηρεμία!

Ειδικότερα από πέρυσι το καλοκαίρι, δηλαδή από τότε που άρχισα να ερευνώ στο Διαδίκτυο για την επικείμενη επιστροφή των Ανδρομεδίων στη Γη, βιώνω αυτή την απομόνωση και μέσα στην “οικογένειά” μου. Παραδόξως, ο Νάσος συχνά μπαίνει στον κόπο να ψάχνει τα sites που επισκέπτομαι εγώ. Δεν ξέρω τι έχει καταλάβει μα μου έχει εκδηλώσει πολλές φορές τον αποτροπιασμό του. Απαιτεί, μάλιστα, να μην διαβάζω αυτά τα πράγματα μέσα στο σπίτι του, επειδή “έχουν τρομερή αρνητικότητα”, λέει. Μάλιστα, ο νεαρός έχει πάρει το λάπτοπ της αδελφής μου στο δωμάτιό του, ώστε να μη μπορώ εγώ να το βρίσκω εύκολα.

Παράλληλα, η Αλίκη και οι γιοί της έχουν αραιώσει σημαντικά την επικοινωνία μαζί μου: Έρχονται κάτω μόνο για να ζητήσουν λεφτά ή φαγητό, μιλούν με τους γονείς μου κανονικά, μα εμένα αποφεύγουν να μου πουν έστω μια κουβέντα. Ιδίως η Αλίκη δεν με ρωτάει ούτε “τι κάνεις;” και δεν απαντά καν στις όποιες ερωτήσεις μου! Αποφεύγει κάθε επαφή μαζί μου επειδή είναι πάντα “πολύ απασχολημένη και κουρασμένη”, λέει. Φαντάζομαι ότι οι Μαρκάκηδες έχουν ενημερώσει τα κυκλώματά τους σχετικά με τα πρόσφατα ενδιαφέροντά μου κι έχουν λάβει εντολή να κόψουν κάθε επικοινωνία μαζί μου – όπως έκαναν κάποτε οι καλές μου φιλενάδες (η Πέρσα, η Λουίζα, η Μαρία Σχοινά), την εποχή ακριβώς που η ενασχόλησή μου με τους λεξαρίθμους πρόδωσε τη γενετική ταυτότητά μου.

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Κάποτε, πριν το έτος 2005, ήξερα για την οικογένεια και τις φίλες μου ποιοί είναι και τι κάνουν. Τότε, παρά τις όποιες διαφωνίες και αντιπαραθέσεις μας, δεν είχα κανένα λόγο να υποψιάζομαι ότι τα εν λόγω άτομα διατηρούν δοσοληψίες με ύποπτα κυκλώματα. Τώρα, όχι απλά το υποψιάζομαι, φωνάζει το πράμα, κάνει μπαμ από χιλιόμετρα μακριά! Μα κι εγώ, από τη μεριά μου, κάποτε δεν κρατούσα τόσα μυστικά από τους άλλους· ίσως να μην έλεγα τα πάντα στους πάντες, ωστόσο δεν υπήρχε θέμα που να με απασχολούσε και να μη το εκμυστηρευόμουν σε κάποιον. Τώρα, όμως, κανείς δεν γνωρίζει σχεδόν τίποτα για μένα – ίσως επειδή, εδώ και μερικά χρόνια, τα προβλήματα που με απασχολούν δεν είναι ανθρώπινα: "σημεία", "εφιαλτικό μήνυμα", "οράματα φωτιάς". Και φυσικά, ούτε λέξη για την επικείμενη άφιξη του Ανδρομέδιου Αστροστόλου στη γη. *Λέγονται αυτά;*

Σάββατο, 28 Απριλίου 2012

Εδώ και ενάμιση χρόνο περίπου ο Θανάσης κάνει body building, ακολουθεί ειδική δίαιτα για να αποκτήσει όγκο (πανάκριβη: καθημερινά τρώει φιλέτα μοσχάρι, ψαρονέφρι, σολωμό, σαλάτες του Καίσαρα κλπ), ενώ παίρνει και διάφορες ουσίες. Τελευταία μέτρησα δέκα διαφορετικά κουτιά με σκόνες στην κουζίνα του, τις οποίες χρησιμοποιεί κάθε μέρα, όπως παραδέχεται ο ίδιος. Επιπλέον, συνεχίζει ακάθεκτος τα μαθήματα νινζούτσου, μαζί με το Γιάννη, τα οποία διαρκούν γύρω στο τρίωρο. Σίγουρα δεν γίνεται μόνο γυμναστική εκεί πέρα· μετά τις ασκήσεις θα ακολουθεί και κατήχηση...

Επιπλέον, εδώ και κανένα μήνα ο αθληταράς Νάσος έχει εντείνει το πρόγραμμα γυμναστικής του ακόμη περισσότερο: Εκτός από το νινζούτσου και το body building, την αυστηρή δίαιτα και τις λεκιθίνες, κρεατίνες κλπ, τώρα έχει ξεκινήσει και άλλες, πιο ειδικές ασκήσεις: Κατεβαίνει στην πίσω αυλή μας, και χτυπάει δυνατά ένα μεγάλο λάστιχο λεωφορείου με μια βαριοπούλα ή με δυο σφυριά, επί μία ώρα με το ρολόι, συνήθως το απόγευμα. Άλλοτε βαράει γροθιές σε μια τσάντα γεμάτη άμμο. Άλλες φορές στερεώνει ένα σακίδιο με πέτρες στην

πλάτη και ανεβαίνει στο βουνό -όχι από το μονοπάτι αλλά από τα κατσάβραχα.

Πριν μια βδομάδα μας έδειξε ένα βίντεο που έχει γυριστεί με το κινητό του, όπου σηκώνει 270 κιλά στο μηχάνημα για τις γάμπες: Όλα μαζί τα βάρη ζυγίζουν μόλις 150 κιλά, οπότε ο Θανάσης αγκαζάρει έναν άλλο αθλητή να καθήσει πάνω στις μπάρες του μηχανήματος, κρατώντας στα χέρια του σιδερένιες πλάκες των 20 κιλών! Όσο για τις υπόλοιπες ασκήσεις, ο ανηψιός μου σηκώνει γύρω στα 200 κιλά σε όλες!

Σήμερα το απόγευμα ο Νάσος ήλθε κάτω και μόλις μπήκε μέσα δήλωσε το εξής σοφό: "Θεία, άκου να σου πω: Οι φίλοι σήμερα είναι και αύριο δεν είναι, οι γκόμενες έρχονται και φεύγουν, όμως ένα βαράκι είκοσι κιλών είναι πάντα ένα βαράκι κιλών!" Ύστερα, γεμάτος περηφάνεια με πληροφόρησε ότι έχει φθάσει πια να σηκώνει 320 κιλά στη μηχανή για τις γάμπες.

"Πολύ μεγάλη αύξηση κιλών, μέσα σε μια βδομάδα", παρατήρησα.

"Με το σώμα που έχω νομίζεις ότι παίρνω αναβολικά;"

Με το σώμα που έχεις (γυμνασμένος αλλά όχι και κανένας Mr Olympia) σίγουρα δεν δικαιολογούνται τα κιλά που σηκώνεις, συλλογίστηκα.

"Έτσι μου λένε όλοι στο γυμναστήριο", μου είπε ζωηρά. "Με ρωτάνε "τι παίρνεις;" κι εγώ τους λέω: Δεν παίρνω τίποτα, και θα το δείτε όταν αρχίσω να παίρνω!"

"Καλά, ότι πεις εσύ!" του απάντησα.

Κάποτε γύριζα στα γυμναστήρια επί χρόνια, παρατηρούσα πολλές "ντουλάπες" να σηκώνουν βάρη και να πηγαίνουν για πρωτάθλημα, όμως τέτοιες αποδόσεις δεν είδα ποτέ σε κανέναν! Υποψιάζομαι ότι ο Θανασάκης καταπίνει χοντρά αναβολικά. Άλλωστε, τα έχω δει με τα μάτια μου: Εκτός από τη συνήθη ντουζίνα κουτιά με διάφορες ουσίες για αύξηση μυών, τώρα υπάρχει κι ένα καινούργιο, τεράστιο, που γράφει πάνω με μεγάλα γράμματα: "Anabolic Mass".

Όσο για το σχολείο του, ήδη από το Μάρτη ο Θανάσης έχει εξαντλήσει όλα τα περιθώρια για απουσίες (δικαιολογημένες και αδικαιολόγητες) στο νυχτερινό λύκειο όπου φοιτά.

Ωστόσο, συνεχίζει να απουσιάζει επειδή έχει συνεννοηθεί, λέει, με τον απουσιολόγο να κάνει τα στραβά μάτια, ενώ παράλληλα οι καθηγητές έχουν όλοι στραβομάρα και δεν παρατηρούν ότι ο μαθητάρας λείπει. Επίσης, λέει, θα του χαρίσουν μερικές ακόμη απουσίες αν γίνει αιμοδότης. Σημειωτέον, συνηθίζει να πηγαίνει στο σχολείο χωρίς βιβλία, ούτε σάκκα! "Μα εσύ είσαι σούπερ μαθητής!" του κάνει η Θεώνη αυθόρμητα, μόλις το ακούει.

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος 2012):*** Την Κυριακή 8 Απριλίου, πηγαίνω μια απογευματινή βόλτα (χωρίς το κολάρο) για να ξεσκάσω λίγο· περπατώ ήρεμα στη Γούναρη, μέχρι που περνά από δίπλα μου ένα αμάξι και ακούω μια δυνατή γυναικεία κραυγή να βγαίνει από εκεί μέσα, κάνοντας έναν απαίσιο εμετικό ήχο. Γυρίζω και βλέπω μια νεαρή βλαμμένη που έχει βγάλει το κεφάλι έξω από το παράθυρο του συνοδηγού και συνεχίζει να μου εκτοξεύει κύμματα χλευασμού. "Μαλάκω!", της φωνάζω αμέσως. Εκείνη μου ανταποδίδει την ίδια βρισιά, εγώ αντεπιτίθεμαι με μια μεγαλόπρεπη μούντζα και αμέσως της γυρίζω την πλάτη, ενώ το αυτοκίνητο εξαφανίζεται εντός δευτερολέπτων.

Στις μέρες που ακολουθούν, όποτε βγαίνω έξω παρατηρώ και αναρωτιέμαι: Πώς δεν το είχα προσέξει πρωτύτερα; Οι κοροϊδίες εναντίον μου δεν σταμάτησαν ποτέ! Συνεχίζονται ακόμη, απλά είναι πιο φευγαλέες, λιγότερο ξεκάθαρες από άλλοτε. Πάντως, δύσκολα περνάει μια μέρα χωρίς να ακούσω κάποια περίεργη ή χλευαστική κραυγή από αυτοκίνητο ή μηχανάκι, τη στιγμή ακριβώς που περνάει από δίπλα μου! Γιατί όμως; Τι το γελοίο, παράξενο, αλλόκοτο έχω πάνω μου και προκαλεί ορισμένους να με κοροϊδεύουν; Όσο κι αν κοιτάζω τον καθρέφτη, δεν μπορώ να βρω τίποτα! Δεν είμαι άσχημη, κάθε άλλο: Είμαι πολύ πιο εμφανίσιμη από τις περισσότερες γυναίκες της ηλικίας μου, οι οποίες φαίνονται είκοσι χρόνια μεγαλύτερες από μένα, καθώς είναι κοντόχοντρες με παχιά, προγουλιασμένη μουράκλα και ξεδιάντροπο ύφος -σαν όρθιες γουρούνες. Εκείνες, όμως, δεν αντιμετωπίζουν ποτέ προβλήματα του είδους επειδή διαθέτουν ένα "ατού" που εγώ δεν έχω

ούτε στο ελάχιστο: Κάθε κύτταρο του σώματός τους ακτινοβολεί βδελυρή πουτανιά -"προσόν" που απαιτείται από κάθε ανθρώπινο θηλυκό...

Την Τρίτη, 10 Απριλίου, τα συμπτώματα του αυχενικού συνδρόμου δεν έχουν υποχωρήσει εντελώς, οπότε ξαναπήγα στο Ασκληπιείο. Μου ξανάβγαλαν πλάκες, οι γιατροί επανέλαβαν πως ο λαιμός μου "είναι χάλια", πολύ ταλαιπωρημένος, με μπόλικα άλατα, και παρουσιάζει κάποια παραμόρφωση *[πράγματι, ο αυχένας και ο λαιμός μου καμπουριάζουν πολύ προς τα εμπρός, από την εποχή που ήμουν έφηβη]*. Είναι "σα να έχεις πάθει πολλά ατυχήματα στο παρελθόν", είπε ο γιατρός. Ωστόσο, όταν μου έκαναν πάλι ασκήσεις με τα χέρια, δεν πονούσα καθόλου. Ύστερα ο γιατρός με πίεσε δυνατά σε διάφορα σημεία του σβέρκου μα δεν πονούσα καθόλου. "Δεν έχεις τίποτα", αποφάνθηκε τελικά.

Επίσης, όλο και συχνότερα τυχαίνει να βλέπω μπροστά μου διπλούς αριθμούς του τύπου 10:10, 11:11, 12:12, 13:13, 14:14, 15:15, 19:19, 20:20, 22:22, 00:00 κ.ο.κ. Δεν ξέρω τι μπορεί να σημαίνει αυτό, μα ίσως έχει σχέση με *Αυτό που Πλησιάζει και με αφορά...*

Ακόμη, έχω την υπόνοια ότι καθώς τα υπναγωγικά και υπνοπομπικά οράματα φωτιάς υποχωρούν, τα *"σημεία"* επανέρχονται: Μαθητές που αντί help προφέρουν hell · μόλις ανοίγω την τηλεόραση, ακούγεται η λέξη "κόλαση" · από τη λέξη Hellenic που βλέπω γραμμένη πάνω σ' ένα καφάσι, είναι καλυμμένα τα τέσσερα τελευταία γράμματα · καθώς περπατώ στο δρόμο, στρέφω το κεφάλι μου την κατάλληλη στιγμή ώστε η επιγραφή Shell να φανεί ως hell, κ.ο.κ.

Ορισμένες φορές, βέβαια, τα "μηνύματα" αλληλοσυγκρούονται ("hell" vs "heaven") – πράγμα που σημαίνει μονάχα ένα πράγμα: Ολόκληρος ο κόσμος που ζω είναι ψεύτικος· πρόκειται για μια δαιμονική κατασκευή τρισδιάστατου εικονικού χωροχρόνου, στην οποία δεν αξίζει τον κόπο να δίνω καμία σημασία. Κι έχει έλθει πια ο καιρός να κάνω ένα σαφή διαχωρισμό μεταξύ Καλού και Κακού: *Το Καλό είμαι Εγώ. Το Κακό είναι όλα τα Υπόλοιπα...*

Συνολικά, αυτό το μήνα έλαβα τις εξής ενοχλήσεις:

Οράματα φωτιάς:	4 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Όνειρα με φλόγες:	1
Εφιαλτικό μήνυμα:	2 (“κόλαση/hell”)
“παράδεισος”:	3
Καθαρές νύχτες :	19 (!)

! Συμπληρώνοντας ακριβώς τρία χρόνια από τότε που έκανα εκείνα τα μπάνια του μαλάκα του Kusba, τα οράματα φωτιάς υποχωρούν σημαντικά! Αναρωτιέμαι, πού ακριβώς μπορεί να οφείλεται αυτή η απότομη ύφεση: Μήπως η μαύρη μαγεία του Sam Kusba διαλύεται από μόνη της στα τρία χρόνια; Ή μήπως “δουλεύει” η Έκκληση που εξέφρασα στις 20 Μαρτίου; Αν ναι, τότε η οντότητα 3ης τάξεως που με προστατεύει συναντά δυσκολίες (γύρευε τι με πολεμάει...).

Ως εκ τούτου, θεωρώ πλέον σκόπιμο να παραθέσω την Έκκληση, όπως τη διαμόρφωσα εγώ, με οδηγό τη διαίσθησή μου, για τις δικές μου ανάγκες: Μπροστά σ' ένα ανοιχτό παράθυρο, με το ένα χέρι ακουμπισμένο στον τοίχο, γύρω στις 5:30-6:00 το απόγευμα, κοιτάζω τον ήλιο και απαγγέλλω τα παρακάτω:

Έκκληση *προς την Τοπική Συμπαντική Ιεραρχία,*
Εγώ, η Υβόννη Φεζάρρη, που διαμένω στην Άνω Γλυφάδα της Ελλάδας, ζητώ οι ανδρομέδιες οντότητες 3ης Διαστάσεως της Συμπαντικής Ιεραρχίας να με προστατεύουν διαρκώς, επειδή έχω σκοπό να αναλάβω ενεργό δράση ενάντια στους ερπετοειδείς 2ας και 1ης διαστάσεως, οι οποίοι λυμαίνονται τη Γη.
Επιπλέον ζητώ την απαλλαγή μου από υπναγωγικές και υπνοπομπικές παραισθήσεις φωτιάς καθώς και την απελευθέρωσή μου από κάθε ψυχοτρονικό έλεγχο του νου.
Τέλος έκκλησης προς Τοπική Συμπαντική Ιεραρχία,
σας ευχαριστώ εκ των προτέρων...

Ξεκαθάρισμα

Κυριακή, 6 Μαΐου 2012

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι σε μια βρεγμένη ταράτσα, μαζί με τη μητέρα και την αδελφή μου, όταν βλέπω κάτω πεσμένο ένα τεράστιο τριαντάφυλλο. Σκύβω και το σηκώνω αμέσως: Το κοτσάνι με τα φύλλα έχει μήκος γύρω στο ένα μέτρο· το άνθος είναι ορθάνοιχτο, χρώματος πορτοκαλί, με διάμετρο γύρω στα 20 εκ και με πολλά μικρότερα μπουμπούκια να το στεφανώνουν. Η μαμά κόβει ένα από τα μπουμπούκια για να το δώσει στην Αλίκη, εγώ όμως βλέπω ότι η συμμετρία των λουλουδιών μου έχει πια χαλάσει. Έτσι, παίρνω το μπουμπούκι της αδελφής μου και το στερεώνω πίσω στη θέση του.

Επαλήθευση: Το πρωί έρχεται η Αλίκη στο σπίτι και προσφέρει στη μαμά ένα κόκκινο μπουμπούκι πλαισιωμένο από άλλα τρία κλειστά, που έκοψε από μια κοντινή τριανταφυλλιά...

Κυριακή, 13 Μαΐου 2012

Είναι πρωί, η θεία Πηνελόπη στρογγυλοκάθεται ανέμελα στη βεράντα μας και καθώς η ρόμπα της ανοίγει σε κάποια σημεία, γίνεται φανερό ότι δεν φοράει κιλότα. Βέβαια, αποτελεί κοινό μυστικό σε όλη τη γειτονιά ότι από την εποχή ακόμη που ήταν νέα συνήθιζε να μην φοράει εσώρουχα. Περίμενα, πάντως, ότι στην ηλικία που βρίσκεται (75κάτι) θα είχε διορθωθεί.

Κατά τ' άλλα, ως συνήθως, η θεία μας δουλεύει σχετικά με τις οικονομικές δυσχέρειες που τάχα αντιμετωπίζει:
"Τι να κάνουμε; Φακή θα τρώμε κάθε μέρα!"
Μαμά: "Τα παιδιά είχαν δυο αυτοκίνητα. Τώρα όμως, με την οικονομική κρίση, δεν έχουν κανένα. Έχουν μόνο τις μηχανές".
Πηνελόπη, με απαξιωτικό ύφος: "Μη τις πουλήσετε και τις μηχανές!"
Εγώ, χαρωπά: "Εγώ έχω το ποδηλατάκι μου, δεν χρειάζεται ούτε βενζίνη, ούτε ασφάλιση, τίποτα".
Πηνελόπη: "Μην σου το κλέψουνε κι αυτό! Το προηγούμενο

δεν σου το κλέψανε;"
Εγώ, με απορία: "Όχι δεν μου το κλέψανε".
Μετάφραση: Εσεις, κορόιδα, να μην παραπονιέστε για την οικονομική κρίση επειδή δεν σας αξίζει να έχετε τίποτα, ούτε ένα ποδήλατο!

Κατακλείδα: Γύρω στα τέλη Ιουνίου πηγαίνω για μάθημα στους Πανόπουλους με το ποδήλατό μου -όπως κάνω κάθε Σάββατο πρωί. Φροντίζω να το δέσω σ' έναν στήλο με αλυσίδα και λουκέτο, όταν όμως επιστρέφω βλέπω ότι το ωραίο μπλε δίκυκλο έχει κάνει φτερά! *Σα να έχει δίκιο η μάνα μου όταν λέει πως η θεία Πηνελόπη είναι γρουσούζα...*

Πώς δεν το είχα συνειδητοποιήσει τόσα χρόνια; Η θεία Πηνελόπη, νονά της Αλίκης, μπαινοβγαίνει στο σπίτι μας τα τελευταία 45 χρόνια αλλά μέχρι πρόσφατα δεν είχα παρατηρήσει το εξής πασιφανές: Κάθε φορά που έρχεται, δεν παραλείπει να πετάξει κάποια κακεντρεχή σπόντα. Παραδείγματα:
Σε μένα: "Μα να μη γίνεις ποτέ μητέρα; Να μην αφήσεις λίγο δικό σου κρεατάκι πίσω σου;" ... "Αν παντρευόμουν πρώτη εγώ αντί για τη μεγάλη μου αδελφή, όλοι θα νόμιζαν πως είναι ελαττωματική" ... "Βγαίνει το μεροκάματο; Έχεις κανένα μαθητή φέτος;" ... "Αν βρεις δουλειά με ασφάλιση, εγώ θα κάνω τάμα!" κ.ο.κ.
Στον Θάνο: "Εμένα δεν μου αρέσουν οι άνδρες με μούσκουλα. Αν ήμουν νέα, δεν θα παντρευόμουν ποτέ κάποιον σαν εσένα!"
Στη μητέρα μου: "Ο Γιάννης χαραμίστηκε με τη γυναίκα που πήρε, σίγουρα την απατάει!"

Εκείνο, όμως, που ανέκαθεν επιδιώκει συστηματικά, είναι να αγκαζάρει τους πάντες να της κάνουν θελήματα: "Πήγαινε πάρε μου αυτό από το φούρνο, το μανάβη, το σούπερ μάρκετ, γιατί εγώ δεν μπορώ η καημένη". Εμένα ειδικά, δεν υπάρχει περίπτωση να με δει και να μη μου φορτώσει κάποια αγγαρεία. Το ίδιο κάνει σε όλους: Αποκλείεται να δει οποιονδήποτε γείτονα και να μη του φορτωθεί. Μοιάζει σα να παραφυλάει, πότε θα βγει κάποιος έξω για να του αναθέσει αποστολή! Κατά πάσα πιθανότητα, η ανωτέρω συμπεριφορά αποτελεί τεχνική ψυχικής επιβολής και απορρόφησης ενέργειας.

Και μια λεπτομέρεια που δεν λάβαινα υπόψη ως τώρα: Από τη δεκαετία του '70 ως πρόσφατα, η θεία φρόντιζε να προμηθεύει αρκετές οικογένειες της περιοχής με καρτέλες αυγά που της έφερνε κάποιος γνωστός της παραγωγός. Ο εν λόγω κύριος της άφηνε περί τις 30 καρτέλες μια φορά στις δεκαπέντε μέρες, τις οποίες η θεία μοίραζε στους ενδιαφερόμενους -και σε μας. Ψυθιρίζεται ότι αυτό το έκανε κυρίως από συμφέρον, δηλαδή για να εισπράττει συνολική μίζα γύρω στα 100 ευρώ το μήνα. Σαφώς θα ισχύει κι αυτό, αν και δε νομίζω ότι η πάμπλουτη θεία Πηνελόπη θα έμπαινε σε τέτοια φασαρία, επί δεκαετίες, για 100 ευρώ το μήνα. Σημειωτέον ότι σε όλες τις καρτέλες υπήρχαν *πάντα* 2-3 αυγά σπασμένα (στα οποία μπορεί κανείς να ρίξει ό,τι θέλει) αλλά και τα υπόλοιπα αυγά δεν ξέρεις πως ήταν μελετημένα ή με τι τα ράντιζε. Τώρα πια μάλλον το 'χει κόψει το σπορ, είτε επειδή ο προμηθευτής της έχει πεθάνει είτε επειδή οι πελάτες δεν ενδιαφέρονται πια. Ωστόσο, δεν παραλείπει να μας προμηθεύει κάθε τόσο με πιάτα φαγητό: πάντα κάτι χυλωμένο, απαίσιο στην όψη, ή χαλασμένο, που το έχει ξεχασμένο στο ψυγείο της τουλάχιστον μια βδομάδα. *Μήπως, λοιπόν, η κυρία κάνει μάγια συστηματικά, εδώ και δεκαετίες;*

Περαιτέρω ενοχοποιητικά στοιχεία: Όλοι οι συγγενείς της Πηνελόπης έχουν μείνει άτεκνοι -εκτός από την ίδια και την αδελφή της! Ως αποτέλεσμα, η ίδια έχει λάβει πάνω από δέκα κληρονομιές μέχρι τώρα! Επίσης, από τότε που τη θυμάμαι, δεν περνάει μήνας που να μη μας πληροφορήσει (με σχετική ικανοποίηση θα έλεγα) ότι κάποιος συγγενής ή γνωστός της πέθανε από αρρώστια ή ατύχημα!

Ας δούμε, λοιπόν, τι έχουν απογίνει όσες από τις πρώην παραπάνω πελάτισσες και φίλες της Πηνελόπης γνωρίζω:

α) Οικογένεια Φεζάρρη: Γνωστή η παροιμιώδης κακοτυχία ολονών μας, ιδιαίτερα η δική μου. Ας μη τα ξαναλέμε.

β) Οικογένεια Όλγας Βενάρδου: Ανύπαντρη αδελφή, γιος 42 ετών ακόμη άνεργος και ανύπαντρος. Και τα δυο άτομα εμφανίσιμα, ευγενικά και μορφωμένα.

γ) Θεώνη: Διαζύγιο, φτώχια, κακοδαιμονία, κατάθλιψη,

αρρώστιες. Η κόρη της έχει παντρευτεί έναν έναν ελαφρόμυαλο και γρουσούζη άντρα, ο οποίος εδώ και χρόνια τραβολογιέται στα δικαστήρια κατηγορούμενος για φόνο εξ αμελείας επειδή προκάλεσε το θάνατο ενός φίλου του, αφού τον παρέσυρε να τρέχουν μες τη νύχτα οδηγώντας μεθυσμένοι. Όλα τους τα χρήματα πηγαίνουν στους δικηγόρους και ούτε λόγος να κάνουν παιδί. Στο τελευταίο δικαστήριο αποφασίστηκε να πληρώσουν 300.000 ευρώ ως αποζημίωση στη χήρα, πράγμα που σημαίνει ότι σύντομα θα τους πάρουν το σπίτι το οποίο ακόμη πληρώνουν με στεγαστικό δάνειο, ενώ θα χρωστούν ακόμη 150.000 ευρώ.
δ) Οικογένεια Γκίκα: Η Σούλα, φίλη της θείας, πέθανε από λευχαιμία πριν από 30 χρόνια περίπου, σε ηλικία μόλις 36 ετών. Ο μεγάλος της γιος, τώρα 46 ετών, είναι ακόμη ανύπαντρος, παρόλο που είναι εμφανίσιμος, αριστοκρατικός και πλούσιος. Ομοίως η κόρη, που τώρα πλησιάζει τα 32, παραμένει ανύπαντρη.
ε) Οικογένεια του κυρ Τάσου απέναντι: Και τα δυο παιδιά του (γιος και κόρη, και οι δύο άνω των 35 ετών), αδυνατούν να συνάψουν ερωτικούς δεσμούς, πόσο μάλλον να παντρευτούν. Ιδιαίτερα ο γιος είναι υπερβολικά αδύνατος, εντελώς απομονωμένος, περίεργος και ολοφάνερα προβληματικός.

Πέμπτη, 17 Μαΐου 2012

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι στον θάλαμο αναμονής ενός νοσοκομείου μαζί με την αδελφή μου και άλλα μέλη της οικογένειας. Τη συνοδεύω επειδή ένας συγγενής της είναι άρρωστος κι έχουμε πάει να τον επισκεφθούμε. Ρίχνω μια ματιά στο δωματιό του μέσα από έναν μακρύ σκοτεινό θάλαμο και τον βλέπω να πηδάει μια επισκέπτρια. Απορώ με το θράσος και την αχαριστία του. Αργεί πολύ να έλθει η σειρά μας και δυσανασχετώ, επειδή η Αλίκη με τρέχει στα νοσοκομεία για δικές της υποθέσεις χωρίς να με χρειάζεται πραγματικά -απλώς χάνω το χρόνο μου. Κάποια στιγμή, η αδελφή μου και άλλοι επισκέπτες πηγαίνουν μέσα στο δωμάτιο του αρρώστου, παρόλο που ξέρουν τι θα γίνει. Εγώ μένω απέξω.

Επαλήθευση: Το ίδιο πρωί μας τηλεφωνεί ο Νάσος και απαιτεί να πάει κάποιος από μας στον οικογενειακό γιατρό για να του δικαιολογήσει τρεις μέρες απουσιών, διαφορετικά δεν θα μπορέσει να δώσει πανελλαδικές εξετάσεις, λέει. Ο μπαμπάς, μισοκοιμισμένος ακόμη, δίνει τα 20 ευρώ της επίσκεψης επειδή εγώ είμαι απρόθυμη. Η μαμά, ως συνήθως, μας εκβιάζει συναισθηματικά: "Θα πάω εγώ!" – παρόλο που δεν μπορεί πια να περπατήσει ούτε μέχρι την άλλη γωνία εξαιτίας σοβαρών ορθοπεδικών προβλημάτων. Έτσι, ο κλήρος λαχαίνει σε μένα: Πηγαίνω στο ιατρείο, περιμένω πάνω από μια ώρα να έρθει η σειρά μου και δυσανασχετώ με το χρόνο που χάνω για να υπηρετήσω τον πρίγκηπα Θανάση, ο οποίος "πηδάει" τους πάντες συστηματικά...

Σάββατο, 19 Μαΐου 2012

☺ Ο παιδικός σταθμός είναι κλειστός τα σαββατοκύριακα, οπότε αυτές τις μέρες κρατάμε τον μικρό μέχρι το απόγευμα. Μόλις μπαίνει μέσα, του λέω:
"Το ξέρεις, Χαρούλη, ότι είσαι τεκμήριο;"
"Όχι εγώ, ο παππούς είναι", λέει με νάζι. Ύστερα, ενώ τρώει το πρωινό του, με ρωτάει: "Τι θα ψηφίσεις; Θα ψηφίσεις Τσίπρα;" (πολιτικοποιημένο μωρό).
"Θα ψηφίσω Χάρη", του απαντώ. "Εσύ ποιός νομίζεις ότι θα κερδίσει στις εκλογές, η Νέα Δημοκρατία, το ΣΥΡΙΖΑ ή το ΠΑΣΟΚ;"
Σκέφτεται για λίγο και απαντάει: "Η Νέα Δημοκρατία!" *[πέτυχε διάνα]*

Τώρα είναι απόγευμα και ο Χαρούλης ζητάει να παίξουμε με κάτι ελικοπτεράκια που έχει. Ύστερα εκφράζει την επιθυμία να με χτενίσει. Ανεβαίνει στην πολυθρόνα, στέκεται πίσω μου και ασχολείται με τα μαλλιά μου για κανένα δεκάλεπτο. Ύστερα αρχίζει να με σπρώχνει μπροστά και να πέφτει πάνω στην πλάτη μου, φωνάζοντας ναζιάρικα: "Είσαι πολύ όμορφη, είσαι πολύ όμορφη!"

☻ Από την άλλη πλευρά, δεν μπορώ να αγνοήσω ορισμένες αλλαγές στο χαρακτήρα του μικρού, εδώ και κανένα μήνα: Τη

μια στιγμή μπορεί να παίζει μαζί μου, την άλλη δεν θέλει να με βλέπει: Χωρίς κανένα λόγο, δυσανασχετεί όταν είμαι κοντά του και απαιτεί να του αδειάζω τη γωνιά: “Μην κάθεσαι δίπλα μου, με σκοτίζεις!” ή “Φύγε, σε σιχαίνομαι!”. Ακόμη, έχω παρατηρήσει πως ό,τι κι αν του προσφέρουμε, δείχνει πάντα ανικανοποίητος και απαιτεί κάτι παραπάνω.

Με δυο λόγια, ο Χάρης δεν είναι πια το αθώο μωρουδάκι που ήταν μέχρι τα 3,5 χρόνια του περίπου. Όσο μεγαλώνει, αρχίζει να δείχνει τον αληθινό χαρακτήρα του, που είναι αρκετά όμοιος με αυτόν της μάνας του: γοητευτικός, γαλούφης, αλλά επίσης διπρόσωπος και αχάριστος. *Αυτό, φυσικά, σημαίνει ότι στη ζωή του θα πετύχει ό,τι ακριβώς θελήσει...*

Παρασκευή, 25 Μαΐου 2012

Μυστήριο: Περπατώ κατά μήκος της οδού Μετεώρων όταν, μόλις ένα βήμα μπροστά μου, παρατηρώ ένα κλαρί δέντρου γύρω στα 20 εκ μακρύ, με φύλλα επάνω. Δεν φυσάει καθόλου, δεν το πειράζει τίποτα, ωστόσο αυτό υψώνεται ξαφνικά στον αέρα, κατά 15 εκ περίπου, και ξαναπέφτει λίγο πιο πέρα...⇮

Και δυο έξυπνα graffiti:

Τρομοκρατία είναι να ψάχνεις για δουλειά

Κουραμπιέδες πλούσιοι, δεν θα περιμένουμε τα Χριστούγεννα

Φλασιά: Δεδομένου ότι (κατά γενική ομολογία) τα πιο αξιαγάπητα πλάσματα στον κόσμο είναι τα μωρά, μπορώ να πω ότι ένα ον έλκει αυθόρμητα την αγάπη όταν είναι:

Αθώο, δηλαδή ακίνδυνο

Μικρό σε μέγεθος

Νεαρό σε ηλικία

Όμορφο (αντικειμενικά ή υποκειμενικά)

Σωστό (υγιές, αρτιμελές, όχι καθυστερημένο)

Τετάρτη, 30 Μαΐου 2012

Αυτές τις μέρες ο Νάσος δίνει πανελλαδικές εξετάσεις μελετώντας ελάχιστα κι ευελπιστώντας να περάσει στη Γυμναστική Ακαδημία ή στην Ιατρική, λέει. Αύριο δίνει το

τελευταίο μάθημα, στο οποίο έχει μαύρα μεσάνυχτα και θα γράψει “ό,τι του κατέβει”, όπως ενημέρωσε και τη λυκειάρχη. Η εν λόγω κυρία ενδιαφέρθηκε αμέσως για το Νάσο και του είπε να πάει σήμερα το απόγευμα στο σχολείο, κατά τις 6:30: “Θα πάρω έναν επιτηρητή από τις σχολικές εξετάσεις για να σου δείξει μερικά πράγματα. Έλα και θα σου πει ο καθηγητής τι να διαβάσεις!” τον διαβεβαίωσε. Κοίτα πρεμούρα η λυκειάρχις για το Θανάση! ***Πρόβλεψη:*** Ο Νάσος θα περάσει στη είτε Γυμναστική Ακαδημία είτε στην Ιατρική...

☺ Το απόγευμα κατέβηκε ο Χαρούλης στην βεράντα, πήγα να καθήσω κοντά του αλλά δεν ήθελε με κανένα τρόπο. Με έδιωχνε θυμωμένος και μου έλεγε να πάω μέσα. Εγώ όμως επέμεινα, άρχισα να ασχολούμαι μαζί του και γρήγορα ο μικρός ξέχασε τα πείσματα. Πολύ σύντομα έπιασε δυνατή βροχή. Μείναμε για λίγη ώρα έξω, χαζεύοντας τη νεροποντή. Του άρεσε του Χάρη αλλά λυπόταν τα πουλάκια που βρέχονταν. Μετά έφερε και την ομπρελίτσα του με τον Σπάιντερμαν, την ανοιγόκλεινε και τη χτύπαγε συνέχεια μέχρι που τη χάλασε, με έβαλε να του φέρω να δει τις δικές μου ομπρέλες και φαγώθηκε να του χαρίσω μία. “Αυτές δεν είναι για αγόρια, είναι για κορίτσια”, του είπα.

Πάντως, πρέπει να ομολογήσω ότι ο μικρός μου μοιάζει πολύ σε ορισμένα σημεία: Για να καθήσει ήσυχα, η μητέρα μου του έκοψε κιθάρες, μπουζούκια και ανθρωπάκια από χαρτί, με τα οποία το νήπιο γέμισε τον κόσμο -κάτι που έκανα κι εγώ όταν ήμουν στην ηλικία του. Η αδελφή μου και τα ανήψια μου δεν είχαν ποτέ τέτοια γούστα. Επίσης, “Προσηλώνεται πολύ όταν κάνει κάτι που του αρέσει, θέλει ηρεμία και ησυχία, όπως εσύ”, παραδέχεται η μητέρα μου.

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάιος 2012):*** Μέχρι τις 11 του μήνα βρισκόμουν στα σύννεφα: Δεν είχα καμία σοβαρή νυχτερινή ενόχληση, πέρα από λίγες σχηματοποιημένες υπνοπομπικές παραισθήσεις φωτιάς. Κόντεψα να πιστέψω πως το πρόβλημα έχει λυθεί! Ωστόσο, εκείνο το βράδι έγινε ένας τρικούβερτος καυγάς μεταξύ Αλίκης και Θανάση στο σαλόνι

μου, επειδή ο νεαρός δεν καταλαβαίνει πως όταν φεύγει από το σπίτι πρέπει να σβήνει τα φώτα και το κομπιούτερ, το οποίο παίζει μουσικές στο διαπασών όλη μέρα. Τα ξημερώματα είχα μια έντονη υπνοπομπική παραίσθηση: λίμνη φωτιάς από ψηλά – πράγμα που μου χτύπησε πολύ άσχημα, μετά από τόσες μέρες ηρεμίας. Προφανώς, ο θυμός και οι καυγάδες μέσα στο σπίτι (ακόμη κι όταν εγώ δεν συμμετέχω) ενισχύουν τα ***οράματα φωτιάς***.

Στις 13 του Μάη, μετά από επίσκεψη και κακεντρεχή σχόλια της βολεμένης θείας Πηνελόπης, ξαπλώνω για τη μεσημεριανή σιέστα και μετά από λίγα λεπτά μου έρχεται ένα έντονο υπναγωγικό όραμα: ένας νεαρός που πηδάει πάνω από μεγάλες φλόγες. Λογικό συμπέρασμα: Οι ανθυγιεινές επεξεργασμένες τροφές, το κρέας, η τηλεόραση, το κομπιούτερ, κάθε είδους ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες μπορεί να είναι βλαβερά για την ψυχή. Ωστόσο, τίποτα δεν είναι πιο βλαβερό από τη λεγόμενη "ανθρώπινη επαφή" -ιδίως με άτομα αρνητικά, όπως ο Θάνος και η Πηνελόπη...

Το βράδι του της 26ης Μάη με κάλεσε η Θεώνη και πήγαμε για σουβλάκια μαζί με τις εξάχρονες δίδυμες εγγονές της: τη Μάρθα που θέλει να γίνει συγγραφέας, και τη Θεώνη που θέλει να γίνει κολυμβήτρια. Όλα καλά, ωστόσο όλη τη νύχτα είχα επεισόδια: πέντε ή έξι έντονες υπναγωγίες φωτιάς, καθώς και τη λέξη "hell" που άκουσα σε υπνοπομπική ακουστική παραίσθηση το πρωί. Μάλλον έφταιγαν τα βαριά φαγητά που έφαγα βραδιάτικα...

Δυο μέρες αργότερα, βλέποντας ότι η κατάσταση έχει πια ξεφύγει από κάθε έλεγχο και μη ξέροντας τι άλλο να κάνω, αποφασίζω να ξαναρχίσω να φοράω το μενταγιόν οργονίτη κατά τη διάρκεια της νύχτας. Έκτοτε τα οράματα φωτιάς υποχωρούν, μα αρχίζει αμέσως να με ενοχλεί το αυχενικό μου.

Παρόλο που αυτός ο μήνας ξεκίνησε ελπιδοφόρα, εντέλει παρουσιάστηκε νέα επιδείνωση της κατάστασης, η οποία με απογοήτευσε αρκετά. Συνολικά, είχα τις εξής ενοχλήσεις:

Οράματα φωτιάς:	7 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Εφιαλτικό μήνυμα:	4 ("κόλαση/hell")

"παράδεισος": 2
Καθαρές νύχτες : 14 (μόλις...)

Αντιμέτωπη με την αλήθεια: Από τα ανωτέρω συμπεραίνω ότι δεν υπάρχει καμία ουσιαστική βελτίωση στα νυχτερινά μου προβλήματα, όπως νόμιζα. Εκείνο που έχει όντως βελτιωθεί, είναι η Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας που έχω αναπτύξει εγώ η ίδια, καθώς και ο αυτοέλεγχός μου ώστε να μπορώ να την εκτελώ. Μονάχα στη δική μου θέληση και αυτοκυριαρχία οφείλεται η δραστική μείωση του αριθμού των επεισοδίων από ~100 σε 5-7 το μήνα, καθώς και η μείωση της έντασης του φαινομένου, εφόσον τώρα οι υπναγωγικές φλόγες που βλέπω είναι μικρότερες από άλλοτε και συνήθως σχηματοποιημένες. Ωστόσο, όποτε τύχει να παραβλέψω έστω για μια νύχτα την τεχνική μου (αν φάω λίγο παραπάνω το βράδι, αν δω λίγη τηλεόραση παραπάνω, αν δουλέψω λίγο περισσότερο στο κομπιούτερ το απόγευμα), επανέρχομαι αμέσως στα 4-5 οράματα φωτιάς κάθε νύχτα!

Σαφώς, πρόκειται για μια κατάσταση που θα είχε τρελάνει εντελώς έναν "φυσιολογικό" άνθρωπο, από τον πρώτο κιόλας μήνα. Εγώ, όμως, όχι μόνον την αντέχω αλλά και την αντιμετωπίζω πια χωρίς τρόμο -μάλλον σαν ενόχληση. Πάντως, τέτοιο σύμπτωμα δεν φαίνεται να βιώνει κανένας άλλος άνθρωπος πάνω στη γη: Μήνες ψάχνω στο Διαδίκτυο να βρω πληροφορίες για ανάλογες περιπτώσεις μα δεν έχω βρει παρά μονάχα μία -για δείγμα: Αναφέρονται υπναγωνικές παραισθήσεις φωτιάς σ' έναν ασθενή με ναρκοληψία, κάπου στην Αμερική. Γενικά, οι ναρκοληπτικοί βιώνουν υπναγωγικές παραισθήσεις μα σίγουρα όχι συνεχώς το ίδιο μοτίβο, και μάλιστα εικόνες φωτιάς...

Παγίδες: Ψάχνοντας εδώ και κανένα χρόνο στο Διαδίκτυο, έχω ανακαλύψει πληθώρα άρθρων σχετικά με τις μεθόδους ελέγχου του ανθρώπινου μυαλού (ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες, ψυχοτρονικά όπλα, εμφυτεύματα, chemtrails κλπ), ωστόσο δεν έχω βρει απολύτως τίποτα σχετικό με τρόπους

προστασίας ενάντια στο mind control. Το μόνο που υπάρχει είναι εξυπνακίστικες συμβουλές του τύπου "Αν είσαι συνειδητός, καμία μέθοδος ελέγχου του νου δεν θα σε επηρεάσει" ... "Όταν εσύ σκέφτεσαι θετικά, καμία αρνητικότητα δεν μπορεί να σε βλάψει" ... "Αν εσύ ο ίδιος δεν το θέλεις, τότε τα ψυχοτρονικά όπλα ή τα chemtrails δεν θα έχουν αποτέλεσμα επάνω σου. Αν σε επηρεάζουν, αυτό σημαίνει πως εσύ υποσυνείδητα το επιτρέπεις. Άρα, εσύ φταις τελικά, τα θες και τα παθαίνεις!"

Οι συμβουλές του είδους μου θυμίζουν έντονα τους παπάδες του Μεσαίωνα, οι οποίοι την εποχή της Μεγάλης Πανούκλας προπαγάνδιζαν: "Αν πιστεύετε πραγματικά στο Χριστό, η αρρώστια δεν θα σας αγγίξει. Μόνο όσοι δεν πιστεύουν αρκετά, αρρωσταίνουν και πεθαίνουν από την πανούκλα, άρα καλά να πάθουν" (= αφήστε τα φάρμακα και τους γιατρούς, βασιστείτε στη θρησκεία κι έννοια σας...). Έτσι, στοίβαζαν τα ποίμνια μέσα στις εκκλησίες, ασθενείς και υγιείς μαζί, για να προσευχηθούν ως μπουλούκι στον φιλέσπλαχνο Θεό. Ως αποτέλεσμα, η Μεγάλη Πανούκλα εξαπλώθηκε σε όλη την Ευρώπη σε χρόνο ρεκόρ, αποδεκατίζοντας τους πληθυσμούς. Κάτι ανάλογο γίνεται και τώρα. Μας λένε οι γκουρού/παπάδες: "Μην αναζητάτε επιστημονικές μεθόδους προστασίας ενάντια στον ψυχοτρονικό έλεγχο του νου. Απλά μείνετε συνειδητοί/πιστοί κι έννοια σας...".

Στη σύγχρονη κοινωνία υπάρχουν πάρα πολλές πνευματικές παγίδες, που στοχεύουν σε διαφορετικά επίπεδα αναζητητών: Οι αναγνωρισμένες θρησκείες αντιστοιχούν στον μέσο άνθρωπο, ο οποίος δεν σκέφτεται καθόλου και δέχεται πρόθυμα τα δήθεν θεόπνευστα δόγματα. Οι χαρτορίχτρες, αστρολόγοι, καφετζούδες, μάγισσες κλπ απευθύνονται σ' ένα λίγο πιο ανήσυχο αλλά δεισιδαίμον κοινό, το οποίο αρνείται να εμβαθύνει περισσότερο. Οι σέκτες της Νέας Εποχής είναι κατάλληλες για πιο ψαγμένα άτομα, τα οποία όμως αποζητούν έτοιμη μασημένη τροφή από έναν υποτιθέμενο δάσκαλο/μύστη. Οι νεότερες, "αγγελικές" αιρέσεις απευθύνονται σ' ένα ακόμη πιο ψαγμένο κοινό, εφόσον μιλούν για "αγγέλους της 5ης

διάστασης" αλλά και για έναν "φοβερό κίνδυνο που έρχεται από το διάστημα". Φαίνονται πιο επαναστατικές από τις συνηθισμένες αιρέσεις, ωστόσο καταλήγουν στην ίδια ακριβώς πλύση εγκεφάλου περί κάρμα, σπάσιμο του εγώ, ενοχοποίηση των θυμάτων κλπ. Παράλληλα, ενθαρρύνουν την υποταγή στο υπάρχον δρακονιανό σύστημα (τάχα αγγελικό) και συκοφαντούν εμμέσως πλην σαφώς τον ερχόμενο ανδρομέδιο αστροστόλο.

Τέλος, οι "ελλάνιες" οργανώσεις τύπου "Ωμέγα" απευθύνονται στα πιο υποψιασμένα άτομα, αποκαλύπτουν ορισμένες μεγάλες αλήθειες, προπαγανδίζουν ότι τάσσονται υπέρ των Ανδρομεδίων μα τελικά είναι "μια από τα ίδια", εφόσον προπαγανδίζουν το σπάσιμο του εγώ, την υποταγή στην ιεραρχία και την ενοχοποίηση των αδυνάτων.

Όλες οι παραπάνω μεταφυσικές οργανώσεις προσφέρουν όντως κάποιες γνώσεις, ανάλογα με το πνευματικό επίπεδο στο οποίο απευθύνονται. Στην αρχή, ως δόλωμα, επιβεβαιώνουν τις υποψίες σου και σου παρέχουν ορισμένες σημαντικές πληροφορίες. Έτσι, νομίζεις ότι επιτέλους βρήκες κάποιους που σε καταλαβαίνουν, τους εμπιστεύεσαι, τους ανοίγεσαι, κάνεις ό,τι σου λένε και στο τέλος δεν ξέρεις από που σου ήρθε: Οι κλίκες αυτές τελικά σε οδηγούν μεθοδικά σε σύγχυση και απόγνωση, σου εξασκούν φοβερές ψυχολογικές πιέσεις και ψυχικές επιθέσεις, ενώ προδίδουν την ταυτότητά σου στα κυκλώματα -με συνέπειες απρόβλεπτες για ολόκληρη τη ζωή σου. Όσο πιο "ψηλό" το επίπεδο, τόσο μεγαλύτερος ο κίνδυνος.

Καιρός, λοιπόν, να απαγγιστρωθώ από τους διάφορους ξερόλες που παριστάνουν τους θεόπνευστους ειδήμονες. Παραδέχομαι ότι έχω πάρει σημαντικές γνώσεις από ορισμένα έντυπα και ιστολόγια, ωστόσο κρίνω πως αν ασχοληθώ περισσότερο θα αποπροσανατολιστώ επικίνδυνα -ακόμη μια φορά. Γενικότερα, δεν το θεωρώ σοφό εκ μέρους μου να διαβάζω οτιδήποτε προς άγραν επιβεβαίωσης δικών μου σκέψεων. Άλλωστε, κανένας από αυτούς τους δήθεν "ειδήμονες" δεν γνωρίζει όσα εγώ, εφόσον δεν έχει βιώσει τον πολλαπλό πόλεμο που βιώνω εγώ από την ώρα που γεννήθηκα, ούτε νιώθει εντονότερα από μένα την ενεργοποίηση του DNA,

ούτε είναι τόσο ειλικρινής όσο εγώ – δεδομένου ότι αυτοί αποζητούν μανιωδώς οπαδούς και τυφλή πίστη...

Παρασκευή, 1η Ιουνίου 2012

Επιτέλους, η αδελφή μου τελείωσε την Παιδαγωγική Αθηνών και πήρε το πτυχίο της με βαθμό 8,96 (άριστα). Σήμερα ήλθε κάτω για να της φτιάξω το βιογραφικό, μήπως και καταφέρει να προσληφθεί σε κανένα δημοτικό σχολείο από Σεπτέμβρη. Χρησιμοποίησα το δικό μου βιογραφικό σαν μοντέλο αλλά δεν την ικανοποιούσε απόλυτα οπότε, όση ώρα εγώ το δακτυλογραφούσα, εκείνη κάθε λίγο και λιγάκι έπαιρνε τηλέφωνο μια συμφοιτήτριά της για να ζητήσει πότε τη μία και πότε την άλλη συμβουλή. Εντέλει, το ολοκληρώσαμε και πήγε να δώσει μερικά αντίγραφα σε κοντινά ιδιωτικά σχολεία.

Δευτέρα, 4 Ιουνίου 2012

Σήμερα πάλι, ακόμη μια φορά, πρέπει να περάσω το πρωινό μου παριστάνοντας τη γραμματέα της Αλίκης. Για να συντάξουμε το περιβόητο βιογραφικό, η αδελφή μου έχει πάρει δείγματα από 5-6 συμφοιτητές της. Είδαμε και πάθαμε μέχρι να διαλέξει η κόμισσα ένα από αυτά ως μοντέλο. Έτσι, τώρα πρέπει εγώ να το ξαναγράψω από την αρχή. Μετά η Αλίκη θα το στείλει στη συμφοιτήτριά της, λέει, για να το εγκρίνει και αυτή. Με δυο λόγια: Εδώ και μια βδομάδα έχουν ασχοληθεί γύρω στα πέντε άτομα για να φτιάξει η Αλίκη το περίφημο βιογραφικό της...

Παρασκευή, 8 Ιουνίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο σπίτι των Πάτσηδων, όπου με έχουν φωνάξει μόνο και μόνο για να εξηγήσω δυο αγγλικές λέξεις στην Καρολίνα. Όμως, δεν έχουν καλέσει μονάχα εμένα: Εκεί βλέπω κι άλλες δασκάλες και πολύ κόσμο, που έχουν έλθει για τον ίδιο σκοπό! Με πιάνουν τα νεύρα μου: Αν είναι δυνατόν, οι Πάτσηδες να απασχολούν τους πάντες με το δικό τους ποταπό πρόβλημα! Αποφασίζω να τους παρατήσω, αναζητώ τις μπότες μου που έχω χάσει, τις βρίσκω

και φεύγω μέσα στη βροχή...۩

☻ Τώρα είναι απόγευμα κι έχει έλθει η Τατιάνα με τη κόρη της τη Λευκή για να παίξει με το βαφτισιμιό μου· ο νεαρός, όμως, εκδηλώνει την επιθυμία να κατέβει κάτω, στην αυλή μας. Μετά από λίγο ζητάει από τη μαμά μου βόλτα. Μόλις φθάνουν έξω από το σπίτι της Θεώνης, ο μικρός θέλει να της κάνουν επίσκεψη. Είναι και οι εγγονές της εκεί, οι οποίες τον καλούν να παίξει μαζί τους. Εκείνος όμως αντιδρά έντονα, δεν έχει καμία όρεξη να ασχοληθεί με τα κορίτσια και απαιτεί από τη μητέρα μου να φύγουν αμέσως. Όμως, η μητέρα μου επιθυμεί να κάτσει για λίγο, οπότε ο μικρός νευριάζει κι αρχίζει τις βρισιές: “μαλακισμένη”, “βλαμμένη” κλπ.

Εντός ολίγου καταφθάνω κι εγώ, οπότε μαθαίνω τα καμώματα του νεαρού, ο οποίος εξακολουθεί να μυξοκλαίει και να απαιτεί να φύγουμε εδώ και τώρα. Μένουμε για κανένα δεκάλεπτο ακόμη, ύστερα αποχωρούμε λόγω ακατάσχετης γκρίνιας του πρίγκηπα. Ούτε θέλει πια να βλέπει τον συνομίληκο φίλο του το Δήμο, ένα καλό κι έξυπνο αγοράκι που μένει δίπλα στη Θεώνη. Όταν τον πηγαίνουμε στις κούνιες αποφεύγει τα άλλα παιδιά, εγώ δεν θέλει ούτε να τον πλησιάζω, δεν γουστάρει πια ούτε την αδελφή μου· ως αποτέλεσμα, τελευταία ούτε κι εκείνη πολυασχολείται μαζί του.

Σα να μου φαίνεται ότι ο Χάρης δεν ικανοποιείται πια με τίποτα, δεν εκτιμάει τίποτα, ενώ δεν είναι καθόλου κοινωνικός -όχι από ντροπαλότητα αλλά από στραβοξυλιά. Καμία σχέση με το γλυκό παιδάκι που ήταν έως πριν από δυο μήνες. Λες κι έχει πάθει μετάλλαξη...

Τελευταία η συμπεριφορά του βαφτισιμιού μου θυμίζει τα τρία μικρά ανήψια της Λουίζας: Όποτε τους πηγαίνουν οι θείοι τους δώρα, όχι μόνο δεν λένε ευχαριστώ αλλά ουρλιάζουν σαν τρελλά “Τα παιγνίδια που μας φέρατε είναι απαίσια, δεν τα θέλουμε!”, τα πετούν με βία πάνω στους τοίχους και τα σπάνε σε χίλια κόμματια! Η Λουίζα απορεί με αυτή τη συμπεριφορά αλλά και μένα μου κάνει εντύπωση, εφόσον μάλιστα οι γονείς των παιδιών αυτών είναι άτομα μορφωμένα, ευγενικά και μετρημένα.

Τα παραπάνω φαινόμενα εξηγούνται μόνο με έναν τρόπο: Είναι γενικά παρατηρημένο πως κάθε νέα γενιά παιδιών είναι χειρότερη από την προηγούμενη σε ψυχικό και πνευματικό επίπεδο. Φυσικά, τα τέκνα παίρνουν τα γονίδια των γονέων τους (πχ ο Χάρης έχει κληρονομήσει τη φυσική υποκρισία και αχαριστία της μάνας του) αλλά για κάποιο περίεργο λόγο, τα αρνητικά χαρακτηριστικά δυναμώνουν από γενιά σε γενιά -σε αντίθεση με τα θετικά που τείνουν προς εξαφάνιση...

Δευτέρα, 11 Ιουνίου 2012

☻ Η Μαρίνα δίνει κάποιο μάθημα σήμερα στη σχολή της και μεις κρατάμε τον Χαρούλη, ο οποίος παρακολουθεί παιδικά στην τηλεόραση. Κάποια στιγμή φωνάζει "νερό!" κι εγώ του πηγαίνω ένα ποτήρι. "Όχι εσύ, η γιαγιά θέλω", μου κάνει. Αφήνω το ποτήρι πάνω στο κομοδίνο και του λέω: "Εδώ είναι το νερό, αν θες το πίνεις, αν δεν θες δεν το πίνεις!"

Σε λίγο μπαίνει στο δωμάτιο η μητέρα μου. Ο μικρός δεν έχει πιει σταγόνα ακόμη. Η μαμά παίρνει το ποτήρι από το κομοδίνο "επειδή κάνει ρεύμα εκεί μέσα" (αυτό δεν το κατάλαβα, αλλά τέλος πάντων). Ο μικρός ξαναφωνάζει "νερό!", η μητέρα μου του το ξαναπηγαίνει αλλά αυτός πάλι δεν πίνει. "Αφού δεν διψάς, γιατί ζητάς νερό;" απορεί η γυναίκα. "Το θέλω για όταν διψάσω!" απαντά ο μικρός και μου θυμίζει πολύ το θείο του το Θανάση. Τότε, ο Χάρης δηλώνει απερίφραστα πως προτιμά να μοιάσει του Νάσου παρά του πατέρα του (αυτό θα πει "σωστά πρότυπα"...).

☺ Λίγο αργότερα κάθομαι και του δείχνω ένα καινούργιο παιγνίδι, τις σαΐτες. Τρελαίνεται από η χαρά του, δεν χορταίνει να τις πετάει από δω κι απο κεί, μου δίνει φιλάκια και, όταν έρχεται η ώρα να πάει σπίτι του, μου λέει γλυκά: "Ευχαριστώ για όλα!" Άμα θέλει, γίνεται πολύ γλυκούλης. Σα να έχει διπλή προσωπικότητα...

Τρίτη, 12 Ιουνίου 2012

Άλλο ένα επεισόδιο από το οικογενειακό μας σήριαλ: Σήμερα το πρωί η αδελφή μου έκανε παρατήρηση στο Νάσο

επειδή έχει καθυστερήσει τέσσερις μέρες να επιστρέψει ένα νοικιασμένο DVD. Ο νεαρός ξέσπασε αμέσως σε ουρλιαχτά και κλάψες επί δύο ώρες, βγάζοντας όλα του τα απωθημένα στη μάνα του: "Δεν με αγαπάει κανείς σας, ούτε εσύ που είσαι μάνα μου, όταν ήμουν στο νοσοκομείο άρρωστος με το πόδι μου ερχόσουν να με δεις όχι από αγάπη αλλά από αδυναμία" ... "Όλο δίνετε λεφτά στο Γιάννη και σε μένα τίποτα" ... "Εσύ φταις που έχω βγει έτσι, επειδή στα νιάτα σου ήσουν νευρασθενική" ... "Εσύ φταις που χώρισες από το μπαμπά" ... "Εσύ φταις που έφερνες στο σπίτι τους γκόμενούς σου" ... "Εσύ φταις που είσαι τώρα τόσα χρόνια αγάμητη και δεν πας να βρεις κανένα γκόμενο να μας αφήσεις ήσυχους" ... "Εσύ φταις που ήθελες πανεπιστήμια και ησυχία για να διαβάσεις" ... "Εσύ φταις που δεν έγινες πλούσια" κλπ.

Πάνω στα νεύρα του, ο αλλόφρων Θανάσης χτύπησε δυνατά την πόρτα του διαμερίσματός του, στράβωσε όλους τους μεντεσέδες, η πόρτα έπεσε κάτω και τώρα την έχει στερεώσει πλάγια μπροστά στην είσοδο. "Είναι παράφρων ο άνθρωπος", λέει η αδελφή μου και δηλώνει ότι δεν θέλει να έχει νταραβέρια μαζί του, θα πάρει όλα της τα πράγματα πάνω, στη μεζονέτα της, και θα κόψει τα σούρτα-φέρτα στο σπίτι του Νάσου – ο οποίος όποτε τη βλέπει την αποκαλεί "Φεζάρρη" αντί "μαμά" και παραπονιέται πως τον ενοχλεί με την παρουσία της. Αναμενόμενη η αντίδραση της μητέρας μου: Πιστεύει ότι κατά βάση φταίει η Αλίκη, η οποία "δεν ξέρει πώς να το ηρεμήσει το παιδί και με αυτά που λέει τον νευριάζει περισσότερο".

Κατά τη γνώμη μου, ο Θανάσης είναι μεν ανισόρροπος εκ γενετής, έχει αντιμετωπίσει και ορισμένες αρνητικές φάσεις με την υγεία του, ωστόσο η κατάστασή του έχει επιδεινωθεί εξαιτίας των αναβολικών που παίρνει τελευταία, προκειμένου να γίνει μποντιμπιλντεράς ολκής. Παλαιότερα έπαιρνε ναρκωτικά, δεν ξέρω αν τα παίρνει ακόμα.

Πάντως, η αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά του στοιχίζει πολλά χρήματα σε όλους μας: Πέρα από την ειδική διατροφή του που μας στοιχίζει γύρω στα 500 ευρώ το μήνα, φροντίζει να αφήνει τα φώτα, το αιρ-κοντίσιον και το κομπιούτερ του

συνεχώς αναμμένα, ακόμη κι όταν λείπει! Παράλληλα, απαξιεί να κάνει την παραμικρή δουλειά στο σπίτι, πετάει τα ρούχα του σωρό στο πάτωμα, αφήνει αποφάγια να ξεραίνονται στα πιάτα επί μέρες. Εδώ και μέρες έχει αναποδογυρίσει επιδεικτικά μια πολυθρόνα στο δωμάτιό του, εμείς τη στήνουμε κανονικά, εκείνος όμως την ξαναρίχνει κάτω...

Ψυχικοί Βρυκόλακες ή Οργανικές Πύλες: Υπάρχουν δυο είδη ανθρώπων πάνω στη Γη: Οι Οργανικές Πύλες ή Ψυχικοί Βρυκόλακες (άψυχοι) και τα Θύματα (έμψυχοι). Διαθέτουν τα ίδια χαμηλότερα κέντρα, την ίδια δομή προσωπικότητας και το ίδιο φυσικό σώμα – αν και αυτό είναι συχνά ισχυρότερο και ομορφότερο στους άψυχους. Επειδή δεν διαθέτουν ανώτερα ενεργειακά κέντρα, οι Ψυχικοί Βρυκόλακες είναι αναγκασμένοι να απορροφούν ζωτική ενέργεια από τα Θύματα, τόσο σε εσωτερικό όσο και σε φυσικό επίπεδο. Τα ανώτερα ενεργειακά κέντρα των Βρυκολάκων αποτελούν παραπροϊόντα κλοπής ενέργειας έμψυχων όντων. Έτσι, έχουν τη δυνατότητα να μιμούνται τους έμψυχους και να φαίνονται ευφυείς ή συναισθηματικοί, χωρίς να είναι.

Ως δικαιολογία για αυτή την διαρκή ενεργειακή “αφαίμαξη”, οι Βρυκόλακες προβάλλουν πλήθος από πειστικές δικαιολογίες, πχ τη “θεϊκή” επιταγή της προσφοράς, σύμφωνα με την οποία πρέπει να δίνουμε τα πάντα “στον πλησίον” χωρίς να κρατάμε τίποτα για τον εαυτό μας. Γενικότερα, οι Έμψυχοι (ξένοι στον κόσμο αυτό, που ανήκει στους Άψυχους) προγραμματίζονται από νωρίς ώστε η δύναμη της ψυχής τους να διοχετεύεται στα κανάλια των “συστημάτων πίστης”, με απώτερο σκοπό η δική τους ψυχική ενέργεια να είναι αυτή που τροφοδοτεί και συντηρεί όλο το Matrix.

Οι Ψυχικοί Βρυκόλακες χρησιμεύουν ως πύλες μεταξύ των διαστάσεων. Όσο για το τι περνάει μέσα από αυτές τις “πύλες”, βλ. Lovecraft. *Να γιατί ο κόσμος που ζούμε επιδεινώνεται σταθερά χρόνο με το χρόνο, σε κάθε επίπεδο, παρά τη λεγόμενη “επιστημονική πρόοδο”...*

Κατά τη διάρκεια ζωής του ένα συνηθισμένο έμψυχο άτομο θα αντιμετωπίσει πολύ περισσότερες Οργανικές Πύλες, παρά Έμψυχα Όντα. Όταν όμως ένας Έμψυχος βρίσκεται σε διαδικασία πνευματικής ανάπτυξης, το σύστημα ελέγχου των

Άψυχων τον εντοπίζει και προσθέτει ακόμη περισσότερες Οργανικές Πύλες στη ζωή του. *Να γιατί, σε κάθε βήμα που καταφέρνω σε πνευματικό επίπεδο, όλο και κάποιοι θα βρεθούν δίπλα μου (φίλες, συνάδελφοι, συγγενείς κλπ "προγραμματισμένοι") για να με πολεμήσουν με κάθε τρόπο, να μου κλέψουν ενέργεια και να με γυρίσουν πίσω...*

Προσωπικά, ως χρόνια παθούσα από Οργανικές Πύλες, έχω διαπιστώσει ότι εκείνο που συνειδητά ή ασυνείδητα απαιτούν από τα Θύματά τους είναι: Ενέργεια, Χρόνο, Προσοχή. Έτσι, έχω εντοπίσει ορισμένα εμφανή χαρακτηριστικά τους:

α) Ζητούν συνεχώς εκδουλεύσεις ("κάνε μου αυτή ή την άλλη δουλίτσα, εγώ δεν μπορώ ο καημένος"), λίγο ή πολύ χρονοβόρα θελήματα ("πήγαινε εκεί και αγόρασέ μου αυτό, εγώ δεν έχω χρόνο ο φουκαριάρης"), παραχωρήσεις, δωρεές, χρήματα ("τι όμορφο αυτό που έχεις, μου το χαρίζεις;" ή "χρειάζομαι επειγόντως τόσες χιλιάδες ευρώ αλλιώς θα χάσω την αγορά του αιώνα") κλπ. *Κι ένα πράγμα που μόλις τελευταία έχω συνειδητοποιήσει: Από μένα ζητούν όλοι διάφορα: Εκδουλεύσεις, θελήματα, χρήματα, κατανόηση κλπ. Εγώ γιατί δεν ζητάω ποτέ από κανέναν τίποτα;*

β) Συνηθίζουν να εκτοξεύουν ψυχικές επιθέσεις (συνήθως με τη μορφή κακόβουλων προσβολών) ενάντια στους Έμψυχους, προκειμένου οι δεύτεροι να σκέφτονται ασταμάτητα τους Βρυκόλακες, έστω αρνητικά. Γι' αυτό το σκοπό προκαλούν συνεχώς διάφορες ενοχλήσεις, όπως συστηματικές λεκτικές επιθέσεις, ίντριγκες, ηχορύπανση, αδικίες ή κοροϊδίες ενάντια στους Έμψυχους.

γ) Οι βρυκόλακες είναι χαρακτηριστικά ασυνεπείς: Σε αφήνουν πάντα να περιμένεις και απαιτούν να το θεωρείς φυσικό. Καθυστερούν να έλθουν στα ραντεβού, να τελειώσουν μια δουλειά, σε προσκαλούν στην παρέα αλλά μετά σε σνομπάρουν κλπ.

δ) Σε πλησιάζουν πολύ, σε αγγίζουν, σε χαϊδεύουν. Συχνά η διαχυτικότητα αποτελεί ένδειξη απορρόφησης ενέργειας.

ε) Οι ψυχικοί βρυκόλακες μιλούν ακατάπαυστα, συνήθως διαφημίζοντας τον εαυτό τους και το πόσο τέλειοι είναι σε όλα. Δεν επιτρέπουν σε κανέναν άλλο να εκφραστεί κι αν τολμήσει

κανείς να τους διακόψει, ειρωνεύονται και προσβάλλουν χωρίς δισταγμό.
στ) Οι πιο πετυχημένοι Βρυκόλακες εγκλωβίζουν την προσοχή των άλλων διατυμπανίζοντας τα “κατορθώματά” τους: το άφθονο χρήμα που κερδίζουν, την τεράστια επαγγελματική τους επιτυχία, την άφθαστη οικογενειακή τους ευτυχία, τα πολυάριθμα ταλέντα τους (που συνήθως δεν είναι σπουδαία, ωστόσο βρίσκουν πάντα αναγνώριση· συχνότατα, μάλιστα, οι όποιες επιτεύξεις τους προέρχονται από κλοπή πνευματικής ιδιοκτησίας από Έμψυχους). Η μεγάλη πλειοψηφία των πλούσιων και διάσημων καλλιτεχνών, πολιτικών, θρησκευτικών αρχηγών, επιστημόνων κλπ είναι πανίσχυροι Ψυχικοί Βρυκόλακες.
ζ) Πολλοί απ' αυτούς χρησιμοποιούν μαύρη μαγεία προκειμένου να καταστρέψουν ή να αποδυναμώσουν όσους δεν τους παρέχουν αβίαστα θαυμασμό, εκδουλεύσεις, ενέργεια. Τα έμψυχα θύματα αδυνατούν να εκτελέσουν αποτελεσματικά μαγικά τελετουργικά, ενώ αποτελούν συνήθως στόχο αρνητικής μαγείας. Οι περισσότεροι βρυκόλακες γνωρίζουν από μαγεία, ενώ οι ίδιοι έχουν ανοσία σ' αυτήν.
η) Ευννοημένοι από δαιμονικές επιρροές ή/και σκοτεινά κυκλώματα, οι βρυκόλακες διαθέτουν την τύχη του Γκαστόνε.
θ) Οι πιο επιδέξιοι βρυκόλακες εμφανίζουν στην κοινωνία το πρόσωπο του συμπονετικού φιλανθρώπου. Σπεύδουν αμέσως να βοηθήσουν όποιον έχει ανάγκη (ακόμη κι αυτός δεν τους το έχει ζητήσει), ανήκουν σε φιλανθρωπικές οργανώσεις, ξοδεύουν αρκετό χρήμα για κοινωφελείς σκοπούς – ωστόσο φροντίζουν πάντα να επιδεικνύουν αυτές τις κινήσεις τους, ενώ παράλληλα ενεργούν έτσι ώστε ο ευεργετούμενος να νιώθει αιώνια υποχρεωμένος και ανίκανος να ανταποδώσει το “καλό”.

Λιγότερο εμφανή χαρακτηριστικά των ψυχικών βρυκολάκων είναι τα εξής:
θ) Έλλειψη συμπόνιας, χαιρεκακία, κακία
ι) Συστηματική υποκρισία, πονηρία
ια) Κέντρο ύπαρξής τους είναι το σεξ (λαγνεία)
ιβ) Απέχθεια για οποιαδήποτε μορφή πνευματικότητας
ιγ) Σταθερή επίφαση λογικής, ενώ στην ουσία είναι παράφρονες

ιδ) Έλλειψη δημιουργικής σκέψης· παπαγαλίζουν μόνο όσα λένε οι “αυθεντίες”
ιε) Γρουσουζιά: Οι περισσότεροι γνωστοί και φίλοι τους είναι άρρωστοι, αποτυχημένοι, κακότυχοι, ψυχοπαθείς.

Όλα τα διαδεδομένα συστήματα μεταφυσικής έχουν δημιουργηθεί για την εξυπηρέτηση των Οργανικών Πυλών. Όλες οι "τεχνικές εσωτερικής ανάπτυξης" που προσφέρονται απλόχερα στους πληθυσμούς (θρησκείες, αιρέσεις, διαλογισμοί, προσευχές κλπ) πετυχαίνουν μεν μια σχετική ανάπτυξη των chakras στους έμψυχους, ωστόσο αυτό επιτρέπεται για τον ίδιο λόγο που οι τσοπάνηδες παχαίνουν τα αρνάκια στις στάνες: Ένα αναπτυσσόμενο άτομο αποτελεί πρώτης τάξεως “μεζεδάκι” για τους βρυκόλακες. Έτσι, επιτρέπεται μεν στους έμψυχους να ανεβαίνουν πνευματικά ως ένα σημείο, μετά όμως "τυχαίνει" να συναντούν απίστευτα βλαβερούς ανθρώπους και προσελκύουν κάθε λογής αρνητικότητες, οπότε αρχίζουν να χάνουν συνεχώς κομμάτια του εαυτού τους και σταδιακά καταποντίζονται, χωρίς να ξέρουν καν από που τους ήρθε.

Όσο για μένα, από τότε που άρχισα να ασχολούμαι σοβαρά με τη μεταφυσική, βλέπω να μαζεύονται γύρω μου πλήθος οι Ψυχικοί Βρυκόλακες. Οι πιο επικίνδυνοι που γνώρισα είναι οι παρακάτω:

Νάσος Μαρκάκης (α, β, ε, ζ, θ, ι, ια, ιβ, ιγ, ιδ)
Λουίζα (γ,δ, στ, ζ, η, θ, ι, ιγ, ιδ, ιε)
Μάγδα Σταυράκη (δ, ε, στ, ζ, η, θ, ι, ιγ)
Καίτη Πικρού (β, ζ, η, θ, ι, ιβ, ιγ)
Φιλιώ Μπόγρη (β, γ, δ, στ, ζ, ι, ια, ιβ, ιγ, ιδ)
Ευγενία Ντοβίνου (β, στ, θ, ι, ιβ, ιγ, ιε)
Μαριάνθη Πάτση (α, β, δ ζ, θ, ι, ια, ιβ, ιγ)
Καρολίνα Πάτση (β, δ, ζ, η, θ, ι, ια, ιβ, ιγ)
θεία Πηνελόπη (α, β, δ, ε, στ, ζ, η, ι, ιβ, ιγ, ιε)
Ανθή Ορλανδάτου (β, γ, δ, ε, ζ, η, ι, ιβ, ιγ, ιδ)
θεία Δέσποινα (β, ε, ζ, θ, ι, ιβ, ιγ, ιδ, ιε)

Κάποιους τους έχω ξεφορτωθεί, μα εξακολουθώ να αντιμετωπίζω σε καθημερινή βάση τον Θανάση και τους λοιπούς Μαρκάκηδες...

Επιβαρύνσεις

Σάββατο, 16 Ιουνίου 2012

Εδώ και δυο εβδομάδες περίπου, ο ***ηχητικός πόλεμος*** έχει κλιμακωθεί επικίνδυνα: Από τη μία συνεχίζονται αμείωτες (κάθε ώρα της ημέρας) οι φωνές, οι μουσικές (κρητική λύρα!), η φασαρία από την οικογένεια τρελών που μένει στον 2ο όροφο της διπλανής μας πολυκατοικίας· όλα αυτά όμως δεν είναι το πιο σημαντικό μου πρόβλημα, καθώς τα αντιμετωπίζω αποτελεσματικά με τις ωτοασπίδες.

Το θέμα είναι είναι ότι ο σκυλάραπας Λόκι γαυγίζει πλέον κάθε μέρα, ασταμάτητητα, επί τρεις ώρες τουλάχιστον, ειδικά τις ώρες κοινής ησυχίας! Σατανικό, κι όμως συμβαίνει! Παραπονιόμαστε στο Γιάννη, εκείνος όμως δηλώνει ειρωνικά: “Δεν γαυγίζει ο δικός μου σκύλος, είναι κάποιος άλλος!”. Για μια βδομάδα, λοιπόν, δοκίμασα το εξής τέχνασμα: Κάθε μεσημέρι, γύρω στις 1:30, τάιζα τον Λόκι ψύχα ψωμιού βουτηγμένη σε δυο κουταλιές του γλυκού Atarax. Σύντομα διαπίστωσα ότι δεν του έκανε τίποτα.

Γενικότερα, το πακέτο έχει παραβαρύνει τελευταία: Κατ' αρχάς, πρέπει να κρατάμε τον Χαρούλη ολόκληρο το σαββατοκύριακο επειδή η μητέρα του έχει πιάσει 12ωρη βραδινή δουλειά ως γκαρσόνα στην Κούλουρη, ειδικά αυτές τις δυο μέρες, συν τις καθημερινές που πρέπει να τον κρατάμε πάλι επειδή η κυρία πάει στη σχολή της ή δίνει διαγωνίσματα. Ωραία μας έχουν καθήσει στο σβέρκο οι Μαρκάκηδες: Και κρατάμε το παιδί τους, και ανεχόμαστε το σκυλί τους, και τους δίνουμε λεφτά διαρκώς, και πληρώνουμε τους λογαριασμούς τους, ενώ εκείνοι λείπουν όλη την ημέρα σε δουλειές, σχολές, ή διασκεδάσεις.

Σήμερα το απόγευμα, μετά από 3ωρη “συναυλία” του Λόκι, σηκώνομαι από τη μεσημεριανή σιέστα αρκετά εκνευρισμένη, γύρω στις 4:00. Δεν λέω τίποτα σε κανέναν, έτσι κι αλλιώς κανείς δεν μου δίνει σημασία. Ωστόσο, μόλις με

παίρνει χαμπάρι η μητέρα μου, τρέχει ξωπίσω μου και ξεκινά την ανάκριση:
“Γιατί ξύπνησες νωρίς;”
“Απαγορεύεται να ξυπνήσω;” απαντώ νευρικά, ψάχνοντας τα παπούτσια του μικρού, ο οποίος στο μεταξύ έχει σηκωθεί από το κρεβάτι και κλωθογυρίζει στο σπίτι.
“Γιατί ψάχνεις τα παπούτσια του παιδιού;” επιμένει η μαμά, με καχύποπτο ύφος.
“Δεν πρέπει να φοράει παπούτσια το παιδί;”
“Γιατί δεν ανοίγεις το παράθυρο;” με ρωτά δεικτικά, μόλις διαπιστώνει πως έχω κλείσει το παράθυρο εξαιτίας της φρικτής σκυλοηχορύπανσης όλο το μεσημέρι.
“Έτσι θέλω!”
“Γιατί έχεις τα νεύρα σου;” συνεχίζει, με ύφος αστυνομικού επιθεωρητή που μόλις ανακάλυψε το έγκλημα του αιώνα. *Εκείνο που μου τη δίνει περισσότερο, είναι το ότι κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν.*
“Εσύ με εκνευρίζεις”, νευριάζω. “Με κυνηγάς από πίσω, με παρακολουθείς και κατακρίνεις οτιδήποτε κι αν κάνω!”
“Για πρόσεξε λίγο τα νεύρα σου, σε παρακαλώ!”
[η συνηθισμένη ατάκα, μόλις δείξω δυσαρέσκεια για το παραμικρό· όταν, όμως, ο Νάσος ωρύεται υστερικά επί δυο ώρες με το ρολόι, τότε η μητέρα μου δείχνει περισσή κατανόηση].

Εντέλει, βγαίνω έξω και περπατώ στους δρόμους για κανένα τρίωρο, ενώ οι συνειδητοποιήσεις ξεπετάγονται ορμητικά σαν πίδακας από το φορτισμένο υποσυνείδητό μου: Κατ' αρχήν, βρίσκω εξαιρετικά παράδοξο το γεγονός ότι μονάχα εγώ ενοχλούμαι από τις στεντόριες γκαριξιές του κωλόσκυλου, τουλάχιστον τρεις ώρες κάθε μέρα μέσα στο μεσημέρι. Υπάρχει μόνον μία εξήγηση για αυτή την αφύσικη στάση όλης της οικογένειάς μου: Οι Μαρκάκηδες είναι όλοι τους οργανικές πύλες, άτομα δίχως ψυχή. Οι άψυχοι δεν έχουν συναισθήματα, άρα δεν ενοχλούνται από τίποτα -εκτός, ίσως, από την στέρηση των προσωπικών και οικονομικών συμφερόντων τους. Όσο για τους γονείς μου, είναι μεν έμψυχοι αλλά είναι μονίμως υπνωτισμένοι από τους βρυκόλακες Μαρκάκηδες και δεν βλέπουν

τίποτε άλλο μπροστά τους πέρα από το "καθήκον". Συνεπώς, το αληθινό πρόβλημα δεν είναι ο Λόκι· αυτός είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Είναι καιρός να το πάρω απόφαση πια ότι δεν έχω οικογένεια, ούτε δικό μου σπίτι. Κακώς θεωρούσα ως τώρα ότι έχω. Χρειάζομαι επειγόντως ένα δικό μου χώρο, μακριά από το εξουθενωτικό περιβάλλον των Μαρκάκηδων. Ίσως ένα τροχόσπιτο...

Κυριακή, 17 Ιουνίου 2012

Σήμερα κιόλας πρωί αποφασίζω να εκτελέσω ένα εύκολο ***μαγικό τελετουργικό***, το "πάγωμα εχθρού": Πάνω σ' ένα λευκό χαρτί, γράφω με κεφαλαία γράμματα: ΛΟΚΙ, ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΚΑΚΗ. Το διπλώνω και το βάζω κάτω από πλατιά επίπεδη πέτρα, σε σκοτεινό μέρος – έχω γεμίσει τα ντουλάπια στην αποθηκούλα της αυλής με πέτρες και "παγώματα".

Ακόμη, αυξάνω τη δόση του ηρεμιστικού που δίνω στο μαλάκα, από δυο κουταλιές σε τέσσερις. Γρήγορα διαπιστώνω ότι, εντελώς ανέλπιστα, ο χαζοΛόκι ησυχάζει αρκετά. Ναι μεν εξακολουθούν να τον πιάνουν τα διαόλια του σχεδόν κάθε μεσημέρι αλλά μόνο για κανένα μισάωρο. Μετά βγάζει το σκασμό, ή γαυγίζει αραιά. Άντε να δούμε...

Εικόνες του Matrix: Δεύτερος γύρος προεδρικών εκλογών σήμερα. Θεωρώ αρκετά περίεργο το ότι αντί να λάβουν μέρος μόνο τα τρία κυρίαρχα κόμματα του πρώτου γύρου, συμμετέχουν όλα τα κόμματα -φτου κι απ' την αρχή. Αυτό σημαίνει ότι μπορεί κάλλιστα να μην βγεί κυβέρνηση ούτε αυτή τη φορά, οπότε η Ευρωπαϊκή Ένωση θα μας κόψει τις επιχορηγήσεις και πάμε γραμμή για έξοδο από το ευρώ και άτακτη χρεωκοπία.

Τέλος πάντων, δεν ξέρω τι οικονομικά προβλήματα μπορεί να έχουν οι άλλοι (αν υποθέσουμε ότι έχουν, έτσι πουλημένοι που είναι όλοι στα κυκλώματα), εγώ όμως δεν πολυκαταλαβαίνω από "οικονομική κρίση" και "μνημόνια": Δύσκολα τα έβγαζα πέρα πριν, δύσκολα και τώρα. Δεν βλέπω σπουδαία διαφορά.

Όπως έχει τώρα η κατάσταση, ένα μεγάλο ποσοστό των Ελλήνων όχι μόνο δεν έχουν καταθέσεις αλλά χρωστάνε κιόλας (σε τοκογλύφους, σε τράπεζες, σε όποιον μιλάει ελληνικά), οπότε τους συμφέρει η χρεωκοπία για να τους χαριστούν τα χρέη. Γι' αυτό το λόγο πολλοί ψηφίζουν κομμουνιστικά ή φασιστικά κόμματα, τα οποία αποβλέπουν στην έξοδο της Ελλάδας από την Ευρωπαϊκή Ένωση και, συνεπώς, στη χρεωκοπία. Εμένα, όμως, δεν με συμφέρει αυτό. Εγώ θέλω να διατηρήσω τις καταθέσεις μου στην τράπεζα και αυτό μπορεί να γίνει μόνον αν συνεχιστούν τα μνημόνια. Άρα, εγώ ψηφίζω Νέα Δημοκρατία επειδή εμένα αυτό με συμφέρει προς το παρόν· ύστερα βλέπουμε.

Εντέλει, στις εκλογές ήλθε πρώτη η Νέα Δημοκρατία, δεύτερο το ΣΥΡΙΖΑ και τρίτο το ΠΑΣΟΚ. Αυτή τη φορά, όμως, κατάφεραν να φτιάξουν κυβέρνηση κοινής συνέναισης, με συνεργασία της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και της Δημοκρατικής Αριστεράς – οπότε, προς το παρόν, συνεχίζονται τα μνημόνια και αποφεύγεται η χρεωκοπία...

Τετάρτη, 20 Ιουνίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι μαζί με την Περσεφόνη και πηγαίνουμε εκδρομή με πούλμαν, το οποίο ανεβαίνει πάνω σε γοητευτικά γυμνά βουνά, γεμάτα περίεργους βραχώδεις σχηματισμούς χωρίς δέντρα. Κάποια στιγμή περνάμε έξω από ένα παμπάλαιο εγκατελειμένο χωριό, τόσο παλιό ώστε τα σπίτια έχουν προσχωθεί στο έδαφος και το χώμα εισβάλλει μέσα από τις μισάνοιχτες πόρτες, ως ψηλά στα ταβάνια. Όταν φθάνουμε στον προορισμό μας, βλέπω ένα λευκό σκυλί, πολύ αδύνατο, σαν σκελετωμένο. *Ερμηνεία: Ίσως το όνειρο να συμβολίζει τη φιλία μας, που ανήκει οριστικά στο παρελθόν...*

☺ Σήμερα το πρωί ήταν η γιορτή του νηπιαγωγείου, όπου θα συμμετείχε και ο Χαρούλης ντυμένος Ινδιάνος. Πήγαμε να τον δούμε μαζί με τη μητέρα του και την αδελφή μου, ωστόσο εκείνος, πριν καν ξεκινήσει η παράσταση, έβαλε τα κλάμματα και αρνήθηκε να ανέβει στη σκηνή, μάλλον επειδή ντρεπόταν τον κόσμο. Μόνον ο Χάρης κι ένα άλλο αγοράκι έμειναν απέξω

κι έκλαιγαν ντουέτο. Ο Γιάννης, που έφθασε αργότερα, απογοητεύτηκε αρκετά από τη συμπεριφορά του γιου του. Πάντως, στις ντροπές ο μικρός μου θύμισε τον εαυτό μου. Στην ακατάσχετη γκρίνια, σε όλο το δρόμο μέχρι να φθάσουμε στο σπίτι, μου θύμισε τον θείο του το Νάσο.

Μου μοιάζει, όμως, και σε άλλα πράγματα: Του αρέσει να προσηλώνεται σε ό,τι κάνει, αγαπά τη μοναξιά ("Φύ-γε, φύ-γε", φωνάζει ναζιάρικα όταν θέλει να παρακολουθήσει τηλεόραση ή να παίξει μόνος του) και την ησυχία ("Πάλι φωνάζουν οι διπλανοί; Πείτε τους να μη φωνάζουν!"), ενώ του αρέσει να φτιάχνει με το μυαλό του μακροσκελείς ιστορίες με μάγους, μάγισσες και ήρωες.

Πέμπτη, 21 Ιουνίου 2012

Σήμερα κλείνω τα 49, μπαίνω στα 50. Εισέρχομαι πλέον σε μια ηλικία όπου οφείλω να βλέπω τα πράγματα διαφορετικά. Δηλαδή, πρέπει να προβληματίζομαι λιγότερο και να εκτιμώ τη χαρά της στιγμής περισσότερο, επειδή:
α] "Ποιός να ξέρει τ' αύριο τι θα φέρει" (παλιό άσμα)
β] "Δεν ξέρουμε πόσος χρόνος μας μένει" (Ντένια)

Περνώντας από το "Max", αποφάσισα ν' αγοράσω ένα ιδιαίτερο βιβλίο που μου μπήκε στο μάτι – χωρίς να με πτοεί καθόλου ο τίτλος του: "Οι Πύλες της κολάσεως σύντομα ανοίγουν", του J. Connolly.

☻ Κατά τ' άλλα, είναι μια συνηθισμένη μέρα όπως όλες οι άλλες: Κρατάμε τον Χάρη από το πρωί επειδή η μητέρα του γράφει σήμερα τρία μαθήματα. Σε μια στιγμή, το απόγευμα, ο μικρός μένει για ένα λεπτό μόνος του στην αυλή κι εξαφανίζεται! Τρελαινόμαστε όλοι, χτενίζουμε όλο το σπίτι και τις αυλές, πεταγόμαστε έξω στο δρόμο φωνάζοντας το όνομά του, τίποτα. Τότε ακριβώς, γύρω στις 7:30, επιστρέφει η μαμά του. Μόλις την πληροφορούμε ότι "χάσαμε τον Χάρη" τρέχει αλαφιασμένη μέσα, όπου αμέσως εμφανίζεται χαρωπός ο μικρός. Είχε κρυφτεί κάτω από το μεγάλο τραπέζι, πίσω από τα πόδια των καρεκλών, μας άκουγε που τον φωνάζαμε αλλά έκανε τσιμουδιά. Αν δεν ερχόταν τότε η μάνα του, δεν θα έβγαινε από

την κρυψώνα. Πιθανότατα θα τον βρίσκαμε ύστερα από πολλή ώρα, αφού θα είχαμε τρελαθεί όλοι. Τον μαλώνουμε, βάζει τα κλάματα αλλά η μετάνοιά του δεν μας πείθει. “Δεν γίνεται καλό παιδί”, λέει η μητέρα μου θυμωμένη.

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος 2012):*** Οι παραϋπνίες συνεχίζονται αμείωτες και αυτό το μήνα. Συνήθως πρόκειται για υπνοπομπικές παραισθήσεις φωτιάς, ως επί το πλείστον σχηματοποιημένες. Εξακολουθούν να μου έρχονται επειδή δεν καταφέρνω να σηκώνομαι αυτόματα από το κρεβάτι αμέσως μόλις ξυπνώ – πράγμα που με εκνευρίζει και με απογοητεύει, καθώς βλέπω ότι καμία σοβαρή βελτίωση δεν έχει επιτευχθεί.

Την Τρίτη, 12 Ιουνίου, αποφασίζω να επαναλάβω την ***Έκκληση*** (βλ. Χρονικό Απριλίου), το απόγευμα κατά τις 5:30, στην μικρή πλατεία που βρίσκεται στη συμβολή Ιασωνίδου και Γούναρη, καθισμένη σ' ένα παγκάκι, ατενίζοντας τον ήλιο. Όταν φθάνω στο σπίτι, το ψηφιακό ρολόι μου δείχνει 18:18, όταν το ξανακοιτάζω η ώρα έχει φθάσει 19:19. Την ίδια νύχτα συνειδητοποιώ ότι είναι πολύ φυσικό που δεν καταφέρνω να σηκώνομαι εγκαίρως από το κρεβάτι κάθε φορά που ξυπνώ, εφόσον ξυπνώ 5-7 φορές μέσα στη νύχτα! Λογικό είναι, λοιπόν, να μην καταφέρνω να πεταχτώ από το κρεβάτι και τις επτά...

Το Σάββατο, 23 Ιουνίου, μου έρχεται η εξής φαεινή ιδέα: Η σημαντική βελτίωση που είχα δει από τον Απρίλιο ως τα μέσα Μάη πιθανότατα οφειλόταν στα φάρμακα που έπαιρνα για το αυχενικό, και συγκεκριμένα στο αναλγητικό Norgesic! Έτσι, ξεκινώ πάλι να παίρνω ένα, γύρω στις δέκα το βράδι. Αμέσως η κατάσταση βελτιώνεται αρκετά και οι “καθαρές νύχτες” γίνονται πιο συχνές, υπό την προϋπόθεση όμως ότι αποφεύγω την τηλεόραση μετά τις 22:30.

Την Παρασκευή, 29 Ιουνίου, πηγαίνω για το πρώτο μου θαλάσσιο μπάνιο στο “Πεύκο”. Την ίδια νύχτα δέχομαι μια πολύ άσχημη υπναγωγική παραίσθηση πυρκαγιάς. Άρα, τα θαλασ-σινά μπάνια επιδεινώνουν την κατάστασή μου όσο τίποτε άλλο.

Συνολικά, αυτό το μήνα είχα τις παρακάτω ενοχλήσεις:

Οράματα φωτιάς: 5 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Όνειρα με φλόγες: 2
Εφιαλτικό μήνυμα "hell": 2 (την ίδια νύχτα, 14 Ιουνίου)
“παράδεισος”: 1
Καθαρές νύχτες : 10 (μόνο...)

Ο Παράδεισος Είμαι Εγώ: Οι εμπειρίες της ζωής, όσο έντονες κι αν είναι, γρήγορα γίνονται αναμνήσεις όλο και πιο μακρινές, θολές σαν παλιά όνειρα που χάνονται στο πέρασμα του χρόνου. Βιώματα, αναμνήσεις, σκέψεις, συναισθήματα, είναι ό,τι γεννιέται από την επαφή με τον κόσμο -και κατά κανόνα είναι απατηλά ή επώδυνα. Οι περισσότερες σκέψεις είναι αρνητικές, το ίδιο και τα συναισθήματα. Οι αναμνήσεις, ακόμη και οι “ευχάριστες”, περιέχουν πάντα την πικρία μιας ευτυχίας που δεν έμελλε να διαρκέσει πολύ. Υπάρχουν, φυσικά, και θετικές εμπειρίες· όμως, αυτές είναι ελάχιστες, διαρκούν λίγο και κατά κανόνα βγαίνουν ξινές. *Σκέψου: Ποια “θετική” εμπειρία δεν σου έχει βγει τελικά σε κακό;*

Υπάρχει ένα μόνο πράγμα που παραμένει αναλλοίωτο στο χρόνο, ανεξάρτητο από σκέψεις, συναισθήματα, βιώματα ή αναμνήσεις: Είναι η *αίσθηση του εαυτού (αυτοσυναίσθηση),* η οποία βιώνεται αυθόρμητα σε κατάσταση απομόνωσης και ησυχίας. Η επαφή με τον κόσμο παρεμποδίζει την αυτοσυναίσθηση: οι αναμνήσεις, τα συναισθήματα, οι σκέψεις, οι επαφές, αποτελούν ισχυρούς περισπασμούς από την αίσθηση του εαυτού. Όταν έρχομαι σε επαφή με τον κόσμο, χάνω την επαφή με τον εαυτό, δηλαδή με την ψυχή μου.

Ο Παράδεισος είμαι εγώ.
Η Κόλαση είναι όλα τα υπόλοιπα.

Οι έμψυχοι αγαπούν τη μοναξιά και την ησυχία επειδή έτσι μπορούν να απολαμβάνουν την μακάρια αίσθηση του εαυτού, ο οποίος μένει πάντα ατάραχος και ανεπηρέαστος από τις απατηλές παρεμβάσεις του κόσμου. Οι άψυχοι μισούν την μοναξιά και την ησυχία επειδή έτσι έρχονται αντιμέτωποι με την απουσία ψυχής μέσα τους· αγαπούν την πολυκοσμία και το θόρυβο, επειδή τότε έρχονται σε αυθόρμητη επαφή με τη

συλλογική ψυχή τους και νιώθουν όλοι Ένα, σαν τα φυτά. Αυτό το Ένα είναι αποτρόπαιο, κάκιστο, προορισμένο να προξενεί καταστροφές και γενοκτονίες. Όμως, οι άψυχοι απολαμβάνουν αυτό που είναι όλοι μαζί, με τον ίδιο τρόπο που τα μικρόβια αγάλλονται όταν κατασπαράσσουν έναν οργανισμό...

* * * *

Παρασκευή, 6 Ιουλίου 2012

Έχοντας τελειώσει το μάθημα στον Παύλο κατά τις 12:40 το μεσημέρι, βρίσκω πεσμένο κάτω στο δρόμο ένα τραπουλόχαρτο, το 6 καρώ, με ιδιαίτερα ενδιαφέρον σχέδιο στην πίσω μεριά: ένας άγγελος που με το σπαθί του κατατροπώνει τους αδίκους. Λίγα λεπτά αργότερα, διασχίζοντας τη λεωφόρο Κύπρου, διαπιστώνω ότι το ωραίο μπλε ποδήλατό μου έχει κάνει φτερά! Παρατηρώ ότι δεν έχουν σπάσει την αλυσίδα αλλά το λουκέτο. Αμέσως υποψιάζομαι το βενζινάδικο απέναντι· πλησιάζω με τρόπο και ρίχνω μια προσεκτική ματιά, μα από το ποδήλατό μου δεν φαίνεται ούτε ίχνος. Αυθόρμητα, θυμάμαι τη γρουσούζικη προφητεία της θείας Πηνελόπης (13 Μάη)...

Περπατώντας απογοητευμένη προς το σπίτι κάτω από τον καυτό ήλιο, νιώθω μια πικρή νοσταλγία για όλες εκείνες τις ωραίες καλοκαιρινές βόλτες που χάρηκα με το ποδήλατό μου εδώ και επτά χρόνια: στην Κάτω Γλυφάδα, στη Βούλα, στο Καβούρι, στον Άγιο Κοσμά, στην Ηλιούπολη – χαρές που έχουν μείνει οριστικά πίσω, σε προηγούμενες ηλικίες, όταν είχα την όρεξη για κάτι τέτοια. Τα τελευταία δυο χρόνια δεν ποδηλατούσα ποτέ πιο πέρα από τα Σούρμενα. Δεν ένιωθα την ανάγκη για κάτι περισσότερο...

Σάββατο, 7 Ιουλίου 2012

Από αυτό το μήνα η γυναίκα του Γιάννη εργάζεται σε μια πολυτελή καφετέρια στο Παλαιό Φάληρο. Φεύγει από το σπίτι στις 3:30 το μεσημέρι κι επιστρέφει γύρω στις 3:00 τα ξημερώματα. Επειδή εκείνη την ώρα δεν υπάρχουν συγκοινωνίες, συνήθως τη φέρνει κάποιος συνάδελφος μέχρι την Κάτω

Γλυφάδα κι από κει πάει και την παίρνει ο Γιάννης με το μηχανάκι. Έτσι, για να μη μένει μόνος του ο μικρός νυχτιάτικα, κοιμάται μαζί μου.

Συνολικά, το παιδί μένει στο σπίτι μας 21 ώρες στο 24ωρο: μας τον φέρνει η μητέρα του κατά τις 2:30 (ο μικρός πλαντάζει στο κλάμα για κανένα μισάωρο) και τον παίρνει πίσω το επόμενο πρωί κατά τις 12:00, για να μας τον ξαναφέρει στις 2:30. Ο Γιάννης δεν μπορεί να τον κρατήσει επειδή δουλεύει και αυτός μέχρι αργά, στην Τατιάνα δεν τον αφήνουν επειδή είναι βλαμμένη και ο ανηψιός μου δεν την εμπιστεύεται, ούτε στη μητέρα της Μαρίνας τον αφήνουν επειδή πάσχει από σχιζοφρένεια και μπαινοβγαίνει στα ψυχιατρεία.

Έτσι, τυχαίνει πάλι σε μας ο κλήρος να εκτελούμε χρέη baby sitter επί 21 ώρες καθημερινά. Βέβαια, η μητέρα μου θα μπορούσε να αρνηθεί εφόσον είναι πια γριά και άρρωστη, ωστόσο μάλλον της αρέσει αυτή η κατάσταση· πάντα της άρεσε να παίζει το ρόλο του μάρτυρα. Το θέμα είναι ότι σε λίγες μέρες οι γονείς μου αναχωρούν για διακοπές στην Κεφαλλονιά κι εγώ πρέπει να δώ πως θα χειριστώ το ζήτημα...

Δευτέρα, 9 Ιουλίου 2012

☻ Τα πράγματα ήδη αρχίζουν να στραβώνουν με τον Χάρη: Ξαπλώνει μαζί μου τη νύχτα αλλά αρνείται να κοιμηθεί, χοροπηδάει διαρκώς, εμένα δεν με ακούει καθόλου και με πειράζει συνέχεια, ενώ η μητέρα μου αναγκάζεται να κάθεται δίπλα του για κανένα δίωρο και να του λέει παραμύθια μήπως και τον πάρει ο ύπνος.

Ειδικά χθες τη νύχτα, εκνευρίστηκα πολύ μετά από μιάμιση ώρα κλωτσοπατινάδας του μικρού, σηκώθηκα από το κρεβάτι έξαλλη και τό 'ριξα στη γκρίνια μέχρι τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα! Δεν είναι δυνατόν να μένει το νήπιο μαζί μας 21 ώρες το 24ωρο κάθε μέρα, ούτε να κοιμάται κάθε νύχτα μαζί μου, ενοχλώντας με συνεχώς και στριμώγνοντάς με σε 20 εκ κρεβατιού! Αρκετά πράγματα έχω στερηθεί στη ζωή μου, δεν μπορώ να χάσω και το κρεβάτι μου! Στο κάτω-κάτω, η σταρ η μάνα του θα μπορούσε να παίρνει ένα ταξί από την Κάτω

Γλυφάδα και να έρχεται μόνη της στο σπίτι, με έξι ευρώ. Θα μπορούσε να το κάνει εφόσον εισπράττει 30 ευρώ την ημέρα συν τα φιλοδωρήματα.

Το μεσημέρι οι γονείς μου μίλησαν στο Γιάννη, του εξήγησαν ότι δεν είναι δυνατόν να κοιμάται ο μικρός κάθε νύχτα μαζί μου και φαίνεται να το κατάλαβε. Έτσι, θα αναλάβει η αδελφή μου να τον φυλάει για λίγο στο κρεβάτι του όση ώρα θα λείπει ο Γιάννης τη νύχτα. Όταν φύγουν οι γονείς μου για την Κεφαλλονιά, την ημέρα θα τον αναλάβει η Τατιάνα. Εγώ έχω τις δουλειές μου, τα μπάνια μου, δεν μπορώ να κάθομαι όλη μέρα ακίνητη στο σπίτι για να κυνηγάω τον Χάρη. Το κυνήγι νηπίων δεν ήταν ποτέ το στυλ μου...

Τρίτη, 10 Ιουλίου 2012

Από σήμερα κιόλας, θα έρχεται η Τατιάνα στο σπίτι του Γιάννη για να φυλάει τον μικρό όσες ώρες λείπουν οι γονείς του. Έτσι, θα ησυχάσουμε εμείς. Αν δεν επαναστατούσα κι αν δεν ξεσπούσα, οι γονείς μου κι εγώ θα εξακολουθούσαμε να κρατάμε το μικρό για 21 ώρες το 24ωρο καθημερινά, επί μήνες ή χρόνια! Με όλη αυτή τη φασαρία, πάντως, συνειδητοποιώ ότι η Μαρίνα έχει τον τρόπο να πετυχαίνει πάντα στα γρήγορα ότι επιθυμήσει:

* Βάζει στο μάτι έναν γοητευτικό άνδρα, δηλαδή τον Γιάννη, και αυτός της κάθεται αμέσως.
* Μέσα σ' έναν μόλις χρόνο, παρά την ψυχοπαθολογική συμπεριφορά της, ο Γιάννης της κάνει παιδί και γάμο. *Άλλοι τις τραβάνε δέκα χρόνια μα δεν τις παντρεύονται.*
* Το παιδί είναι αγόρι, όπως θέλει αυτή, επειδή θεωρεί ότι ένα αρσενικό παιδί της χαρίζει κύρος. *Δεν έχει άδικο σ' αυτό...*
* Απαιτεί καινούργιο σπίτι *(*παρόλο που η ίδια ήλθε μονάχα με τα ρούχα που φορούσε) και ο άνδρας της προθυμοποιείται να χρεωθεί μέχρι τον λαιμό για να ανακαινίσει το παλιό διαμέρισμα που του έδωσαν οι γονείς μου.
* Στην αρχή ο ανηψιός μου της τα απαγόρευε όλα, τώρα έχει φθάσει να της τα επιτρέπει όλα: Η Μαρίνα ντύνεται πια όπως θέλει, μιλάει όπως θέλει, πάει όπου θέλει και φοιτά στη σχολή

λογιστικής όπου είχε περάσει με πανελλήνιες.

* Πηγαίνει, μάλιστα, πολύ καλά: Ευελπιστεί να τελειώσει τη Λογιστική μέσα σε τρία χρόνια αντί τέσσερα, καθώς δίνει κάθε φορά 15 μαθήματα μαζεμένα. *Πολλές μεγαλοφυίες έχουν μαζευτεί στην οικογένεια...* Εγώ απλά απορώ: Πώς καταφέρνει και μελετάει όλα αυτά τα στριφνά βιβλία παρέα με το μωρό; Όταν κρατάμε εμείς τον Χάρη, κανείς μας δεν μπορεί ούτε ένα σταυρόλεξο να λύσει...
* Μόλις θελήσει να βρει δουλειά, τη βρίσκει: Για δυο σαββατοκύριακα δούλεψε σε μια ταβέρνα στην Κούλουρη, για 70 ευρώ τη βραδιά, διπλή βάρδια· γρήγορα όμως τσακώθηκε, καθότι η κυρία δεν σηκώνει μύγα στο σπαθί της. Την επόμενη κιόλας μέρα, μια φίλη της τη σύστησε κι έπιασε νέα δουλειά ως σερβιτόρα σε μια καφετέρια πολυτελείας στο Παλαιό Φάληρο.

Παραείναι κωλόφαρδη η Μαρινούλα -και δεν ξέρω τι άλλο μπορεί να είναι. *Όταν βλέπεις κωλόφαρδους ανθρώπους, να φοβάσαι...*

Τετάρτη, 11 Ιουλίου 2012

Συντονισμός του Matrix: Είναι απόγευμα και πηγαίνω στο σούπερ μάρκετ για ψώνια. Λίγο πριν φθάσω στην πόρτα, βλέπω από μακριά τον Βασίλη, το μικρότερο γιο της θείας Πηνελόπης, να μπαίνει μέσα. Όση ώρα ψάχνω για διάφορα στον επάνω όροφο, δεν τον συναντώ -καλύτερα, δεν έχω πολλή όρεξη για χαιρετούρες. Μόλις κατεβαίνω την κυλιόμενη σκάλα, βλέπω να μπαίνει μέσα ένας άλλος γείτονας, ο Θόδωρος Γκίκας, με τον οποίο έχουμε χρόνια να μιλήσουμε. Τον αγνοώ και προχωρώ προς το ταμείο express στην άλλη άκρη της αίθουσας. Πριν φθάσω, βλέπω τον Θόδωρο να στέκεται πίσω-πίσω στην ουρά, με ένα κουτί παγωτά στο χέρι (πότε πρόλαβε;). Προτιμώ να μην πάω να σταθώ ακριβώς πίσω του, οπότε κατευθύνομαι προς τα ψυγεία.

Τότε, σε μια γωνιά συναντώ τη Μίνα, τη σύζυγο του Βασίλη (8 μηνών έγγυος σε δίδυμα αγόρια) καθισμένη σ' ένα σκαμπό. Μιλάμε εγκάρδια για λίγα λεπτά και της εύχομαι καλή

λευτεριά. Ξαφνικά, περνά από κοντά μας ο Θόδωρος (πού βρέθηκε αυτός πάλι;). "Όλη η γειτονιά εδώ μαζεύτηκε;" απορεί η Μίνα. Οι δυο τους χαιρετιούνται χαρωπά και μετά ο άλλος φεύγει αμέσως.

Αποχαιρετώ τη Μίνα, προχωρώ λίγο πιο πέρα και πέφτω πάνω στο Βασίλη! Μιλάμε και μ' αυτόν εγκάρδια και στο τέλος με προσκαλεί, αν τελειώσω τα ψώνια γρήγορα, να με πάνε στο σπίτι με το αμάξι. Εγώ δεν ξέρω τι παθαίνω, κομπιάζω, "καλά θα δούμε" του λέω. Εντέλει πάω στο ταμείο και με την άκρη του ματιού μου βλέπω τον Βασίλη σ' ένα διπλανό. Προτιμώ όμως να κάνω πως δεν τον είδα και αποχωρώ μόνη μου.

Σαφώς, η παραπάνω συμπεριφορά μου δεν ήταν σωστή. Δεν ξέρω γιατί δεν περίμενα τον Βασίλη, άλλωστε τον συμπαθώ, όπως και τη γυναίκα του. Απλά, προτίμησα να περπατήσω. Ωστόσο, δεν θα έπεφτα καθόλου επάνω τους αν δεν έμπαινε ο Θοδωρής στον δρόμο μου. *Όταν είναι να συμβεί κάτι, δεν μπορείς να το αποφύγεις με κανένα τρόπο...*

Πέμπτη, 12 Ιουλίου 2012

Αργά το βράδι καταφθάνουν ο ξάδερφος Δαμιανός, η γυναίκα του η Ανθή και η μικρότερη κόρη τους η Βάσια, για να μας φέρουν το προσκλητήριο για τον επικείμενο γάμο της μεγάλης κόρης, της Λίνας. Καθόμαστε στη βεράντα όπου συζητάμε ευχάριστα για τις καλοκαιρινές διακοπές μας στην Κεφαλλονιά. Εγώ αποφεύγω να αναφέρω ότι δεν έχω σκοπό να έλθω φέτος, ενώ προσέχω διαρκώς να κρατώ χαμηλό προφίλ και να μην εκθέτω γνώμη για τίποτα, επειδή δεν έχω καμία όρεξη για αντιπαραθέσεις με την κομπλεξική Ανθή. Ωστόσο, εκείνη γυρεύει την ευκαιρία να με προκαλέσει:

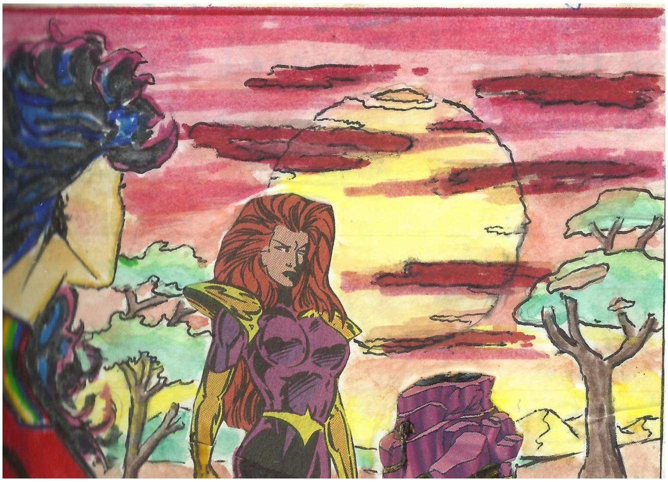
"Είναι αλήθεια ότι εσείς οι Δίδυμοι είστε διπρόσωποι;" μου λέει κάποια στιγμή.

"Η αλήθεια είναι ότι βλέπουμε και τις δύο όψεις των πραγμάτων", απαντώ ήρεμα.

"Δηλαδή; Για πες μου ένα παράδειγμα!"

"Να, ας πούμε ότι θέλεις να μάθεις αγγλικά: Το θετικό είναι ότι θα αποκτήσεις ένα προσόν, θα πάρεις κι ένα δίπλωμα· το

αρνητικό είναι ότι θα χρειαστεί να μελετήσεις πολύ, να μείνεις κλεισμένη μέσα...”
“Και στην περίπτωση του άνδρα, τι γίνεται;” με διακόπτει, σχεδόν θυμωμένη.
“Για να δούμε: μπορεί να είναι ωραίος, μορφωμένος αλλά...”
“Να είναι και τρελός!” πετάγεται.
“Ναι”, συμφωνώ.
“Δεν θα καταφέρεις ποτέ να βρεις άνδρα έτσι! Πρέπει να βλέπεις μόνο τα θετικά!” μου απαντά θριαμβευτικά.
“Δεν είναι έτσι τα πράγματα”, της αποκρίνομαι ψύχραιμα. “Ζυγίζεις τα θετικά με τα αρνητικά και βλέπεις αν σου κάνει το πακέτο. Άλλωστε, δεν υπάρχει τίποτα που να είναι μονάχα θετικό ή μονάχα αρνητικό”.

Στο σημείο αυτό η Ανθή συμφωνεί μάλλον απρόθυμα, για να εξαπολύσει αμέσως μετά νέα επίθεση: “Έπρεπε να έχεις πάρει αυτοκίνητο εδώ και πολλά χρόνια, για να μπορείς να γυρίζεις την Κεφαλλονιά. Όχι όπως η φίλη μου η Καίτη που δεν θέλησε ποτέ να πάρει δίπλωμα. Τι τούβλο, τι χαζή!”
“Εγώ έχω δίπλωμα”, της υπενθυμίζω. “Απλώς δεν θέλησα ποτέ να αγοράσω αμάξι επειδή το θεωρώ ασύμφορο”.

Κάποια στιγμή η κουβέντα ξανάρχεται στις διακοπές και λέω στη μητέρα μου εμπιστευτικά να μην αποκαλύψει ότι εγώ δεν σκοπεύω να πάω στο χωριό φέτος. Ωστόσο, η μαμά άλλα καταλαβαίνει κι ενημερώνει αμέσως την ομήγυρη πως “η Υβόννη δεν θα έλθει φέτος στην Κεφαλλονιά!”. Η Ανθή παγώνει μα δεν λέει τίποτα. Λίγα λεπτά αργότερα οι επισκέπτες αποχωρούν, η Ανθή με αποχαιρετά ψυχρά και αποφεύγει να με

φιλήσει. Καλύτερα...

Κι ένα ευχάριστο: Ο γάμος θα γίνει αρχές Αυγούστου στις Σπέτσες *[το ζευγάρι θέλει, φαίνεται, να παντρευτεί κλειστώ κύκλω(μα)]*, άρα εγώ δεν θα μπορέσω να πάω! Τον σκεφτόμουν αυτό το γάμο εδώ και αρκετό καιρό: Δεν είχα καμία όρεξη να βρεθώ εγκλωβισμένη σε μια θορυβώδη ταβέρνα, καθηλωμένη σε μια καρέκλα για κανένα οκτάωρο, μέσα στη σφηκοφωλιά των βολεμένων φιλενάδων της Ανθής. Τέτοιου είδους ταλαιπωρίες δεν ήταν ποτέ του γούστου μου, πόσο μάλλον η συγκεκριμένη περίπτωση. Τη γλύτωσα όμως, ευτυχώς!

Λεπτομέρεια: Το προσκλητήριο που μας έφεραν είναι για την "οικογένεια Φέρρη". Έγινε λάθος, φυσικά. Ωστόσο, για μένα αυτό αποτελεί ένα έκδηλο ***σημάδι της μοίρας***, που είναι σα να φωνάζει: *Μη διανοηθείς να πας σε αυτό το γάμο...*

Κοινωνικότητα mia: Έφθασα σχεδόν 50 χρονών μέχρι να κατανοήσω για ποιό λόγο ακριβώς δεν γίνομαι αγαπητή στις παρέες: Εμένα μου αρέσει ν' αναπτύσσω διάφορα "απαγορευμένα" θέματα στις συζητήσεις. Όμως, οι άλλοι πάντα δυσανασχετούν και αντιδρούν αυτόματα με την πάγια ανθρώπινη συμπεριφορά, δηλαδή με παρακοή και αντίρρηση. Αυτό συμβαίνει επειδή οι άνθρωποι:

α) Αυθόρμητα μισούν οποιονδήποτε σκεφθεί μια ιδέα πριν απ' αυτούς.

β) Θεωρούν πως τους κάνω την έξυπνη.

γ) Είναι ανίκανοι να συγκεντρώσουν την προσοχή τους σε οποιαδήποτε φράση μεγαλύτερη των επτά λέξεων· στην 8η λέξη, τα κοτόπουλα ζαλίζονται και γυρίζουν τη μούρη αλλού.

δ) Παρακολουθούν -με εκκλησιαστική κατάνυξη- μονάχα διαλέξεις ή κηρύγματα πολιτικών και θρησκευτικών αρχηγών· αυτό όχι επειδή όντως μπορούν να καταλάβουν τα λεγόμενα αλλά επειδή είναι στο DNA τους να υποτάσσονται στους αναγνωρισμένους αρχηγούς του κοπαδιού.

Όσοι με άκουγαν κάποτε, με άκουγαν επειδή:

♠ είτε με κορόιδευαν και χρησιμοποιούσαν τα λόγια μου για να γελάνε με τις παρέες τους (Λένα, Λουίζα),

♠ είτε με "ψάρευαν" για λογαριασμό τρίτων: για παράδειγμα η Αφροδίτη και η Θεανώ, έλεγαν τα πάντα χαρτί και καλαμάρι στον Αλέξανδρο· όσο για την Περσεφόνη, σίγουρα μετέφερε όσα της εκμυστηρευόμουν σε επικίνδυνα κυκλώματα.

Στο εξής, λοιπόν, η συμπεριφορά μου μέσα στις όποιες παρέες πρέπει να διαμορφωθεί ως εξής:

i) Παπαρολογία για ανούσια θέματα, όπως κουτσομπολιά, ο καιρός, η μόδα κλπ.

ii) Να μην προφέρω πάνω από 6-7 λέξεις κάθε φορά, γιατί τα κοτόπουλα ζαλίζονται.

Σάββατο, 21 Ιουλίου 2012

☺ Ο Χαρούλης κοιμήθηκε μαζί μου χθες, επειδή ο πατέρας του είχε μια δουλειά αποβραδίς. Τρώγοντας σήμερα το πρωινό μας, ο μικρός μου πετάει ξαφνικά: "Να μείνω μόνος μου με την ησυχία μου!". Ύστερα παίρνει γλυκό ύφος και μου λέει χαμογελαστά: "Αναρωτιέμαι, πώς θα σε πλακώσω!" Σκάω στα γέλια. Μετά κάθεται και βλέπει Nickelodeon· μόλις πλησιάζω μου λέει τραγουδιστά: "Φύ-γε, φύ-γε!". Του αρέσει η μοναξιά και θέλει να παρακολουθεί τηλεόραση ανενόχλητος. Μου παραμοιάζει, νομίζω...

Μετά το μεσημέρι, καθώς κάνω τη βόλτα μου στα πέριξ, βρίσκω στο δρόμο ένα ωραίο ροζ λαμπατέρ (ό,τι πρέπει για το δωμάτιο των γονέων μου). Το βράδι βρίσκω και φέρνω στο σπίτι έναν διθέσιο καναπέ μπαμπού: Είναι σε αρκετά καλή κατάσταση, παρόλο που θα χρειαστεί να τον περάσω με βερνίκι για να φρεσκαριστεί. Επίσης, πρέπει ν' αγοράσω ειδική μαξιλάρα.

Κατά τ' άλλα: Οι γονείς μου βρίσκονται στην Κοντογεννάδα από τη Δευτέρα κι εγώ έχω μείνει μόνη στο σπίτι -*πασάς στα Γιάννενα*. Περνώ τις μέρες μου κάνοντας γενική καθαριότητα και διορθώνοντας το "Απόλυτο Κακό". Δυο φορές την εβδομάδα πηγαίνω για μπάνιο στην ωραία πισίνα "Waves" στην Κάτω Γλυφάδα. Κάποια απογεύματα, μαζί με τον Γιάννη παρακολουθούμε την σειρά επιστημονικής φαντασίας "V", που έχει κατεβάσει ο ανηψιός από το Διαδίκτυο.

Μια φορά την εβδομάδα πηγαίνω στο σπίτι της Θεώνης, και μου κάνει το τραπέζι. "Έλα να φας και να φύγεις", μου λέει -σα να μη θέλει να καθόμαστε κανένα μισάωρο μαζί, όπως κάνουμε συνήθως, πράγμα που με παραξενεύει. Σήμερα πάλι μου ανέφερε ότι "Είπα στην Ερμιόνη ότι θα έλθεις για φαγητό το μεσημέρι κι εκείνη μου είπε: 'Καλά κάνεις Θεώνη, να το φωνάζεις το κακόμοιρο'..." Καλοσύνη της Θεώνης που με καλεί για φαγητό αλλά κάπως περιέργα μου χτυπά η όλη φάση...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούλιος 2012):*** Στις 9 του μηνός έχω μάθημα με τους Πανόπουλους. Λίγο πριν αρχίσουμε, χτυπά το κινητό της μικρής και ακούγεται πολλές φορές ένα μοντέρνο ringtone: "hell, yeah!" -που μου χτυπά σαν ***"σημείον"***. Από την άλλη πλευρά, γύρω στα τέλη του μήνα βρίσκω έξω στο πεζοδρόμιό μου μια σελίδα από εφημερίδα, η οποία περιέχει διαφήμιση ξενοδοχείων. Ένα από αυτά ονομάζεται "Andromeda" κι ένα άλλο "Paradise".

Συνεχίζω κανονικά τα χάπια Norgesic: Παίρνω ένα μισή ώρα πριν το βραδινό ύπνο, δύο αν έχω παρακολουθήσει τηλεόραση πάνω από δυο ώρες. Όντως, τα οράματα φωτιάς μειώνονται σημαντικά, ωστόσο την τελευταία εβδομάδα διαπιστώνω περισσότερες σχηματοποιημένες φλόγες και αύξηση στη συχνότητα του εφιαλτικού μηνύματος. Παράλληλα, από τα μέσα του μήνα δεν παίζω πια ***Existence*** – νιώθω πως το έχω βαρεθεί αυτό το παιγνίδι, άλλωστε μάλλον δεν το χρειάζομαι πια.

Συγκεντρωτικά, αυτός ο μήνας ήταν μάλλον ελπιδοφόρος (ο χρόνος θα δείξει...):

Οράματα φωτιάς:	2 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Όνειρα με φλόγες:	1
Εφιαλτικό μήνυμα:	3 (σε όνειρα) + 2 (σε υπναγωγίες)
Καθαρές νύχτες:	14

Σάββατο, 11 Αυγούστου 2012

☺ Κρατάω ξανά τον Χάρη για καμιά ώρα το απόγευμα,

μέχρι να έλθει ο πατέρας του από τη δουλειά. Περνάμε την ώρα παίζοντας βόλλεϋ μέσα στο σπίτι, ώσπου κάποια στιγμή διακόπτω για να πιω νερό. Αμέσως ο μικρός τρέχει στο σαλόνι και πετάει κάτω τρεις διακοσμητικές κούκλες, μου σπάει κι ένα μπιμπελό. Μόλις τώρα συνειδητοποιώ ότι ο Χάρης αντιδρά με αυτό τον τρόπο όποτε παίρνουμε την προσοχή μας από πάνω του, έστω για ένα δευτερόλεπτο. Φαντάζομαι ότι του λείπει η παρουσία των γονέων του, εφόσον δουλεύουν και οι δυο πολλές ώρες κάθε μέρα.

Το απόγευμα πηγαίνω για λίγο επάνω, στου Γιάννη. Ο ουρανός είναι γεμάτος βαριά σύννεφα, ακούγονται και βροντές μα δεν βρέχει, ούτε φυσάει. Σε μια στιγμή, που είμαστε στο μπαλκόνι με τον Χαρούλη, μια πλαστική λεκάνη που είναι αφημένη στην καρέκλα παρασύρεται από τον αέρα κι έρχεται καπέλο στο μικρό. Γελάμε και οι τρεις.

Ύστερα, όταν μπαίνουμε μέσα, ο Χάρης με πλησιάζει κι αρχίζει να παίζει με τα χέρια μου, λέγοντας χαμογελαστά:
“Πρέπει να έχεις υπομονή, να μάθεις την τέχνη της υπομονής!”
Άλλο και τούτο!
“Για γκουρού πάει ο γιός σου; Ακούς τι λέει;” λέω στον Γιάννη, ο οποίος μαλώνει αμέσως το μικρό:
“Τι βλακείες λες; Πήγαινε τώρα στο δωμάτιό σου!”

Ύστερα καθόμαστε και παρακολουθούμε τα τελευταία επεισόδια της ξένης σειράς επιστημονικής φαντασίας ***“V”***, που ο Γιάννης έχει κατεβάσει από το Διαδίκτυο. Η ιστορία τελειώνει απότομα, στο σημείο ακριβώς που το σενάριο γίνεται πιο ενδιαφέρον. Το ξένο κανάλι έκοψε τη σειρά στο τέλος της δεύτερης σαιζόν, επειδή δεν είχε, λέει, αρκετή ακροαματικότητα. *Αν είναι δυνατόν, μια τόσο καλογυρισμένη σειρά, με καλούς ηθοποιούς και πολύ ενδιαφέρουσα πλοκή, να μην έχει ακροαματικότητα!*

Το πιθανότερο είναι ότι το "V" ενόχλησε ορισμένους “αρμόδιους” εξαιτίας των μηνυμάτων που μεταδίδει έντεχνα: Μια ερπετοειδής εξωγήινη φυλή, καλυμμένη πίσω από ανθρώπινη μορφή, αφαιρεί κι εκμεταλλεύεται τα καλύτερα γονίδια των ανθρώπων, ενώ σχεδιάζει να καταλάβει τη γη και να

εξολοθρεύσει τελικά την ανθρωπότητα. Στο μεταξύ, όμως, παρουσιάζει ένα προσωπείο άμετρης φιλανθρωπίας. *Σαφής υπαινιγμός για την αλήθεια του κόσμου μας...*

Το έχω παρατηρήσει αρκετές φορές: Όσες σειρές είναι αξιόλογες κι έχουν κάποιο σημαντικό μήνυμα να δώσουν, πάντα κόβονται στα μισά. Έτσι έγινε με το “Kyle XY”, με το παλιό “Battlestar Galactica”, αλλά και με το ελληνικό “Τι ψυχή θα παραδώσεις μωρή;” παρόλο που -ιδίως τα δυο τελευταία- είχαν σίγουρα υψηλή τηλεθέαση...

Κυριακή, 12 Αυγούστου 2012

☻ Κρατάω τον Χαρούλη για κανένα δίωρο το απόγευμα, μέχρι να έλθει ο πατέρας του από τη δουλειά, και τον απασχολώ παίζοντας μαζί του ποδόσφαιρο στο οφίς. Κάποια στιγμή διακόπτω το παιγνίδι για να πιω νερό. Μέσα στα λίγα δευτερόλεπτα που τον αφήνω από τα μάτια μου, ο μικρός βουτάει το ρολόι της κρεβατοκάμαράς μου και το πετάει έξω, στη βεράντα. Πάω να το μαζέψω, με κλείνει έξω και βάζει το σύρτη! Του φωνάζω να μου ανοίξει αλλά τώρα δεν μπορεί να κουνήσει το σύρτη. Πηγαίνω από πίσω για να μπω από την πόρτα της κουζίνας, αλλά αυτή είναι κλειδωμένη. Εντέλει, αναγκάζομαι να μπω στο σπίτι μέσα από το ανοιχτό παράθυρο του σαλονιού. Αμέσως, χωρίς κανένα λόγο, ο μικρός αρχίζει να με βρίζει “μωρή” και “χαζή”.

“Μωρή και χαζή να πεις τη μάνα σου και τη γιαγιά σου!” του κάνω.

“Ό,τι πω εγώ!” μου φωνάζει άγρια.

“Κι έχω μια μεγάλη μπάλα στην Κεφαλλονιά, που τη δίνω σε άλλα παιδάκια, όχι σε σένα, γιατί δεν είσαι καλό παιδί!” συμπληρώνω.

“Όχιιιι, να μη τους τη δίνεις!” διαμαρτύρεται ο μικρός και προσπαθεί να με χτυπήσει.

Τελικά, “είναι κακούλης”, όπως λέει και η Θεώνη. Αλήθεια, τι έγινε το καλόκαρδο, χαδιάρικο παιδάκι που ξέραμε μέχρι πριν από έξι μήνες; Απορώ, πάντως: Πού βρίσκουν τα σημερινά νήπια τέτοιο θράσος; Όταν ήμουν εγώ στην ηλικία

του ή μεγαλύτερη, ούτε καν μπορούσα να διανοηθώ να κλείσω οποιαδήποτε θεία μου έξω από το σπίτι ή να τη βρίσω. Όχι τόσο από φόβο αλλά από αυθόρμητο σεβασμό απέναντι στους μεγαλύτερους. Όχι μόνο εγώ αλλά και η μεγάλη πλειοψηφία των παιδιών τότε.

Τα σημερινά παιδιά δεν είναι απλώς αυθάδικα ή κακότροπα. Πιστεύω ότι δεν μπορούν να συλλάβουν τη διαφορά ηλικίας ανάμεσα στους ανθρώπους, ούτε τη φυσική διαφορά θέσης ανάμεσα στους ενήλικες και στα νήπια. Επιπλέον, όπως λέει η μητέρα μου, "στη σημερινή κοινωνία, τα παιδιά έχουν δικαιώματα μεγάλων, όχι παιδιών" γι' αυτό και αποθρασύνονται.

Δευτέρα, 20 Αυγούστου 2012

☻ Ο Γιάννης έχει βγει έξω απόψε, οπότε ο Χάρης θα διανυχτερεύσει στο σπίτι μου. Τον βάζω να κοιμηθεί πλάι μου, του λέω ένα παραμύθι, ωστόσο ο μικρός έχει τα νεύρα του:

"Δεν θέλω να κοιμηθώ μαζί σου, θέλω τη μαμά και το μπαμπά. Εσένα σε σιχαίνομαι!"

"Είσαι κακό παιδί", του κάνω. "Θα τα πω όλα στον μπαμπά σου!"

"Όχι, δεν θα τα πεις, άει στο διάολο!"

Ήδη απορώ με τη φοβερή αναίδεια του νεαρού, όμως δεν δείχνω ενοχλημένη, μονάχα του λέω: "Έτσι, ε; Δεν θα σου πω άλλο παραμύθι!" και του γυρνώ την πλάτη.

"Θα μου πεις!" επιμένει αυτός και με χτυπάει ελαφρά.

Εντέλει του λέω δυο παραμύθια και αποκοιμιέται. Πάλι καλά, γιατί ο Λόκι έχει λυσσάξει σήμερα: Γαυγίζει ασταμάτητα από τις 4:30 το απόγευμα ως τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα. Δεν μου φτάνει το παιδί, έχω και το σκυλί στο κεφάλι μου...

Τρίτη, 21 Αυγούστου, 2012

☺ Μόλις ξυπνάει ο Χάρης, ζητά μπισκότα και μετά κινούμενα σχέδια. Κάθεται πάνω στο κρεβάτι των γονέων μου και παρακολουθεί για λίγο τηλεόραση, ύστερα όμως αρχίζει να κρύβεται κάτω από το σεντόνι και θέλει να πάω κι εγώ από

κάτω. “Για να μη μας βρει ο μπαμπάς”, μου λέει γλυκά. “Εδώ είμαστε ζεστά, έξω κάνει κρύο...”.

Ο μικρός φαντασιώνεται ότι το σεντόνι τον προστατεύει από τους κινδύνους και το κρύο -ακριβώς η δική μου παιδική φαντασίωση! Με τον Χαρούλη έχουμε το ίδιο μυαλό. Στο χαρακτήρα, όμως, μοιάζει του Θανάση (στραβόξυλο) και της μητέρας του (μαλαγάνας, σουπιά).

Τετάρτη, 22 Αυγούστου 2012

Εικόνες του Matrix: Έτσι για αλλαγή, αποφασίζω σήμερα να πάω για μπάνιο στην πισίνα του ξενοδοχείου Jungle Palace, στην Κάτω Γλυφάδα. Είναι πιο μεγάλη από τη "Waves", το περιβάλλον φαίνεται εξευγενισμένο και κοσμοπολίτικο, ωστόσο η ώρα είναι ήδη 11:00 και δεν υπάρχει κανένας εκεί. Πλησιάζω στο μπαρ, ρωτώ την τιμή, ο νεαρός μπάρμαν μου λέει ότι η παραμονή στην πισίνα κοστίζει 7 ευρώ με ποτό· ζητώ ένα χυμό κι εκείνος μου λέει: “Καθήστε κάπου, θα έλθει το παιδί να σας σερβίρει”. Απορώ: *Εσύ δεν είσαι το παιδί;* μου 'ρχεται να του πω αλλά πάω και κάθομαι σε ένα κοντινό τραπέζι. Περιμένω υπομονετικά γύρω στα 15 λεπτά, ο νεαρός εξακολουθεί να στέκεται αμέριμνος στο μπαρ, ούτε έρχεται κανένας άλλος να μου πάρει παραγγελία. Ξαφνικά, αισθάνομαι πολύ άβολα και φεύγω σφεντόνα από εκεί πέρα.

Κάτι πολύ περίεργο πρέπει να συμβαίνει εδώ, σίγουρα αυτό το περιβάλλον δεν είναι ανοιχτό σε όλους, συλλογίζομαι καθώς περπατώ προς την πισίνα “Waves”. Εκεί νιώθω άνετα, σαν στο σπίτι μου. Σήμερα ειδικά είναι πολύ όμορφα και ήσυχα, δίχως αλαλάζοντα πιτσιρίκια να χαλάνε τον κόσμο. Γενικά, από εκεί φεύγω ήρεμη και ικανοποιημένη...

Δευτέρα, 27 Αυγούστου 2012

“Θαύμα, αυτό είναι θαύμα!” -τό 'πε και η μαμά: Ο Νάσος πέρασε στη Γυμναστική Ακαδημία Αθηνών, δεύτερος από τα νυχτερινά λύκεια, με γενικό βαθμό 09! Το περίμενα, βέβαια. *Πάλι καλά που δεν πέρασε ιατρική!*

“Ήταν κωλόφαρδος, επειδή δεν έτυχε να δηλώσουν τη σχολή

αυτή άλλα παιδιά από τα νυχτερινά λύκεια! Αν πήγαινε από ημερήσιο λύκειο, θα χρειαζόταν μέσο όρο 17 για να μπει!" μας εξηγεί η Αλίκη.
"Να σου πω, θεία, πώς γίνεται", χαριτολογεί ο Θανάσης γεμάτος καμάρι. "Όλο το χρόνο δεν διαβάζεις, δεν πατάς στο σχολείο, τις σπάνιες φορές που πας δεν παίρνεις καν τσάντα, οι εξετάσεις είναι τη Δευτέρα κι εσύ μελετάς λίγο την Κυριακή, κι όμως περνάς πρώτη επιλογή στις πανελλαδικές!"
"Ξέρεις τι κατάλαβα εγώ; Όλα τα παιδιά που πάνε ημερήσιο λύκειο είναι χαζά!" του απαντώ.
"Η επιτυχία είναι σα ν' αποκτάς παιδί. Όλοι σου δίνουν συγχαρητήρια αλλά κανείς δεν ρωτάει πόσες φορές σε πηδήξανε για να μείνεις έγγυος!" χαριτολογεί ο Νάσος.

Πώς νιώθω εγώ για όλα τούτα; Ικανοποίηση, φυσικά. Η "ανέλπιστη" επιτυχία του Νάσου επαληθεύει τις υποψίες μου, ότι δηλαδή οι Μαρκάκηδες έχουν εισχωρήσει σε κυκλώματα ολκής εδώ και χρόνια. Αν αποτύχαινε, αυτό θα σήμαινε πως εγώ έχω κάνει λάθος στις εκτιμήσεις μου. Δεν ξέρω πώς ακριβώς το "μαγείρεψαν" το θέμα, φαντάζομαι όμως ότι: ναι μεν βοήθησε η τύχη, μα έτσι κι αλλιώς θα δημιουργούσαν μια έξτρα θέση στη σχολή, ειδικά γι' αυτόν. Τα κυκλώματα έχουν τον τρόπο...

Πρόβλεψη: Ο Θανάσης θα αριστεύει σε όλα τα μαθήματα (όπως η μανούλα του), χωρίς να μελετάει σχεδόν καθόλου, απλά επειδή "είναι έξυπνος και τα μαθαίνει όλα από την παράδοση". Επιπλέον, η φοιτητική του ιδιότητα του δίνει τη δικαιολογία να μην ψάχνει για δουλειά (ούτε καν μερική απασχόληση) για τα επόμενα τέσσερα χρόνια τουλάχιστον, ενώ οι απαιτήσεις του θα παραμείνουν αμείωτες.

Κατά τ' άλλα, μ' έχουν ξεψυλλιάσει πάλι οι Μαρκάκηδες: Συνολικά 200 ευρώ μου έχουν φάει αυτό το μήνα, χώρια πόσα έχουν φάει από τους γονείς και την αδελφή μου. Ακόμη, καθ' όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού, όχι μόνο δεν πήγαμε για μπάνιο με την Αλίκη αλλά δεν ήπιαμε ούτε έναν καφέ μαζί. Δουλεύει πάντα ώρες ατέλειωτες και δεν έχει χρόνο, λέει. Μόνο κανένα μισάωρο μιλήσαμε χθες, αναγκαστικά, επειδή πήγα πάνω να σερφάρω λίγο στο Internet, έτυχε να είναι ξύπνια και

δεν μπόρεσε να μου γλυτώσει. Πάντως, έμεινα άναυδη όταν μου εκμυστηρεύτηκε πως σκέφτεται να πουλήσει το σπίτι της και να μείνει σε τροχόσπιτο επειδή δεν αντέχει το καταπιεστικό, ενοχλητικό κλίμα που δημιουργούν οι γιοί της.

Πάντως, είναι γεγονός: Εδώ και κανένα χρόνο η Αλίκη αποφεύγει επαφές μαζί μου, δεν μου απευθύνει καν το λόγο παρά μόνο για να μου ζητήσει εκδουλεύσεις ("Πλύνε και σιδέρωσέ μου τα ρούχα" ... "Πήγαινε πάρε μου αυγά, κρουασάν, καπνό, δημητριακά κλπ" -τα οποία πληρώνω εγώ) ή δανεικά και αγύριστα για το Νάσο. Έχει γίνει χειρότερη σελέμα από τη νονά της. Αρχίζω να υποψιάζομαι πως κάτι παράξενο συμβαίνει εδώ: Είναι αφύσικο η αδελφή μου να απαξιεί να μου μιλήσει, παρά μόνο για να απαιτεί διάφορα.

Δεν αποκλείεται οι Μαρκάκηδες να έχουν πάρει εντολή από τα κυκλώματα να με απομονώνουν συστηματικά και να με οδηγούν σταδιακά στην ένδεια...

Τετάρτη, 29 Αυγούστου 2012

☺ Οι γονείς επέστρεψαν χθες από την Κεφαλλονιά. Ήταν να κρατήσουμε τον Χάρη τη νύχτα, όμως εκείνος δεν ήθελε να κοιμηθεί μαζί μου επειδή "εσύ είσαι το παιγνίδι μου", μου είπε γλυκά. Εντέλει τον πήρε η Αλίκη και μας τον ξανάφερε νωρίς το πρωί επειδή ούτε μ' αυτήν πολυκοιμήθηκε, τη θεωρεί και αυτήν παιγνίδι του, λέει...⇧

Ο Γιάννης παραπονέθηκε στη μητέρα μου ότι τώρα που δουλεύει η γυναίκα του, όλη μέρα του γκρινιάζει και τον βρίζει: "Εγώ με τα λεφτά μου σε ταΐζω, πήγες και χρεώθηκες και τώρα εγώ πρέπει να δουλεύω για να πληρώνω τα χρέη σου, κλπ", ενώ ο μικρός φωνάζει "Δεν θέλω να χωρίσετε". "Αν μου κρύψεις έστω ένα πενηντάρικο, θα δείς τι έχει να γίνει", της λέει ο Γιάννης με τη σειρά του.

Έχω πια σιχαθεί τα πάντα σ' αυτή τη σφηκοφωλιά, ιδίως το βλακόσκυλο τον Λόκι, που όσο πάει ωρύεται περισσότερο! *Ο σκύλος πρέπει να φύγει*, σκεφτόμουν έντονα καθώς κατηφόριζα την Αθανάτου· τότε ακριβώς, ένας εργάτης λέει στο συνάδελφό του: "Φύγε!" *[σύμπτωση]*. Όλο το απόγευμα είχα

αγωνία, πώς θα ξεφορτωθώ αυτό το τέρας, εφόσον μάλιστα το Atarax δεν του κάνει τίποτα σπουδαίο: Έχει αρχίσει να ουρλιάζει ακατάπαυστα πλέον, από το πρωί μέχρι αργά το απόγευμα που έρχεται ο Γιάννης από τη δουλειά. Ειδικά τις μεσημεριανές ώρες, δίνει ρεσιτάλ...

Τρελοκομείο: Κάτι πολύ περίεργο συμβαίνει με τη γωνία Νηρηίδων και Μετεώρων, όπου μένω. Εδώ και δεκαετίες, διαπιστώνω ότι συσσωρεύονται μεγάλα ποσοστά τρέλας, αρρώστιας και κακοτυχίας γύρω από το εν λόγω σταυροδρόμι:
1/ Ο γιος και η κόρη του κυρ Τάσου, που κατοικούν απέναντί μας, πλησιάζουν τα σαράντα και ακόμη δεν έχουν παντρευτεί, ούτε έχουν συνάψει ποτέ ερωτικούς δεσμούς. Ειδικά ο γιός, είναι ολοφάνερα προβληματικός: Το μόνο που κάνει όλη μέρα, είναι να σκουπίζει τα πεζοδρόμια.
2/ Η 55χρονη Στέφη, που μένει στη αντικρινή γωνία, έχει επίσης μείνει ανύπαντρη, πάσχει από παρανοϊκή σχιζοφρένεια και μπαινοβγαίνει στα ψυχιατρεία.
3/ Ο Τάκης Ζαρίφης, που έμενε στη μεσοτοιχία μου, τρελάθηκε και αυτοκτόνησε πριν από χρόνια. Ο αδελφός του έχει περάσει τα σαράντα και είναι ακόμη ανύπαντρος.
4/ Στη βίλλα πίσω από το σπίτι μας, ένας νοικάρης γιατρός ήταν πλούσιος και πετυχημένος όταν πρωτοήλθε· μέσα σε λίγα χρόνια η γυναίκα του πέθανε, το παιδί του αρρώστησε σοβαρά και ο ίδιος χρεωκόπησε.
5/ Δυο από τους παλιούς μας νοικάρηδες ήταν βαριά ψυχωτικοί.
6/ Ο ανηψιός μου ο Γιάννης είναι πια καταχρεωμένος και καταθλιπτικός, ενώ ο Θάνος είναι νευρασθενικός. Εγώ έχω μείνει ανύπαντρη και αντιμετωπίζω τα πλέον απίστευτα ψυχικά προβλήματα. Η Ελπίδα, η μικρότερη αδελφή μου, γεννήθηκε τετραπληγική και πέθανε σε άσυλο σε ηλικία πέντε ετών.
7/ Το κορίτσι των διπλανών μας γειτόνων είναι νευρασθενικό και ακούγεται να ουρλιάζει με τις ώρες σχεδόν κάθε μέρα.
8/ Επιπλέον, γύρω από το σπίτι μας συντελείται αδιάλλειπτα μία αφύσικη ηχορύπανση, εδώ και δεκαπέντε χρόνια τουλάχιστον.

Αναλόγα φαινόμενα παρουσιάζει και η ευρύτερη περιοχή,

όμως η μεγαλύτερη έξαρση παρατηρείται γύρω στη γωνία του σπιτιού μας. Τι να συμβαίνει; Δεν μπορώ να ξέρω, φαντάζομαι ότι ίσως περνάει κάποιο περίεργο ενεργειακό ρεύμα από κάτω, το οποίο προξενεί συσσώρευση ζωής (πυκνοκατοίκηση) αλλά και ψυχικές διαταραχές. Όπως και να 'χει, δεν μου αρέσει καθόλου. Κάποια στιγμή, στο μέλλον, πρέπει να φύγω από δω...

Παρασκευή, 31 Αυγούστου 2012

Σήμερα το πρωί ο Νάσος δήλωσε στη μητέρα μου τα εξής: “Κάποιος έριξε στο Λόκι δυο κομμάτια ψωμί με κάτι χόρτα. Αν δείτε κανέναν να ανεβαίνει τη σκάλα, να με φωνάξετε αμέσως, για να του δώσω ένα μπουκέτο-μνημόσυνο!”
“Μα γιατί;” έκανε η μητέρα μου. “Δεν ενοχλεί το σκυλάκι, δεν γαυγίζει περισσότερο από άλλα σκυλιά!”
Δουλευόμαστε και μεταξύ μας τώρα...

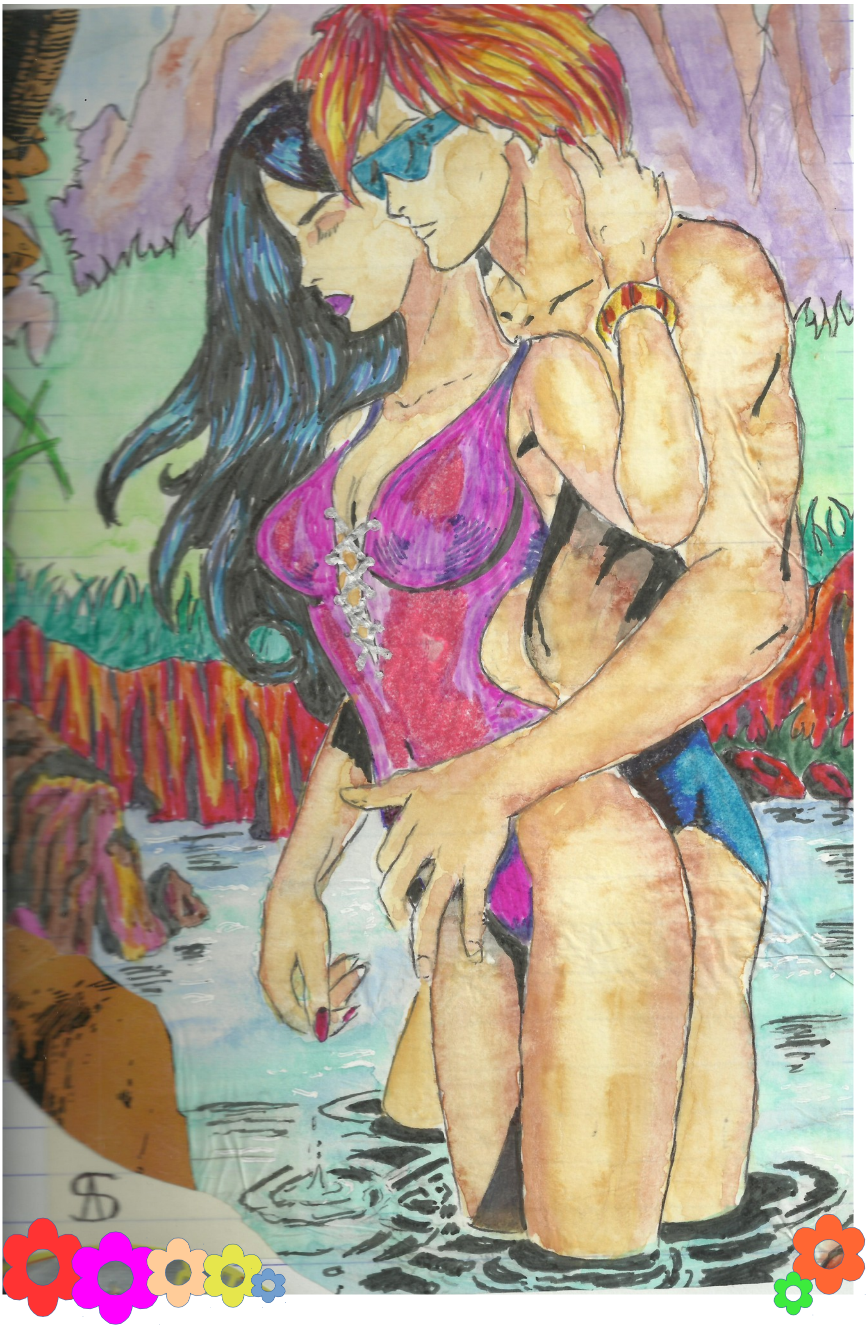
Ο σκυλάραπας δεν έφαγε τα ψωμιά με τα φύλλα λευκής πικροδάφνης που του έριξα, οπότε δεν θα φάει οτιδήποτε παρόμοιο του ρίξω. Φαίνεται πως τα κωλόσκυλα μυρίζουν το δηλητήριο και δεν το τρώνε, γι' αυτό και τα σκοτώνουν με φόλες (κρέας γεμάτο γυαλιά)...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Αύγουστος 2012):*** Κατά την πρώτη εβδομάδα παρατηρώ ότι η λέξη "hell" έρχεται αρκετά συχνά στον ύπνο μου, νύχτα παρά νύχτα. Αρχίζω να ανησυχώ και υποψιάζομαι ότι τα χάπια Norgesic ναι μεν αναχαιτίζουν τα υπναγωγικά οράματα, ίσως όμως εντείνουν το εφιαλτικό μήνυμα. Τέλος πάντων, από τις 8 του μήνα τα σταματώ και περιμένω να δω πώς θα πάω. Όντως, μόλις κόβω τα χάπια, το εφιαλτικό μήνυμα δεν ξαναεμφανίζεται στα όνειρά μου...

Από τις 16 Αυγούστου φοράω το μενταγιόν οργονίτη ορισμένες ώρες κατά τη διάρκεια της ημέρας. Γρήγορα διαπιστώνω πως τα όνειρά μου γίνονται πιο ζωντανά και περιπετειώδη (τίποτα το συνταρακτικό) μα οι υπναγωγικές παραισθήσεις μάλλον πυκνώνουν. Έτσι το καταργώ οριστικά, μετά από πέντε μέρες.

Συγκεντρωτικά, αυτός ο μήνας πήγε αρκετά καλά (θα

μπορούσε να πάει και καλύτερα):
Οράματα φωτιάς: 2 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Όνειρα με φλόγες: 2
Εφιαλτικό μήνυμα: 2 (σε όνειρα) + 3 (σε υπναγωγίες)
Καθαρές νύχτες : 18

Υπερφόρτωση

Τετάρτη, 5 Σεπτεμβρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ονειρεύομαι τον Γιώργο Φραντζή· είναι περίπου δεκαεπτά ετών, όμορφος όπως τότε. Προσπαθώ να τον πλησιάσω αλλά εκείνος μάλλον με αποφεύγει. Τον ακολουθώ για λίγο αλλά τελικά χωρίζουν οι δρόμοι μας. Μένω πίσω, αναπωλώ...

Ερμηνεία: Ο Δήμος, παλιός συμμαθητής και αυτός από το Γυμνάσιο Γλυφάδας, ενδιαφέρεται να κάνω αγγλικά στα παιδιά του -μετά από μεσολάβηση της Λουίζας. Μάλλον, όμως, αυτή η συνεργασία δεν πρόκειται να ευοδωθεί: Μου τα μάσησε στο τηλέφωνο: "Θα συνεννοηθώ και με τη γυναίκα μου και θα σε ξαναπάρω..."

Κυριακή, 9 Σεπτεμβρίου 2012

Διαυγές Όνειρο: Πετώ άνετα και αβίαστα μέσα από διαδρόμους. Κάποια στιγμή με βρίσκει μια νοσοκόμα, με καθίζει σε μια καρέκλα και μ' ένα ειδικό ραβδί τοποθετεί ένα μικροτσιπ μέσα στο δεξί μου μάτι. Δεν πονάω μα απορώ... *Πιθανή ερμηνεία: Μήπως έχει να κάνει με (εξωγήινα) εμφυτεύματα μέσα μου;*

Κατά το μεσημέρι μου τηλεφωνεί ο Δήμος και κλείνουμε ραντεβού για το ίδιο απόγευμα, ζητώντας μου να κάνω κι ένα τεστ αξιολόγησης στα παιδιά του. Μια ώρα αργότερα, με ξαναπαίρνει και μου ανακοινώνει ότι η πρώην γυναίκα του έχει κάποια δουλειά και δεν μπορεί σήμερα. "Θα σου τηλεφωνήσει εκείνη να κανονίσετε, χωρίς να μπαίνω εγώ στη μέση", καταλήγει.

Κάτι μου λέει πως α) Τα παιδιά του Δήμου είναι βλαμμένα· ως τώρα, μόνο δύο μαθητές μου έχουν ζητήσει να τους κάνω τεστ αξιολόγησης: ο Άρης Κίρκος και η Καρολίνα Πάτση (περιπτωσάρες). β) Πιθανότατα, η πρώην σύζυγός του είναι μέγαιρα τύπου Μαριάνθη. Έχω κακό προαίσθημα γι' αυτή

τη συνεργασία. Τέλος πάντων, αν δω ότι μου τα παραπρήζουν, θα τους παρατήσω χωρίς δεύτερη σκέψη.

... Εντέλει, δεν θα μου ξανατηλεφωνήσουν ποτέ. Τόσο το καλύτερο: Έτσι ξεφορτώνομαι οριστικά τη Λουίζα και το μουρλό σινάφι της.

Πάντως, φέτος βλέπω ακόμη πιο ισχνές αγελάδες στα επαγγελματικά μου, καθώς έχω μονάχα δυο μαθητές: τη Λυδία που θα πάει C class και τον Παύλο που θα προετοιμαστεί για το Lower. Η 16χρονη Ζαφειρία πήρε το πιστοποιητικό επιπέδου C2 (Proficiency) με βαθμό C, οπότε, η ωραία συνεργασία μας τελειώνει εδώ...

Σχετικά με τον Μανώλη, συγκέντρωσε γύρω στις 10.000 μονάδες στις πανελλαδικές και τελικά πέρασε σε μια σχολή μηχανικών αυτοκινήτων στη Λαμία. Ωστόσο, οι γονείς του κάθησαν, σκέφθηκαν και έκριναν (σωστά) πως το παιδί είναι μάλλον ανώριμο για να πάει να ζήσει μόνο του εκτός Αθηνών, οπότε ζήτησαν αναβολή δυο χρόνων από τις σπουδές. Στο μεταξύ, θα φοιτά σε μια σχολή του ΟΑΕΔ, ενώ παράλληλα θα εργάζεται ως μαθητευόμενος σ' ένα συνεργείο. Λογικά πράγματα: Τουλάχιστον δεν πέρασε Χημικό Αθηνών, όπως υποψιαζόμουν...

Κυριακή, 9 Σεπτεμβρίου 2012

Ακόμη μια φορά είμαστε επιφορτισμένοι με το baby sitting του Χάρη, από το πρωί μέχρι το βράδι που θα έλθει ο πατέρας του από τη δουλειά. Ταυτόχρονα, όμως, είμαστε υποχρεωμένοι να ακούμε το βρωμόσκυλο που ουρλιάζει ασταμάτητα από τις 1:00 το μεσημέρι και θα συνεχίσει ως το βράδι, όπως συνήθως.

Το απόγευμα με πιάνουν τα νεύρα μου και βγαίνω μια βόλτα για να ησυχάσω. Όταν επιστρέφω, με έκπληξη διαπιστώνω ότι ο σκύλος το 'χει βουλώσει. Η μαμά με πληροφορεί ότι ήλθε ένας γείτονας από τη διπλανή πολυκατοικία κι έφερε φαγητό στο Λόκι. Το σκυλί τον ενοχλεί, είπε, επειδή βρίσκεται ακριβώς απέναντι από την κρεβατοκάμαρά του και ότι δεν θα γαυγίζει αν είναι χορτάτο. Είπε, ακόμη, πως το λιγοστό νεράκι

που του αφήνει ο Γιάννης δεν φθάνει ούτε για ζήτω. "Τα ζώα χρειάζονται φροντίδα", κατέληξε.

Πώς δεν το είχα σκεφθεί τόσο καιρό; Μάλλον το θεωρούσα δεδομένο πως όταν κάποιος έχει ένα ζώο, δεν το αφήνει πεινασμένο και διψασμένο όλη μέρα. Ο Λόκι είναι ένα μεγάλο άγριο σκυλί, οπότε χρειάζεται μπόλικο φαγητό και νερό. Όμως, οι Μαρκάκηδες το βαριούνται που το βλέπουν κι ας λένε πως το αγαπούν. Λείπουν από το σπίτι γύρω στις 10 ώρες την ημέρα, άρα είναι λογικό ότι κάποια στιγμή το ζώο αρχίζει να πεινάει και να διψάει. Στο εξής, λοιπόν, αναλαμβάνω εγώ να βάζω στον Λόκι έναν κουβά νερό και να του πετάω ψωμιά δυο φορές την ημέρα. Ελπίζω αυτή να είναι η λύση στο πρόβλημα...

Δευτέρα, 10 Σεπτεμβρίου 2012

Από τότε που επέστρεψαν οι γονείς μου από την Κεφαλλονιά, ο Γιάννης αφήνει το παιδί σε μας γύρω στις 20 ώρες το 24ωρο. Δεν μας ενοχλεί ιδιαίτερα ο Χάρης, γίνεται καλό και ήσυχο παιδάκι, μα δεν το βρίσκω σωστό να το μεγαλώνουμε εμείς αντί για τους γονείς του. Χώρια που έχουμε και τον Λόκι στο κεφάλι μας. Εντάξει το παιδί, μα δεν μπορώ να έχω και το σκυλί στο κεφάλι μου. Δεν θα ανεχθώ για πολύ αυτή την κατάσταση. Θα δω τι θα κάνω...

Στο μεταξύ, το ανδρόγυνο πάει από το κακό στο χειρότερο: Βρίζονται όλη μέρα, ο καθένας κάνει τη ζωή του, η Μαρίνα βγαίνει καθημερινά με συναδέλφους της μετά τη δουλειά και ο Γιάννης ξεπορτίζει κάποιες νύχτες ή πηγαίνει εκδρομές με φίλους του. Είναι θέμα χρόνου να καταλήξουν σε διαζύγιο.

☺ Κατά τις 4:15 το απόγευμα καταφθάνει ο Χάρης για να τον κρατήσουμε σήμερα ως τις 9:30, που θα έλθει ο μπαμπάς του από τη δουλειά. Μόλις μπαίνει μέσα, ανεβαίνει στο κρεβάτι μου, όπου είμαι ακόμη ξαπλωμένη, και μου λέει με γλυκιά φωνούλα: "Θα σου πω ένα παραμύθι για να κοιμηθείς!" Αρχίζει να μου διηγείται μια ιστορία για τον λύκο που πήρε βραβείο σ' έναν αγώνα. "Θα σου πω όλα τα παραμύθια!" δηλώνει μετά, ενώ χοροπηδάει πάνω στο κρεβάτι. Ανάβει και το

πορτατίφ. “Για να μη φοβάσαι” μου εξηγεί, ενώ στην πραγματικότητα προσπαθεί να με σηκώσει για να παίξουμε ποδόσφαιρο.

Το απόγευμα καθόμαστε οι δυο μας στη βεράντα, στον καναπέ μπαμπού. Ο μικρός τρίβεται πάνω μου όλο τρυφερότητα και μετά ξαπλώνει με το κεφάλι πάνω στους μηρούς μου. “Γυναίκα μου! Ωραία γυναίκα!”, λέει γλυκά και με χαϊδεύει. Εγώ γελάω και τον απομακρύνω με τρόπο.

Πέμπτη, 13 Σεπτεμβρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα ενδιαφέρον τουριστικό μέρος μαζί με μια φίλη μου. Εκεί υπάρχουν πολλές δελεαστικές εκπλήξεις, οι οποίες όμως γρήγορα αποδεικνύονται παγίδες. Με κάθε επιλογή που κάνω, μπλέκω όλο και περισσότερο: Καταλήγω συνεχώς σε αδιέξοδα, ενώ δουλεύω σαν σκλάβα για παράξενους, ειρωνικούς ανθρώπους. Τρέχω σε ελικοειδείς δρόμους, συναντώ τεράστιες κόκκινες μπουλντόζες που δυσχεραίνουν την πορεία μου, αναρωτιέμαι τι δεν πάει καλά, ώσπου κάποια στιγμή η μαμά με πληροφορεί ότι εισπράττω μόλις 144 ευρώ το μήνα για ατέλειωτες ώρες δουλειάς κάθε μέρα.

Αποφασίζω επί τόπου να φύγω. Απαιτώ τα κλειδιά από μια προϊσταμένη, μου δίνει δύο ίδια, όμως το ένα πέφτει κάτω και κολλάει εκεί. Σκέφτομαι ότι δεν πρέπει να χάσω και το άλλο. Με αυτό ξεκλειδώνω μια πόρτα που υποτίθεται ότι οδηγεί έξω, ωστόσο αμέσως διαπιστώνω ότι βρίσκομαι σε ένα χώρο όπου έχουν παγιδευτεί κι άλλοι επαναστάτες σαν εμένα. Δεν μπορούν να βγουν από εκεί, είναι αναγκασμένοι να περάσουν όλη την υπόλοιπη ζωή τους σαν φυλακισμένοι μέσα σε δυο δωμάτια γεμάτα κρεβάτια, όπου δεν μπορούν να κάνουν τίποτε άλλο εκτός από το να ξαπλώνουν. Μέσα από το τζάμι του παραθύρου βλέπω ότι το κτίσμα περιβάλλεται από μεγάλη επίπεδη έκταση, όπου ζουν λιοντάρια. Είναι αδύνατο να δραπετεύσει κανείς από εκεί. Έτσι, δέχομαι να ξαναγυρίσω στη δουλειά, με απώτερο σκοπό να βρω κάποια άλλη διέξοδο.

Εντέλει καταφέρνω να ξεφύγω, όμως τυχαίνει να περάσω έξω από ένα παρόμοιο στρατόπεδο εργασίας, μεταμφιεσμένο σε

τουριστικό θέρετρο. Ξέρω περί τίνος πρόκειται, δεν σκοπεύω να ξαναπέσω στην παγίδα μα αναγκάζομαι να δεχθώ κάποιες διαδρομές μέσα από τους χώρους του. Όμως, δεν δέχομαι καμία προσφορά, ούτε καν ακούω τι μου λένε, μονάχα επαναλαμβάνω διαρκώς "όχι-όχι-όχι-όχι", μέχρι που βγαίνω από εκεί. Ξυπνώ με τη λέξη "όχι" να βροντά έντονα μέσα στο κεφάλι μου...⇑

Εγώ και η Τεχνολογία: Μέσα σε δυο μέρες (10 και 11 Σεπτέμβρη) αποφασίζω και αποκτώ τα εξής τεχνολογικά αγαθά: α) Δωρεάν σύνδεση στο Διαδίκτυο (κατόπιν τηλεφωνήματος από τον ΟΤΕ), β) ένα φθηνό DVD-player και γ) ένα μιξεράκι για το χτύπημα του νες καφέ. Ακόμη, βάζω την τηλεόραση να ξαναρυθμιστεί αυτόματα (autotuning) κι έτσι πιάνει και τα ψηφιακά κανάλια, που ως τώρα νομίζαμε ότι δεν τα έπιανε.

Θα μου πάρει μερικούς μήνες για να διαπιστώσω ότι α) Το Διαδίκτυο είναι ασύμφορο, εφόσον κάθε τόσο κολλάει ιούς στο κομπιούτερ μου κι εγώ πρέπει να πληρώνω 30άρια για antivirus, β) Οι ταινίες DVD εξάρουν σημαντικά τα υπναγωγικά οράματα φωτιάς, γ) Το μιξεράκι θα χαλάσει μετά από έναν μήνα χρήσης.

Κυριακή, 16 Σεπτεμβρίου 2012

☺ Επεισοδιακή νύχτα με τον Χαρούλη: Πριν πέσουμε για ύπνο, απέξω ακούγονται δυνατές μουσικές. Ο μικρός κλείνει τα αυτιά του με τα χέρια του και δηλώνει σοβαρά: "Δεν μπορώ αυτή τη φασαρία!". *Μου παραμοιάζει, αν δεν το 'παμε κιόλας...*

Αργότερα με στριμώγνει στην άκρη του κρεβατιού, με κλωτσάει, βάζει το κεφάλι του πάνω στο μαξιλάρι μου -όλα αυτά ενώ κοιμάται. Από τις 3:30 ως τις 5:30 τα ξημερώματα μένει ξύπνιος, θέλει παραμύθια, του λέω δύο-τρία μα δεν του φθάνουν, μου κάνει σχέδια με τα χεράκια του, δεν έχει καμία διάθεση για νανάκια. Σηκώνομαι κι ενημερώνω τη μαμά, η οποία έρχεται και τον φοβερίζει ότι θα πέσουν τσιμπιές. Ο μικρός ηρεμεί λίγο, με χαϊδεύει στον ώμο ή στο χέρι. Δεν με αφήνει να του γυρίσω την πλάτη γιατί φοβάται, λέει. Ακούει τη μητέρα μου που κάτι λέει στον πατέρα μου και της φωνάζει: "Γιαγιά, κάνε λίγο ησυχία!". Εντέλει, αποκοιμιέται ως το πρωί...

Τετάρτη, 19 Σεπτεμβρίου 2012

Αλλόκοτο *"σημείον":* Καθώς πηγαίνω σ' ένα πρωινό θέλημα, βλέπω κάποια στιγμή μπροστά μου ένα σταυθμευμένο αμάξι με αριθμό 1818. Αυθόρμητα μου έρχεται η επιθυμία να κοιτάξω το ρολόι μου. Η ώρα είναι 11:11.

Παρεπιπτόντως:

18:18 +

11:11

29:29 = 2+9:2+9 = 11:11

Λίγο αργότερα, βλέπω ένα άλλο σταματημένο αυτοκίνητο με αριθμό 1414. Κοιτάξω το ρολόι μου, η ώρα είναι 11:27 = 1+1+2+7 = 11

Στο μεταξύ, εξακολουθώ να πετυχαίνω σχεδόν καθημερινά διπλούς αριθμούς του τύπου 18:18, 20:20, 22:22 κλπ. Εκλαμβάνω τα φαινόμενα του είδους ώς οιωνό που σημαίνει πως μάλλον κάτι πλησιάζει για μένα...

Τρίτη, 18 Σεπτεμβρίου 2012

☺ Σήμερα το απόγευμα, μόλις μας φέρνουν κάτω τον Χαρη, μας ανακοινώνει θλιμμένος: "Ο μπαμπάς θα πεθάνει, κι εγώ δεν θέλω να πεθάνει ο μπαμπάς μου!"

"Μη λες βλακείες, ποιός σου τα είπε αυτά;" τον ρωτάω.

"Η μαμά", απαντάει. *Άλλο και τούτο*...⇮

Όπως μας αποκαλύπτει ο ιδιος ο Γιάννης αργότερα, αυτός και η γυναίκα του είναι στα μαχαίρια: Η κυρία το παίζει βαρύ πεπόνι επειδή δουλεύει και κάτι τρέχει στα γύφτικα· ανακάλυψε και ορισμένες επαφές του Γιάννη με κοπέλες στο facebook και τώρα απειλεί ότι θα πάει σε δικηγόρο για να βάλει μπροστά το διαζύγιο. Στο μεταξύ, εξακολουθεί να βρίζει πατόκορφα τον ανηψιό μου με φαρμακερές ατάκες του τύπου "Εγώ σε ταΐζω και πληρώνω τα χρέη σου" ή "Αν είσαι άνδρας θα πας να αυτοκτονήσεις, γιατί δεν αυτοκτονείς *(ώστε να κληρονομήσω εγώ την περιουσία σου)*;"

"Φρόντισε, η επόμενη που θα φέρεις να μην είναι ξεβράκωτη! Αυτές είναι οι χειρότερες, οι πιο απαιτητικές", συμβουλεύω τον

Γιάννη και μάλλον δεν του πολυαρέσει.

Προς το παρόν, το ζευγάρι μένει στο ίδιο σπίτι αλλά δεν μιλάνε μεταξύ τους, έχουν χωρίσει και το ψυγείο ("η δική μου μεριά από δω και η δική σου από κει"), ενώ ο Γιάννης απαιτεί από τη Μαρίνα να πληρώνει 400 ευρώ το μήνα για τα έξοδα του σπιτιού. *Άλατις οι μεγάλοι έρωτες!*

Πέμπτη, 27 Σεπτεμβρίου 2012

Ο Γιάννης και η Μαρίνα τα ξανάφτιαξαν (αναμενόμενο), επειδή εκτιμούν τον θεσμό της οικογένειας, λέει. Πάντως, η αλήθεια είναι πως θα ήταν πολύ δύσκολο για την Μαρίνα να πληρώνει 400 ευρώ το μήνα όσο καιρό μένει στο σπίτι, όπως είχε απαιτήσει ο Γιάννης. Και αν τελικά χώριζαν, ποιός θα της κρατούσε το παιδί 20 ώρες το 24ωρο για να δουλεύει;

Σήμερα έμαθα και το άλλο: Όταν οι γονείς μου ήταν στην Κεφαλλονιά, ένα πρωί τους τηλεφώνησε ο Γιάννης και ζήτησε 2500 ευρώ δανεικά και αγύριστα για να αγοράσει αυτοκίνητο στη γυναίκα του! Οι γονείς μου απάντησαν ότι δεν έχουν χρήματα και του νεαρού μάλλον του ξινοφάνηκε.

Κατά τ' άλλα, ο ανηψιός μου έχει βγάλει το σκάφος από τη θάλασσα και το έχει πάει σε μια μάντρα, με σκοπό να το πουλήσει. Ως αποτέλεσμα, όλα τα επιπλέον εξαρτήματα της βάρκας τα έχει φέρει στην αυλή μας και τα έχει αφήσει ακριβώς δίπλα στο παράθυρο της κρεβατοκάμαράς μου: σχοινιά, σωσίβια, σημαδούρες, μπαταρίες, άγκυρες, μπιτόνια, λάστιχα νερού και άλλα καλούδια. Βέβαια, όλα αυτά σημαίνουν ένα πράγμα: Το μπάχαλο που επικρατεί στην αυλή μας δεν έχει γιατριά· όσα σκουπίδια κι αν ξεφορτώνομαι, άλλα τόσα κουβαλιούνται την επόμενη μέρα...

Στο μεταξύ, η αδελφούλα μου εξακολουθεί να με περιφρονεί επιδεικτικά. Όταν δεν είμαι παρούσα, μιλάει άνετα με τους γονείς μου· μόλις όμως εμφανιστώ εγώ, το βουλώνει και αποχωρεί αμέσως σα να την κυνηγάνε. Γιατί άραγε; Ίσως κάποια στιγμή να πέταξα κάποια κουβέντα που δεν της άρεσε κι έκτοτε το κρατά μανιάτικο. Ίσως, πάλι, να έχει πάρει *εντολή* να με αποφεύγει. Ανάλογη στάση τηρεί και ο Νάσος, μα δεν είναι

τόσο σκληροπυρηνικός· αυτός, τουλάχιστον, μου λέει και μια κουβέντα πριν εξαφανιστεί. Τι θα κάνω; Τίποτα απολύτως. Σαφώς, δεν θα κάθομαι να αναρωτιέμαι εγώ γιατί με σνομπάρει η κάθε κόμισσα της φάμπρικας. Αυτή πρέπει να αναρωτιέται τι στο διάολο κάνει...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Σεπτέμβριος 2012):*** Γύρω στα μέσα του μήνα παρατηρώ επιδείνωση των υπναγωγικών παραισθήσεων. Υπολογίζω ότι φταίει η τρίωρη τηλεθέαση τα βράδια· τελικά δεν μπορώ να επαναπαύομαι στις μάλλον εύθραυστες επιτυχίες μου, πρέπει να προσέχω πολύ τι τρώω τα βράδια και πόση τηλεόραση βλέπω.

Από τις 16 Σεπτεμβρίου ξεκινώ να παίρνω παρακεταμόλη (500 mg), που είναι η μία από τις δυο δραστικές ουσίες του χαπιού Norgesic, ωστόσο τα αποτελέσματα δεν είναι ικανοποιητικά. Άρα, η ευεργετική για μένα ουσία είναι η άλλη, δηλαδή η κιτρική ορφεναδρίνη (35 mg). Από τις 20 και μετά ξαναγυρνώ στα Norgesic, ωστόσο έχω και πάλι ενοχλήσεις. Αναρωτιέμαι, τι άλλο μπορεί να φταίει; Μήπως η σύνδεση Internet που έκανα στις 13 του μήνα μέσα στο δωμάτιό μου; *Όντως, από τότε άρχισε να χειροτερεύει η κατάσταση*. Από τις 26 του μήνα βγάζω την πρίζα του modem και οι παραϋπνίες εξαφανίζονται. Φαίνεται ότι *η σύνδεση με το Διαδίκτυο επηρεά-ζει περίεργα το ενεργειακό πεδίο του χώρου όπου βρίσκεται...*

Συνολικά αυτός ο μήνας παρουσίασε τα εξής επεισόδια:

Οράματα φωτιάς:	3 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Όνειρα με φλόγες:	2
Εφιαλτικό μήνυμα:	5 (σε υπναγωγίες)
το αντίθετο:	2 (“παράδεισος”)
Καθαρές νύχτες :	16

Μετά απ' αυτά, η ***Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας*** ενάντια στους νυχτερινούς τρόμους διαμορφώνεται ως εξής:

α) Από το απόγευμα και μετά, καλό είναι να αποφεύγω βαριά φαγητά όπως κρέατα, καφεΐνη, σοκολάτα, τηγανητά, αλκοόλ.

β) Να μη δουλεύω στο κομπιούτερ μετά τις 6:00 το απόγευμα.

γ) Σύνδεση Internet μέσα στο δωμάτιο επηρεάζει αρνητικά την κατάσταση.
δ) Να μη διαβάζω κείμενα με λευκά γράμματα σε μαύρο φόντο.
ε) Όχι τηλεόραση πάνω από μιάμιση ώρα καθημερινά, το αργότερο μέχρι τις 22:30.
ϛ) Πολλές σκηνές φωτιάς στην τηλεόραση επιδεινώνουν άμεσα το πρόβλημα.
η) Τα θαλάσσια μπάνια ενισχύουν ιδιαίτερα τα οράματα φωτιάς.
θ) Παίρνω τα χάπια Norgesic επί μήνα περίπου, τα σταματώ για τον επόμενο μήνα, κ.ο.κ. -βλέποντας και κάνοντας.
ι) Κατά τη διάρκεια της κατάκλισης, να μην υπάρχει τίποτα κοντά ή πάνω στο κεφάλι μου. Ότιδήποτε τοποθετήσω εκεί, λειτουργεί σαν "κεραία".
ια) Καλύτερα να κοιμάμαι με ψηλό μαξιλάρι.
ιβ) Οργονίτες και μαγνήτες επιδεινώνουν ακόμη περισσότερο την κατάσταση.
ιγ) Σεξουαλική διέγερση τη νύχτα ενισχύει τα υπναγωγικά φαινόμενα.
ιδ) Να προσέχω ώστε το χέρι μου να μην σκεπάζει την καρδιά.
ιε) Όποτε ξυπνάω μέσα στη νύχτα, σηκώνομαι αμέσως και παίζω Existence.
ιστ) Έγερση στις 8:00 το πρωί, το αργότερο.

Πέμπτη, 4 Οκτωβρίου 2012

Ο σκύλος εξακολουθεί να ωρύεται γύρω στις 7 ώρες την ημέρα: Αρχίζει από τις 2:00 το μεσημέρι και λυσσάει όλο και χειρότερα όσο περνά η ώρα, μέχρι τις 9:00 το βράδι που έρχεται ο Γιάννης από τη δουλειά. Κάθε τόσο του βάζω αρκετό νερό και ψωμί, όμως δεν ησυχάζει με τίποτα. Άρα, δεν του φταίει η πείνα και η δίψα. Απλά, είναι κακό σκυλί. Επιπλέον, έχει αρχίσει και γραπώνει περιστέρια, τα οποία καταβροχθίζει επί τόπου. Αυτό σημαίνει ακόμα περισσότερη βρώμα: Τρίχες, φτερά, υπολείμματα πτωμάτων μαζί με σκατά και κάτουρα, που όλα μαζί έχουν ποτίσει πια στο μωσαϊκό του μπαλκονιού και χύνονται στην εξωτερική σκάλα. Όλος ο τόπος βρωμάει ούρα και σαπίλα.

Μέχρι και ο Νάσος παραπονέθηκε στους γονείς μου: "Η εξωτερική σκάλα είναι κοινόχρηστος χώρος! Δεν είναι δυνατόν να φέρνω φίλους στο σπίτι και να είναι υποχρεωμένοι να πατάνε τα κάτουρα ή τα σκατά του σκύλου που τρέχουν στα σκαλιά. Άσε που τα φέρνουμε μέσα στο σπίτι με τα παπούτσια μας. Θα πάθουμε τίποτα καμιά ώρα!"

Όλη η οικογένεια έχουμε επισημάνει επανειλημμένως στον Γιάννη ότι ο Λόκι ενοχλεί και εμάς και τους γείτονες, εκείνος όμως βάζει τις φωνές και ισχυρίζεται πως "δεν γαυγίζει ο Λόκι μου, άλλα σκυλιά ακούτε", ή "αν διώξω εγώ τον Λόκι, τότε πρέπει όλοι γύρω να ξεφορτωθούν τα δικά τους σκυλιά". Όμως, τα άλλα σκυλιά δεν γαυγίζουν ασταμάτητα, όπως ο βλακοΛόκι. Για να φθάσουν στο σημείο οι γονείς μου (οι οποίοι δεν διαμαρτύρονται ποτέ και για κανένα λόγο) να του κάνουν παρατήρηση, σημαίνει πως το βρωμόσκυλο τους έχει σπάσει τα νεύρα: "Ήξερα εγώ πώς να ξαποστείλω το σκύλο στο άψε-σβήσε", λέει κάποια στιγμή ο πατέρας μου -και μου χαλάει τα σχέδια για άμεση επέμβαση.

Όταν κάποιος αγοράζει σκύλο, είναι εξαρχής διατεθημένος όχι μόνο να ανέχεται τη βρώμα και την φασαρία αλλά και να ενοχλεί τους γύρω του. Άρα, είναι χαμένος κόπος να συζητάς μαζί του. Αρκετά ασχολήθηκα, λοιπόν. Ώρα να λάβω άλλα μέτρα. Στο κάτω-κάτω, βρίσκομαι σε πόλεμο και ο πόλεμος έχει θύματα. Δεν μπορώ να είμαι πάντα εγώ το θύμα.

Ο χρησμός των Νεράιδων ("Αφυπνίζεται ο αληθινός σου εαυτός"), πριν είκοσι μέρες, ήταν ξεκάθαρος – άλλο αν εγώ αρνιόμουν να καταλάβω και συνέχιζα να ταΐζω και να ποτίζω το τέρας τον Μαρκάκηδων, με την (μάταιη) ελπίδα να το βουλώσει. Τέτοια κατάντια δεν αρμόζει σε μένα. *Ο αληθινός μου εαυτός σκοτώνει τέρατα, δεν τα ταΐζει! Πρέπει, μόνο, να περιμένω την κατάλληλη στιγμή...*

Τρελή υποψία: Πολύς λόγος γίνεται για τους κρυφούς αφέντες της ανθρωπότητας, οι οποίοι αθέατοι ελέγχουν τα πάντα μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία: θεός και σατανάς, άγγελοι και δαίμονες, ανδρομέδιοι και δρακονιανοί, εξωγήινοι και ενδογήινοι, πολυεθνικές, κρυφά κέντρα εξουσίας και δε

συμμαζεύεται. Ωστόσο: *Μήπως, τελικά, οι πραγματικοί αφέντες του κόσμου είναι τα σκυλιά, τα οποία κυβερνούν τον κόσμο ελέγχοντας τους ανθρώπους τηλεπαθητικά;*
ΤΟ ΑΣΤΡΙΚΟΝ ΠΕΔΙΟΝ = Ο ΚΥΩΝ = 1340

Ενδείξεις: α) Η θέση των σκύλων στην ανθρώπινη κοινωνία είναι αφύσικα υψηλή, β) Ο αριθμός τους επίσης: Δεν υπάρχει πια οικογένεια που να μη διαθέτει τουλάχιστον έναν σκυλάραπα. γ) Είναι αλλόκοτη η γενική σκυλολατρεία που επικρατεί στην ανθρωπότητα, ιδίως τα τελευταία 20 χρόνια· οι περισσότεροι άνθρωποι εκτιμούν περισσότερο τα σκυλιά τους παρά τα παιδιά τους. δ) Είναι τουλάχιστον παράδοξη η ανοχή των ανθρώπων απέναντι σε αυτά τα βρωμερά, ενοχλητικά, θορυβώδη όντα. Κανένας (εκτός από μένα) δεν δυσανασχετεί με τη φοβερή ηχορύπανση και τη βρώμα που προκαλούν τα ψοφόσκυλα...

Σάββατο, 6 Οκτωβρίου 2012

☺ Είναι απόγευμα και καθόμαστε όλοι στη βεράντα μαζί με τον Χάρη. Ξαφνικά, ο μικρός πλησιάζει χοροπηδώντας και ανακοινώνει, χτυπώντας τη γροθιά του ψηλά στον αέρα όλο χαρά: “Ξέρετε γιατί είναι ωραία που είμαι παιδί; Γιατί δεν έχω δουλειά! Γι' αυτό είναι ωραία που είμαι παιδί!”
“Το 'χει πιάσει το νόημα! Νομίζω ότι αυτό το παιδί μου παραμοιάζει!” λέω στη μαμά.
“Ούτε από 10 χρονών παιδί δεν ακούς τέτοια κουβέντα! Σα να το 'χεις γεννήσει!” παραδέχεται η μητέρα μου...۩

Κατά τ' άλλα: Παρά τις περιποιήσεις μου, ο σκύλος εξακολουθεί να γαυγίζει σαν μουρλός 5-7 ώρες την ημέρα, δηλαδή από το μεσημέρι μέχρι τις 9:00 το βράδι που έρχεται ο Γιάννης από τη δουλειά. Δεν αντέχει ούτε ένα δευτερόλεπτο να είναι μόνος του στο σπίτι! Έτσι, όταν λείπουν όλοι επάνω, ανεβαίνω εγώ στο σπίτι του Γιάννη για να γράψω και διαπιστώνω ότι το κόλπο πετυχαίνει: Όση ώρα είμαι εκεί, ο Λόκι ησυχάζει. Μόλις κατέβω, αρχίζει πάλι τα ουρλιαχτά.

Πάντως, εδώ και λίγο καιρό σκέφτομαι σοβαρά να αγοράσω ένα μεταχειρισμένο ρυμουλκούμενο τροχόσπιτο, να το

εγκαταστήσω σ' ένα ήσυχο μέρος μακριά από την τρελο-Νηρηίδων και να το έχω σαν ένα δεύτερο, εναλλακτικό σπίτι. Κατακλείδα: Το σκέφτομαι για μερικές μέρες, ύστερα εγκαταλείπω το σχέδιο: Η ιδέα είναι καλή, αλλά όχι γι' αυτόν τον κόσμο...

Τρίτη, 9 Οκτωβρίου 2012

Σήμερα τυχαίνει να δουλεύουν από το πρωί ο Γιάννης και η Μαρίνα, οπότε ο σκύλος είναι μόνος του επάνω και ωρύεται ακατάπαυστα. Στο μεταξύ, κρατάμε και τον Χάρη. Σε μια στιγμή, κατεβαίνει κάτω ο Νάσος έξαλλος και δηλώνει σοβαρά:
"Η βρώμα στη σκάλα δεν υποφέρεται άλλο: Αν δεν κάνει κάτι ο Γιάννης γι' αυτό, θα βάλω φόλα του σκύλου!"
Τότε ακριβώς, η μητέρα μου αρχίζει να επαναστατεί: "Έχει δίκιο ο Νάσος, η βρώμα είναι πια ανυπόφορη, γινόμαστε και ρεζίλι στη γειτονιά!"
"Και το συνεχές γαύγισμα είναι ανυπόφορο", συμπληρώνω εγώ.
"Το γαύγισμα *(που ενοχλεί εσένα)* δεν είναι τόσο σοβαρό. Η βρώμα *(που ενοχλεί τον Θανάση)* είναι το χειρότερο", απαντά η μαμά.
Τέλος, ενημερώνουμε και την αδελφή μου, η οποία συμφωνεί πως ο σκύλος αποτελεί μεγάλο πρόβλημα και πρέπει να φύγει το συντομότερο.

Το μεσημέρι πηγαίνω να ξαπλώσω επάνω, στου Γιάννη, μήπως και το βουλώσει το βρωμόσκυλο. Ωστόσο, έχω ήδη αρχίσει να θυμώνω και με τον εαυτό μου: *Γιατί πρέπει εγώ να κυνηγάω τον μαλάκα τον Λόκι -αν έφαγε, αν ήπιε, αν θέλει συντροφιά; Ποιός νοιάστηκε ποτέ τι θέλω εγώ;* Έτσι κι αλλιώς, ήδη ο βλακοΛόκι δεν ικανοποιείται πια από την παρουσία μου στο σπίτι κι εξακολουθεί να ουρλιάζει ασταμάτητα. *Παράνοια...*

Μόλις έρχεται ο Γιάννης από τη δουλειά το βράδι, σπεύδει αμέσως η μητέρα μου να του κάνει παράπονα: "Τα ρούχα που απλώνω στην αυλή συχνά λερώνονται από τις ακαθαρσίες του σκύλου· επιπλέον δεν μπορώ να κοιτάω το παιδί και ταυτόχρονα να ακούω τα ουρλιαχτά του σκύλου!"
"Καλά, θα δω τι θα κάνω, ίσως τον δώσω στον πατέρα μου,

ίσως τον σκοτώσω, θα δούμε", απαντά ο ανηψιός δεικτικά και ζητά διορία ως την Πέμπτη, που θα έχει ρεπό, για να κανονίσει την υπόθεση.

Αργά το βράδι επιστρέφει η Αλίκη από τη δουλειά της, συζητάμε πάλι το ίδιο θέμα και μας εξηγεί ότι έχει μιλήσει στον Γιάννη πολλές φορές αλλά αυτός δεν δίνει σημασία.

"Πάντως, μου κάνει εντύπωση το ότι κανένας από τους γείτονες δεν έρχεται να παραπονεθεί για όλο αυτό το σαματά! Μάλλον φοβούνται να μιλήσουν επειδή μας θεωρούν τρελούς!" ξεσπάω.

"Εμάς θεωρούν τρελούς;" κάνει ο μπαμπάς.

"Όχι εμάς, τους επάνω", εξηγώ.

"Όλοι με πρήζετε", αναφωνεί τότε η Αλίκη. "Το πρωί ο Νάσος μου φωνάζει επί τρεις ώρες ότι είμαι άχρηστη μάνα, ύστερα πηγαίνω για μπάνιο στο Blue Rose και πρέπει να ακούω τον Γιάννη για άλλες τρεις ώρες και μετά έρχομαι εδώ και όλο μου λέτε για τον σκύλο!"

"Οι γιοί σου τα δημιουργούν όλα", της λέω.

"Πες τους λοιπόν να μην ξαναπατήσουν εδώ!" θυμώνει η Αλίκη και φεύγει.

Η μαμά γίνεται Τούρκος: "Γιατί είπες έτσι στην αδελφή σου; Μάνα είναι, δεν πρέπει να της λες έτσι για τα παιδιά της!"

"Γιατί, ψέματα λέω; Ο κόσμος το 'χει τούμπανο κι εμείς κρυφό καμάρι!"

Η μητέρα μου συνεχίζει τη γκρίνια για ώρα πολλή κι εγώ της το κόβω φωνάζοντας: "Δεν παίρνω πίσω αυτό που είπα, τέρμα και τελείωσε! Έχω δίκιο, έχω δίκιο, έχω δίκιο!"

"Αρκετά είπες, σταμάτα τώρα" μου κάνει αυστηρά.

"Εσύ θα σταματήσεις, όχι εγώ!" φωνάζω και πάω στο δωμάτιό μου.

Το θέμα είναι ότι για χάρη του βρωμόσκυλου όλη η οικογένεια έχουμε γίνει άνω-κάτω. Εγώ, από τη μεριά μου, δεν έπρεπε να μιλήσω τόσο πολύ. Με τα λόγια δεν πρόκειται να πετύχω τίποτα επειδή: α) ο Γιάννης και ο Νάσος είναι παρανοϊκοί, φύσεις εγκληματικές και παρασιτικές (ερπετοειδή υβρίδια)· δεν μπορώ να περιμένω τίποτα καλό από αυτούς, β) από την πολλή εκμετάλλευση, οι γονείς μου έχουν χάσει προ

πολλού τα μυαλά τους: η μαμά έχει ψύχωση με τους Μαρκάκηδες, ενώ ο μπαμπάς πάσχει από απάθεια και κατάθλιψη· γ) η Αλίκη και η Μαρίνα δεν είναι τρελές, είναι όμως παμπόνηρες πουτάνες· δ) όσο για το Λόκι, είναι και αυτός ψυχωτικός· γι' αυτό και δεν αντέχει ούτε στιγμή χωρίς το αφεντικό του.

Θεωρώ, λοιπόν, σοφό να μην έχω πολλά πάρε-δώσε με όλους αυτούς. Άλλωστε, εκείνο που μετράει είναι οι πράξεις, όχι τα λόγια. Θα περιμένω ως την Πέμπτη. Μετά θα δω πώς θα δράσω...

Ειλικρινά, πάντως, δεν ξέρω πώς έχουμε μπλέξει έτσι, εγώ και οι γονείς μου: Πρέπει να κρατάμε το μικρό 20 ώρες το 24ωρο, να κυνηγάμε και να πληρώνουμε την πανάκριβη δίαιτα του Νάσου, να δίνουμε ένα κάρο λεφτά κάθε μήνα στους Μαρκάκηδες, να ακούμε τα ουρλιαχτά του Λόκι όλη μέρα κάθε μέρα, χώρια οι πολύωρες μουσικές στο διαπασών και το μπάχαλο που προκαλούν διαρκώς τα αλλοπρόσαλλα ανήψια μου. Θα τολμούσα να πω ότι: *Εγώ και οι γονείς μου είμαστε καταραμένοι. Οι Μαρκάκηδες είναι η κατάρα...*

Πέμπτη, 11 Οκτωβρίου 2012

Από σήμερα ο Γιάννης έχει εξαήμερο ρεπό και ο σκύλος το βουλώνει. Έχει προτείνει στον πατέρα του να πάρει εκείνος τον Λόκι, μα εκείνος αρνείται και δεν τον αδικώ καθόλου. Τώρα ο Γιάννης ψάχνει, λέει, να βρει άλλο αφεντικό για το σκύλο. Η ουσία: Αν δεν ξεφορτωθεί το γομάρι ως την ερχόμενη Τετάρτη που τελειώνει το ρεπό του, δεν θα το ξεφορτωθεί ποτέ. Κι εγώ, υπομονετικά θα περιμένω μέχρι τότε.

Το απόγευμα ήλθαν για επίσκεψη η Ανθή με τη Βάσια. Μας έφεραν μπόλικα γλυκά, βιβλία, και σε μένα ένα ωραίο φουστάνι δώρο. Τώρα που έχει πεθάνει η πεθερά της, η Ανθή φαίνεται πιο ήρεμη, λιγότερο επιθετική. Εγώ, από τη μεριά μου, αποφεύγω πια τις πολλές εκμυστηρεύσεις. Σε μια στιγμή παραδέχθηκε, ακόμη μια φορά, ότι διατηρούμαι μια χαρά και ότι σε μερικές φωτογραφίες όπου είμαστε μαζί, φαίνομαι σαν κόρη της. "Σα να είσαι 25 χρονών", μου είπε χαρακτηριστικά.
"Λολίτα", χαριτολόγησα εγώ.

Κυριακή, 14 Οκτωβρίου 2012

Εικόνες του Matrix: Εδώ και λίγους μήνες, οποιαδήποτε ώρα κι αν περάσω από την πλατεία, βλέπω εκεί μια συγκεκριμένη γυναίκα: Είναι γύρω στα σαράντα, καλοντυμένη, καλοχτενισμένη, μετρημένη, αξιοπρεπής. Καμιά φορά κάθεται στα παγκάκια και πιάνει κουβέντα με τους παρευρισκόμενους. Κάποτε, είχε μιλήσει σε μένα και τον πατέρα μου, που έτυχε να καθήσουμε για λίγο στο απέναντι παγκάκι. Μας δικαιολογήθηκε ότι περίμενε τον γιο της. Δεν φαίνεται ψυχασθενής, δεν κάνει περίεργες κινήσεις ούτε λέει παλαβομάρες. Πηγαίνει κάθε πρωί στην πλατεία με την τσάντα της και τον καφέ της, σουλατσάρει πέρα-δώθε, καμιά φορά καπνίζει. Τα μεσημέρια την έχω δει που ξαπλώνει σ' ένα παγκάκι. Τα βράδια φεύγει. Δεν φαίνεται άστεγη, εφόσον είναι καθαρή και περιποιημένη· ωστόσο φαντάζομαι ότι κάποιο τρομερό πρόβλημα τη διώχνει από το σπίτι της. *Δεν ξέρεις τι αντιμετωπίζει ο καθένας στο σπίτι του...*

. ***Battleship:*** “Σε αντίξοες καταστάσεις ο άνθρωπος γνωρίζει καλύτερα τον εαυτό του, καθώς τότε δεν έχει θαυμαστές”.
“Αντίξοες καταστάσεις”; Γιατί, υπάρχουν κι άλλες;
“Θαυμαστές”; Τι είναι αυτό;

Τρίτη, 16 Οκτωβρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ στο δρόμο όταν ξαφνικά πλήθος από λευκά πουλιά υψώνονται όλα μαζί στον ουρανό, απ' άκρη σ' άκρη του ορίζοντα. Τριγύρω παρατηρώ πανέμορφα δένδρα με παράξενα φασματικά κιτρινοκόκκινα φυλλώματα που αναδεύονται στον άνεμο. Νιώθω αισιοδοξία. Όταν ξυπνώ αναρωτιέμαι τι καλό μπορεί να μου τύχει...⇮

Σήμερα, καθώς επέστρεφα από το μάθημα, διασταυρώθηκα με δυο νεαρούς. Ο ένας μου φώναξε: “Πού πας βρε πολύφωτο;” Απομακρύνθηκα βιαστικά, παραξενεμένη. *Τι να εννοούσε μ' αυτό;*

Πέμπτη, 18 Οκτωβρίου 2012

Ο βλακοΛόκι ωρύεται όλη μέρα, για πολλοστή μέρα

σήμερα, κι εγώ έχω χάσει για τα καλά την υπομονή μου. Τα μεσημέρια δεν ξαπλώνω πια αλλά γυρίζω στους δρόμους, ψάχνοντας απεγνωσμένα για μια ήσυχη γωνιά. Σκέφτομαι να κάνω υπομονή ως το τέλος του μήνα· αν ο Γιάννης δεν τον έχει ξεφορτωθεί μέχρι τότε, ο σκύλος θα φάει φόλα. Τελευταία διορία!

Τελικά, δυο είναι οι πιο αποτελεσματικές λύσεις σε όλα τα προβλήματα: Στα 4Σ της γνωστικής συμπεριφοριστικής ψυχολογίας (συμβάν, σκέψη, συναίσθημα, συμπεριφορά), απαντώ με τα 2Φ: φόνος ή φυγή. Αν δεν μπορείς να εφαρμόσεις το ένα, εφαρμόζεις το άλλο. Δεν υπάρχουν άλλες πραγματικές λύσεις. Ό,τι άλλο και να κάνεις (υπομονή, θετικές σκέψεις, διαλεκτική συζήτηση κλπ μαλακίες), απλά θα σου δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα.

Ιδέα: Το γεγονός ότι εδώ και πολλά χρόνια συχνά αναγκάζομαι να παίρνω τους δρόμους επειδή η παραμονή στο σπίτι μου φαίνεται ανυπόφορη, σημαίνει ένα πράγμα: *Δεν έχω δικό μου σπίτι!* Μου έχουν πει ότι έχω, μα η αλήθεια είναι ότι προς το παρόν ζω σε ιδιοκτησία των Μαρκάκηδων μαζί με τους γονείς μου. Αν είχα δική μου κατοικία, θα ένιωθα άνετα μέσα σ' αυτήν, δεν θα ήμουν αναγκασμένη να το σκάω κάθε τόσο...

Κατακλείδα: Μόλις φθάνω στο σπίτι το βράδι, οι γονείς μου αναγγέλλουν ότι ήλθε ένας φίλος του Γιάννη και πήρε το ψοφόσκυλο! Τόσο εγώ, όσο και η μητέρα μου δυσκολευόμαστε να το πιστέψουμε! Δεν αφήνουμε τον εαυτό μας να χαρεί, μην τυχόν κάτι δεν πάει καλά και το τέρας επιστρέψει! Από την άλλη πλευρά, ο Θανάσης και ο πατέρας μου δηλώνουν ότι στενοχωρήθηκαν που έφυγε ο σκύλος!

Τελικά, όλα βαίνουν καλώς ακόμη και για το Λόκι: Στο εξής θα βρίσκεται μέσα σ' ένα μεγάλο οικόπεδο όπου θα μπορεί να κινείται ελεύθερα, μ' ένα αφεντικό που ξέρει από σκυλιά. Θα έχει το χώρο του και την περιποίησή του, όλα όπως πρέπει. Και κάτι άλλο: Ο Λόκι είναι ο μοναδικός από την οικογένεια που κατάφερε να φύγει οριστικά απ' αυτό το σπίτι, και μάλιστα την κατάλληλη στιγμή, πριν να είναι πολύ αργά γι' αυτόν...

Τρίτη, 23 Οκτωβρίου 2012

! Εδώ και κανένα μήνα παρατηρούμε ασυνήθιστη δραστηριότητα μυρμηγκιών μέσα στο σπίτι μας (σύμπτωμα τελικού σταδίου μαύρης μαγείας). Δεν τολμάμε ν' αφήσουμε ένα ψίχουλο πάνω στο τραπέζι κι εντός πέντε λεπτών ο τόπος γεμίζει από αμέτρητα μυρμήγκια. Μπαίνουν ακόμη και μέσα στο φούρνο!

Το βράδι καταφθάνει ο Νάσος για να φάει το σύνηθες γεύμα που του ετοιμάζει η μητέρα μου για την ειδική δίαιτά του: καμιά δεκαριά ψαροκροκέτες, βραστό ρύζι και σαλάτα του Καίσαρα. Αυτή τη φορά, όμως, τυχαίνει να υπάρχει ένα ψόφιο μυρμήγκι πάνω σε μια ψαροκροκέτα. “Υπάρχει και κάτι που λέγεται καθαριότητα!” αναφωνεί ο Νάσος απαξιωτικά, παρατά όλο το φαγητό και αποχωρεί με ύφος δέκα σουλτάνων.

“Εσύ φταις, που ασχολείσαι μαζί του! Δεν σέβεται τα έξοδα ούτε τον κόπο σου!” λέω στη μητέρα μου.

“Εγώ κάνω πάντα ό,τι μπορώ”, απαντά η μαμά απολογητικά.

Αυτό είναι το κακό με μας: *Κοιτάμε πάντα τι μπορούμε να κάνουμε, όχι τι να μην κάνουμε...*

Τετάρτη, 24 Οκτωβρίου 2012

Έρχεται το πρωί η Θεώνη και μας πληροφορεί ότι ένας από τους εργαζόμενους στο κοντινό σουπερμάρκετ έχει την κακιά αρρώστια στο κεφάλι. Οι γιατροί του έχουν πει πως έχει αιμάτωμα, όμως είναι θέμα χρόνου να μάθει την αλήθεια. Στενοχωρήθηκα για το παιδί, που ήταν πάντα καλοσυνάτο, υπομονετικό κι ευγενικό με τις πελάτισσες. “Τελικά, οι καλοί τα παθαίνουν όλα! Έχεις δει ποτέ κανέναν κακό να παθαίνει τίποτα;” λέω στη Θεώνη κι εκείνη συμφωνεί μαζί μου.

☺ Σήμερα κρατάμε τον Χαρούλη από το πρωί. Καθώς βγαίνω στην αυλή να σκουπίσω τα ξερά φύλλα της βερυκοκιάς που ήδη πέφτουν και γεμίζουν τον τόπο, ο μικρός τρέχει ξωπίσω μου. Ζητά επίμονα να με βοηθήσει και προσπαθεί να μου πάρει τη σκούπα.

“Εδώ έχει πολλά φύλλα, είναι δύσκολα για σένα”, του εξηγώ.

“Ναι, ναι, έχει πολλά φύλλα, είναι δύσκολα για σένα”, επαναλαμβάνει με σοβαρό ύφος.

Με τα πολλά, μου παίρνει τη σκούπα και προσπαθεί -μάλλον χωρίς επιτυχία- να σκουπίσει την αυλή. Όπως και να 'χει, “το παιδί προσπαθεί να βοηθήσει!” μου λέει ένας περαστικός γείτονας γελώντας.

Το βράδι παρακολουθώ τηλεόραση μαζί με τη μαμά, η οποία κάθεται σταυροπόδι και κουνάει νευρικά το πόδι της μπροστά στα μάτια μου. Της λέω να το κατεβάσει, γιατί με ενοχλεί. “Τώρα κάνεις σαν τον Χαρούλη”, μου λέει. “Έτσι κι εκείνος, όποτε βλέπουμε μαζί τηλεόραση μου λέει να κατεβάσω το πόδι μου από το τραπεζάκι. Δεν ησυχάζει αν δεν το κατεβάσω! Μου λέει, ακόμη, να μην κουνάω το πόδι μου γιατί τον ενοχλεί!”. Πράγματι, μου παραμοιάζει αυτό το παιδί -αν δεν το 'χουμε ξαναπεί κιόλας. Μόνο που εγώ αυτές τις παραξενιές της απέκτησα μετά τα σαράντα, όχι στα τέσσερα...

Παρασκευή, 26 Οκτωβρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η αδελφή μου κρατά στην αγκαλιά της ένα περίεργο ζώο που μοιάζει με μικρό κούγκαρ. Κάνουμε να βγούμε μαζί στο δρόμο μα βλέπω μαύρα σκυλιά να μας περικυκλώνουν, γρυλίζοντας απειλητικά. Εντέλει, καταφέρνουμε να απομακρυνθούμε δίχως να μας πειράξουν.

Στο μεταξύ, ένας ισχυρός εχθρός τριγυρνά στους δρόμους και καταστρέφει τα πάντα μ' ένα παράξενο ογκώδες όπλο που

εκτοξεύει πύρινες σφαίρες. Καταφέρνω να του το πάρω μα όταν δοκιμάζω να το χρησιμοποιήσω εναντίον του, διαπιστώνω ότι δεν λειτουργεί -μάλλον επειδή δεν ξέρω να πατήσω τα σωστά κουμπιά. Έτσι, το παρατάω κάτω και φωνάζω την αστυνομία με το κινητό μου. Δυσκολεύομαι όμως, επειδή γίνεται γιορτή και ακούγονται παντού φωνές και φασαρία.

Όταν φθάνουν κάποια στιγμή οι αστυνομικοί μέσα σε αμάξι, τους εξηγώ την περίπτωση μα μου φαίνονται απρόθυμοι να συλλάβουν τον εχθρό. Γρήγορα κατανοώ ότι είναι και αυτοί κακοί, γι' αυτό παίρνουν το μέρος του. Τρέχω στο λιμάνι για να ξεφύγω απ' όλους, προσπαθώ να βρώ ένα καράβι να κρυφτώ, ενώ νιώθω μεγάλη ανασφάλεια.

Ερμηνεία: Άγρια σκυλιά, επικίνδυνοι εχθροί, προδότες, και τα παρόμοια -καιρό είχαν να φανούν μα δεν με ξεχνούν...

Τα αναμενόμενα...

Κυριακή, 28 Οκτωβρίου 2012

Κατάσταση έκτακτης ανάγκης: Είναι σχεδόν μεσημέρι και πηγαίνω μια σύντομη βόλτα στα πέριξ όταν η μαμά με παίρνει τηλέφωνο στο κινητό και μου ζητά να επιστρέψω αμέσως στο σπίτι. Μόλις φθάνω, βλέπω ότι ο μπαμπάς δεν είναι καθόλου καλά: Έχει πάθει οξύ έμφραγμα και καταλήγει στο νοσοκομείο, όπου θα μείνει πέντε μέρες στην εντατική και άλλες τόσες σε δωμάτιο. Αυτή τη φορά είναι πιο σοβαρά παρά ποτέ: Η διάγνωση είναι κολπική μαρμαρυγή, συν όλα τα υπόλοιπα που έχει πάθει ως τώρα: καρδιακή ανεπάρκεια, μπαλονάκια στις αρτηρίες, ζάχαρο, πίεση, χοληστερίνη, χρόνια αποφρακτική πνευμονοπάθεια, κλπ. Είναι αναγκασμένος να παίρνει δεκάδες διαφορετικά φάρμακα και στο εξής θα χρειάζεται συνεχή παρακολούθηση και τρεχάλα.

Ναι μεν ο μπαμπάς θα ανανήψει σχετικώς σύντομα, ωστόσο είναι ξεκάθαρο πως δεν θα ξαναγίνει ποτέ όπως πριν. Συνεπώς, το σημερινό καρδιακό επεισόδιο σημαδοτοτεί μια νέα επίπονη περίοδο -που ευχόμουν ν' αργήσει όσο το δυνατόν περισσότερο: Οι γονείς μου είναι πια ογδοντάχρονοι γέροι και άρρωστοι, οπότε στο εξής στην ημερήσια διάταξη θα έχω:

α) Σχεδόν καθημερινά τρεχάματα σε νοσοκομεία, γιατρούς, διαγνωστικά κέντρα και τα συναφή.

β) Ξεσκατίσματα (αυτό, τελικά, είναι το πιο απλό!), πολύωρη ακινησία, ξενύχτια και συναγέλασμα με κάθε καρυδιάς καρύδι σε νοσοκομειακούς θαλάμους.

γ) Γρήγορα θα διαπιστώσουμε ότι οι διανοητικές λειτουργίες του μπαμπά αρχίζουν να φθίνουν: Τις περισσότερες ώρες της ημέρας τις βγάζει στο κρεβάτι, δεν βρίσκει πια κανένα ενδιαφέρον στη ζωή, δεν θυμάται αν πήρε τα φάρμακά του ή όχι, ούτε ποιά φάρμακα πρέπει να παίρνει, ρωτά ξανά και ξανά για πράγματα που άκουσε πριν από πέντε λεπτά, κλπ.

δ) Δεδομένου ότι ο πατέρας μου δεν έχει την κινητικότητα που είχε και δεν είναι πια σε θέση να βγαίνει έξω, στο εξής θα πρέπει να αναλάβω αποκλειστικά εγώ όλα τα θελήματα σε καταστήματα, σουπερ μάρκετ, δημόσιες υπηρεσίες κλπ. Συν οι αγγαρείες του νοικοκυριού, συν το ότι πρέπει να κρατάμε τον μικρό γύρω στις 12 ώρες την ημέρα (*κατά τ' άλλα, ορισμένοι κουνιούνται ότι έχουν παιδί).* Μιλάμε για δουλειά πλήρους απασχόλησης με υπερωρίες -αλλά χωρίς πληρωμή.
ε) Χάνω το μεγάλο άνετο κρεβάτι μου, εφόσον στο εξής εκεί θα κοιμούνται οι γονείς μου -επειδή η τουαλέτα είναι πιο κοντά! Εγώ αναγκαστικά θα μετακομίσω στο πίσω δωμάτιο· δεν είναι τόσο άσχημο, απλά είναι μικρό.
ε) Όταν φεύγω από το σπίτι πρέπει να παίρνω πάντα το κινητό μαζί μου, δεδομένου ότι πλέον θα βρισκόμαστε μονίμως σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης.
στ) Το ταμείο του σπιτιού επιστρέφει ξανά σε μένα -άρα και οι αδιάκοπες πιέσεις για επιχορήγηση του πρίγκηπα Θανάση.

Φυσικά, τίποτε από τα ανωτέρω δεν πρόκειται να με απασχολήσει ιδιαίτερα, εφόσον είναι πράγματα αναμενόμενα· άρα, δεν σκοπεύω να ξοδέψω μελάνι και χρόνο για να τα περιγράφω με λεπτομέρειες.

Και κάτι που συνειδητοποίησα μετά από μέρες αγωνίας και ταλαιπωρίας στα νοσοκομεία: *Όταν είμαι πλήρως απογοητευμένη για μια υπόθεση και φτιάχνω στο νου μου τα πλέον απαισιόδοξα "αρνητικά" σενάρια, τότε όλα πηγαίνουν καλά στο τέλος. Όταν είμαι αισιόδοξη και σκέφτομαι "θετικά", τότε όλα πηγαίνουν κατά διαόλου. Μια αλήθεια που έχω διαπιστώσει ουκ ολίγες φορές στο παρελθόν...*

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: ***Το ελληνικό σύστημα υγείας*** γίνεται όλο και πιο αναποτελεσματικό, εφόσον δικαιολογεί μονάχα 200 επισκέψεις το μήνα στον κάθε συμβεβλημένο γιατρό. Έτσι, όποιος ασθενής δεν είναι μέσα στους πρώτους 200, πρέπει να πληρώσει 20-50 ευρώ για μια επίσκεψη.

Όμως, δεν είναι μονάχα αυτό το πρόβλημα: Τώρα, με την περιβόητη "ηλεκτρονική συνταγογράφηση", η όλη διαδικασία

έχει γίνει αλλόκοτα πολύπλοκη: Πότε “πέφτει το σύστημα”, πότε ο γιατρός γράφει λάθος την ηλεκτρονική συνταγή, πότε σημειώνει λάθος φάρμακα, πότε ξεχνά τη σφραγίδα, πότε την υπογραφή κλπ. Ως αποτέλεσμα, χρειάζεται να γίνουν πολλά τρεχάματα για να γραφτεί σωστά μια απλή συνταγή. Εγώ, ειδικότερα, σχεδόν καθημερινά τρέχω σε γιατρούς για συνταγογραφήσεις του πατέρα μου και πάντα, μα πάντα, γίνεται κάποιο λάθος, ή “πέφτει το σύστημα” ακριβώς την ώρα που είμαι εγώ εκεί, ή λείπει ο αρμόδιος υπάλληλος, ή μου κάνουν λάθος το έγγραφο που θέλω, ή υπάρχει μια ουρά 100 ατόμων μπροστά μου και η σειρά μου δεν έρχεται ποτέ. Εγώ βέβαια επιμένω, πηγαίνω και ξαναπηγαίνω, ωστόσο είμαι σίγουρη πως αρκετοί ασθενείς (γέροι, μόνοι ή ανήμποροι) αποθαρρύνονται και παραιτούνται.

Υποψία: *Τα ανωτέρω “λάθη” γίνονται υπερβολικά συχνά, απ' όλους τους γιατρούς, για να είναι απλή σύμπτωση. Μήπως, λέω μήπως, όλοι οι ιατρικοί λειτουργοί έχουν λάβει εντολή “άνωθεν” να δυσχεραίνουν όσο γίνεται μια ήδη δυσχερή διαδικασία, ώστε οι πιο ηλικιωμένοι και οι πιο άρρωστοι να φεύγουν σιγά-σιγά από τη μέση;*

Ακόμη, στα νοσοκομεία καταργούνται ο χρόνος και η λογική. Οι νοσοκόμες είναι σαν να μην υπάρχουν, άρα οι συνοδοί των ασθενών πρέπει να ξημεροβραδιάζονται στους θαλάμους. Κι όμως, πριν από 50 χρόνια, η κατάσταση ήταν καλύτερη: Υπήρχαν περισσότερες νοσοκόμες σε κάθε πτέρυγα και δεν τολμούσαν να μην εμφανιστούν μόλις κάποιος χτυπούσε το κουδούνι! Όταν είχε σπάσει το ισχύο της η γιαγιά μου η Αλίκη, το 1963, έμεινε τρεις μήνες στο νοσοκομείο αλλά η μητέρα μου δεν χρειάστηκε να ξενυχτίσει ούτε μια φορά και την επισκεπτόταν μονάχα για ένα δίωρο κάθε μέρα! Τώρα θεωρείται φυσικό και αυτονόητο να ξενυχτούν οι συγγενείς πάνω από τον άρρωστο, ή να χρυσοπληρώνουν μια αποκλειστική (60-80 ευρώ για 6,5 ώρες).

Πέρα από αυτά: Αρκετά παράδοξο μου φαίνεται το γεγονός ότι οι χώροι όπου διαβιώνουν όλοι *Αυτοί* (κατοικίες, επιχειρήσεις, μαγαζιά, κέντρα διασκέδασης κλπ) ακτινοβολούν

ομαλότητα, ευρυθμία, πολυτέλεια -μια αίσθηση ισορροπίας που δεν υπάρχει ποτέ στο σπίτι μου. Ωστόσο, αρκεί να τους βάλεις να κάνουν μια πολύ απλή δουλειά, όπως να βάλουν σφραγίδα και υπογραφή σε ένα έγγραφο, ή να πάνε στην ώρα τους σε ένα ραντεβού, για να διαπιστώσεις ότι δεν είναι σε θέση να διεκπεραιώσουν την πιο απλή διαδικασία: Πότε ξεχνούν τη σφραγίδα, πότε την υπογραφή, πότε αργούν παράλογα σ' ένα ραντεβού ή δεν εμφανίζονται καθόλου, κλπ.

Κι όλο αυτό το κλίμα πολυτέλειας κι ευρυθμίας; Μα είναι καθαρά φαινομενικό! Μπορεί όλα μέσα στο Matrix να φαίνονται απόλυτα ελεγχόμενα και σοφά διευθετημένα, ωστόσο τα ανεγκέφαλα πιόνια του Πλέγματος δεν μπορούν να κάνουν τίποτα σωστό, αδυνατούν να εκτελέσουν μια απλούστατη δουλειά, όπως να γράψουν σωστά μια ηλεκτρονική συνταγή, ή να βάλουν σφραγίδα και υπογραφή σ' ένα έγγραφο. Ομοίως, σχεδόν όλα τα σπίτια όπου έχω μπει, μοιάζουν τακτοποιημένα στην εντέλεια, καθαρά, λαμπερά, πλούσια, ωστόσο οι ένοικοι αποδεικνύονται μουρλοί για δέσιμο – όπως οι Πάτσηδες, οι Χοϊδάδες, οι Καράληδες, οι Ορλανδάτοι κ.ά. Εγώ, αντίθετα, παρόλο που ζω μέσα σ' ένα τρελοκομείο, όταν χρειάζεται να κάνω μια απλή δουλειά, την κάνω σωστά και φιλότιμα.

Τελικά, μέσα στο Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα, εκείνο που μετράει περισσότερο δεν είναι το ποιός είσαι αλλά το τι σε περιβάλλει (κυκλώματα, υποστήριξη, τύχη). Αυτό που σε περιβάλλει είναι, κατά κανόνα, το αντίθετο από αυτό που είσαι. Δεν μπορεί να γίνει τίποτα για ν' αλλάξει αυτό, είναι φυσικός νόμος: Τα ετερώνυμα έλκονται...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Οκτώβριος 2012):*** Μέχρι τα μέσα του μήνα, που παίρνω το Norgesic, όλα βαίνουν καλώς. Ύστερα, όμως, που το σταματώ, παρατηρώ σημαντική επιδείνωση των οραμάτων φωτιάς – έστω κι αν τα περισσότερα είναι σχηματοποιημένες φλόγες.

! Γύρω στις 20 Οκτωβρίου αρχίζω να εφαρμόζω μια άσκηση περιπατητικού διαλογισμού: Καθώς περπατώ, συντονίζω ρυθμικά τα βήματά μου με την αναπνοή μου: τέσσερις

εισπνοές, τέσσερις εκπνοές. Έτσι περπατώ πιο αργά, πιο ήρεμα, πιο συνειδητά, ενώ νιώθω ότι αυτή η τεχνική με ενεργοποιεί και με εξισορροπεί. Ωστόσο, μετά από καμιά δεκαριά μέρες διαπιστώνω ότι τα νυχτερινά μου προβλήματα έχουν χειροτερέψει, ενώ βλέπω αγωνιώδη όνειρα. Αυτό συμβαίνει επειδή το αστρικό πεδίο της γης είναι εξαιρετικά αρνητικό, ένας βόρβορος δαιμονικών δυνάμεων. Όταν εκτελείς τεχνικές όπως το ονείρεμα ή η αστρική προβολή, είναι σα να κολυμπάς σε μια βρώμικη τοξική θάλασσα. Συνεπώς, πάσης φύσεως τεχνικές διαλογισμού, ιδίως όσες περιλαμβάνουν αναπνοές, α) ανοίγουν το δρόμο της ψυχής προς αυτά τα ρυπαρά πεδία, β) μετατρέπουν τον άνθρωπο σε ενεργειακό "θρεφτάρι", προοριζόμενο για βρώση από δαιμονικές βαμπιρικές οντότητες. *Σε άλλους κόσμους, ίσως η "θάλασσα" να είναι καθαρή και όμορφη. Εδώ όμως όχι...*

Στις 23 Οκτώβρη μου έρχεται ένα αλλόκοτο ***"σημείον":*** Ανάβω κάποια στιγμή την τηλεόραση και βλέπω μπροστά μου μια ολόασπρη οθόνη όπου αναγράφεται μονάχα η λέξη INFERNO, με μεγάλα μαύρα γράμματα! Στη συνέχεια, διαφημίζεται μια καινούργια ταινία, μάλλον γκαγκστερική. Δεν μπορώ παρά ν' αναρωτηθώ: *Άραγε, το ανωτέρω μήνυμα μεταδόθηκε σε όλες τις τηλεοράσεις ή μόνο στη δική μου;* Όχι ότι το 'δεσα κόμπο, βέβαια. Οι ηλεκτρονικές μαγγανείες του μαλάκα Γιαχβέ δεν μου προκαλούν πλέον παρά ειρωνικό μειδίαμα...

Ο Οκτώβρης ήταν ένας δύσκολος μήνας (κάτι τα επεισόδια με το σκύλο, κάτι το έμφραγμα του πατέρα μου), γεμάτος άγχος και ένταση, πράγμα που σίγουρα δεν βοήθησε την κατάσταση. Τέλος πάντων, βρίσκω ότι το Norgesic δεν με προστατεύει επαρκώς από τις υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς, εφόσον με την παραμικρή αβλεψία (λίγη τηλεόραση παραπάνω, δέκα λεπτά Internet το απόγευμα, λίγο φαγητό παραπάνω το βράδι), τα φαινόμενα εντείνονται. Θα δω τι άλλο μπορώ να κάνω...

Συγκεντρωτικά, αυτός ο μήνας παρουσίασε τα παρακάτω νυχτερινά επεισόδια:

Καθαρές νύχτες: 15

Οράματα φωτιάς: 3
Όνειρα με φλόγες: 1
Εφιαλτικό μήνυμα *(κόλαση* ή *hell*): 2 [σε υπναγωγίες]
(inferno) : 1 [σε όνειρο, στις 30/10: ξύπνησα αμέσως, κοίταξα το ρολόι, η ώρα ήταν 5:05. Όταν ξανακοίταξα, είδα πως οι δείκτες είχαν σταματήσει ακριβώς εκείνη την ώρα. Τους κούνησα λίγο και ξανάρχισαν να δουλεύουν...].

Παρασκευή, 2 Νοεμβρίου 2012

Είναι απομεσήμερο κι έχουμε πάει με τη μαμά για φαγητό σ' ένα αναψυκτήριο απέναντι από το νοσοκομείο που νοσηλεύεται ακόμη ο πατέρας μου. Ξαφνικά χτυπάει το κινητό μου, παρατηρώ τον αριθμό του καλούντος και βλέπω ότι τελειώνει σε 155 -*άρα είναι ο Γιάννης*, συμπεραίνω. Ωστόσο, μόλις απαντώ, διαπιστώνω πως είναι η Ζέτα Πανοπούλου, που ζητά να αλλάξουμε τις ώρες των μαθημάτων μόνο για αύριο. Απορώ μα φαντάζομαι ότι έχει κι αυτή κάποιο κινητό που ο αριθμός του τελειώνει σε 155. Το ίδιο βράδι ψάχνω στις εισερχόμενες κλήσεις για να βρω τον εν λόγω αριθμό και τότε βλέπω ότι η Ζέτα μου τηλεφώνησε στις 15:50 με εντελώς διαφορετικό αριθμό σταθερού τηλεφώνου, που δεν τελειώνει σε 155!

Δεν είναι ***μυστήριο****; Γιατί άραγε, την ώρα του τηλεφωνήματος της Ζέτας, το κινητό μου έβγαλε τον αριθμό του Γιάννη; Η πιο λογική εξήγηση είναι ότι έγινε εμπλοκή...*

Πέμπτη, 15 Νοεμβρίου 2012

☺ Το πρωί είναι εδώ ο Χάρης. Η μητέρα μου τον πιάνει μονότερμα, ώσπου τελικά την διακόπτει: "Όλο μιλάς, μιλάς, σταμάτα πια, θέλω την ησυχία μου!" Λίγο αργότερα έρχεται η αδελφή μου και στήνει ζωηρή κουβέντα με τους γονείς μου. Ο μικρός κλείνει τα αυτάκια του και αποχωρεί, ενοχλημένος από τις φωνές. Είπαμε: Αυτό το παιδί μου παραμοιάζει.

Έχει φθάσει πια απομεσήμερο και βρίσκομαι έξω στην αυλή, όταν με βλέπει ο Χαρούλης από το μπαλκόνι και μου φωνάζει χαρωπά: "Νονά, νονά, πώς είναι ο παππούς; Μιλάει

καλύτερα τώρα, όπως πριν;" Του απαντώ καταφατικά και συνεχίζει: "Κοιμάται τώρα; Να κατέβω;". Του λέω να έλθει αργότερα, επειδή τώρα είναι μεσημέρι και ο παππούς θέλει να κοιμηθεί...⇧

Το απόγευμα έρχεται για επίσκεψη η Θεώνη. Λέει πως επιθυμεί να πιάσει δουλειά σε κανένα σπίτι σαν οικιακή βοηθός και της κανονίζω μια σχετική αγγελία στην εφημερίδα. Δεν θυμάται όμως απέξω τον αριθμό του κινητού της και για να τον βρούμε παίρνω τα δυο κινητά (το δικό μου και το δικό της) στα χέρια μου. Το δικό μου δείχνει ώρα 19:19, ενώ της Θεώνης 20:20. Φυσικά, κατά τη διάρκεια του μήνα συνεχίζουν να μου έρχονται κι άλλα διπλά διψήφια νούμερα, όπως 11:11...

Παρασκευή, 16 Νοεμβρίου 2012

Συντονισμός του Matrix: Περπατώ απέναντι από το κοντινό μας σούπερ μάρκετ όταν την προσοχή μου τραβά μια έντυπη ανακοίνωση κολλημένη πάνω σε μια κολώνα: Κηδεία Δημητρίου Κράλλη. Στέκομαι και κοιτάζω, κυρίως επειδή μου χτύπησε το όνομα: Κράλλης ονομάζεται και ο Διονύσης, ένας παλιός συμμαθητής μου· αρχικά υποθέτω ότι πρόκειται για τον πατέρα του. Ωστόσο, η ηλικία του θανόντος (45 ετών) και τα λοιπά στοιχεία (παντρεμένος με μια κόρη) δεν συμφωνούν. Τότε ακριβώς, σταματά δίπλα μου ένας άγνωστος και μου λέει: "45 χρονών, 10 χρόνια γείτονας!" Εγώ γνέφω συγκαταβατικά και αποχωρώ αμέσως, ενώ εκείνος μου φωνάζει: "Καρκίνος, καρκίνος!"

Για μερικά λεπτά αναλογίζομαι, μάλλον ταραγμένη, το ανωτέρω συμβάν (να είναι, άραγε, *σημάδι της μοίρας;*). Τότε, συνειδητοποιώ ότι πρόκειται για εκείνο τον συμπαθητικό υπάλληλο του σούπερ μάρκετ, που έπασχε από όγκο στον εγκέφαλο. Απλά, μου κάνει εντύπωση ο τρόπος με τον οποίο έμαθα για το θάνατό του. Αισθάνομαι μια διάχυτη θλίψη όλη την υπόλοιπη μέρα· έχω, όμως, και την αλλόκοτη αίσθηση πως *όταν κάποιος πεθαίνει, όλα τα πράγματα που τον αφορούν μπαίνουν αυτόματα στη θέση τους...*

Δευτέρα, 19 Νοεμβρίου 2012

☺ Ο Χαρούλης είναι εδώ και φαίνεται κάπως λυπημένος και προβληματισμένος. Τον ρωτάμε τι του συμβαίνει κι εκείνος μας απαντά: "Θέλω ν' αλλάξω σπίτι, αυτό που έχουμε είναι μικρό και το δωμάτιό μου είναι γεμάτο παιγνίδια, εγώ δεν θέλω πολλά παιγνίδια, θέλω λίγα!"

"Μα τότε να πετάξεις όσα παιγνίδια δεν χρειάζεσαι", του λέω.

"Θέλω να τα δώσω σε άλλα παιδάκια", μου κάνει σοβαρός.

"Καλή ιδέα, δώσε τα!"

"Μα είναι σπασμένα!" καταλήγει θλιμμένος.

Πράγματι, το δωμάτιο του μικρού έχει γίνει ακατοίκητο επειδή στο πάτωμα έχει σχηματιστεί ένα βουνό από παλιά σπασμένα παιγνίδια, τα οποία οι γονείς του απλά απαξιούν να πετάξουν.

Δευτέρα, 26 Νοεμβρίου 2012

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ετοιμάζομαι να φοιτήσω σε μια σχολή για ντετέκτιβς. Κάπου στο προαύλιο διακρίνω την Ευγενία. Επειδή αποτυχαίνω σ' ένα τεστ, μια κοντόχοντρη άσχημη γυναίκα και άλλες που την ακολουθούν, αρχίζουν να με βρίζουν και μετά με κυνηγούν στους δρόμους. Όποτε με φθάνουν, με χτυπούν και μου φωνάζουν, ενώ εγώ ανταποδίδω όπως μπορώ. Διασχίζω τη λεωφόρο Βουλιαγμένης στο ύψος της γέφυρας, η οποία μοιάζει να βουλιάζει πελώρια και να γκρεμίζεται μπροστά μου· μόλις που καταφέρνω να περάσω απέναντι, αψηφώντας τα διερχόμενα αμάξια. Παράλληλα, γιγάντιες βάρκες σέρνονται απειλητικά προς το μέρος μου αλλά τις αποφεύγω.

Τώρα τρέχουν και οι γονείς μου μαζί, ενώ οι εχθρικές γυναίκες δεν φαίνονται πια. Λέω στον πατέρα μου να τηλεφωνήσει στην αστυνομία και να ενημερώσει για την επίθεση που δεχθήκαμε, εκείνος όμως δεν εξηγεί σωστά την κατάσταση στο τηλέφωνο. Μου φαίνεται πια τελείως ανίκανος για οποιαδήποτε πρωτοβουλία. Τότε, λαβαίνω ένα γράμμα από τη σχολή, όπου μου εξηγούν πως όλα αυτά έγιναν επειδή δεν είμαι αρκετά σκληρή, άρα δεν κάνω για εκεί. Σκέφτομαι ότι

αυτό δεν είναι σωστό και ότι με αδικούν.

Το όνειρο συνεχίζεται σε επόμενη ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Επιστρέφω στη σχολή κρατώντας στο χέρι μου μια έγγραφη καταγγελία, την οποία σκοπεύω να δώσω στον διευθυντή. Εξηγώ σε όλους την αδικία που μου έγινε, ενώ αισθάνομαι ισχυρή και σίγουρη για τον εαυτό μου. Καταλήγω σε μια μεγάλη αίθουσα διαλέξεων, όπου στέκομαι όρθια μαζί με άλλους στον αριστερό διάδρομο, περιμένοντας τους ομιλητές. Δυσανασχετώ επειδή κάποιος μας ψεκάζει μ' ένα σπρέι στο κεφάλι.

Ερμηνεία: Τελευταία ονειρεύομαι συχνά ότι με βρίζουν και βρίζω θυμωμένη. Πιθανότατα έχει να κάνει με την κατάσταση έκτακτης ανάγκης στην οποία βρίσκεται η οικογένειά μου εδώ και κανένα μήνα -κι εγώ βρίσκομαι στο μάτι του κυκλώνα. Πρόβλεψη: Δεν τα βλέπω καλά τα πράγματα με τον πατέρα μου... ۩

Το μεσημέρι αποφασίζω να συμβουλευτώ τις Κάρτες των Νεράιδων. Καθώς ανακατεύω, πέφτουν έξω δυο χαρτιά: "Προχώρησε μπροστά χωρίς φόβο" και "Όνειρα που πραγματοποιούνται" – δηλαδή, θα χρειαστούν αργά και προσεκτικά βήματα για να ξεφύγω από μια ιδιαίτερα καταπιεστική κατάσταση, ύστερα όμως τα πράγματα θα βελτιωθούν σταδιακά, με υπομονή. Παραξενεύομαι: *Πού θα μπλέξω πάλι;*

Πέμπτη, 29 Νοεμβρίου 2012

☺ Νωρίς το πρωί η μαμά κι εγώ πίνουμε τον καφέ μας και ο Χαρούλης είναι πάλι εδώ, ξανά προβληματισμένος και συνοφρυωμένος.

"Γιατί, χρυσέ μου, είσαι τόσο σκεφτικός;" τον ρωτάω.

"Είναι κάτι κακοί που θέλουν να πουλήσουν την Ελλάδα, όμως εγώ θα μαζέψω μερικά ευρώ και θα την πάρω πίσω!" μου απαντά λυπημένος. "Οι κακοί είναι παντού, εδώ, εκεί, πάνω, κάτω, παντού (δείχνει με τα χεράκια του), εσείς δεν τους βλέπετε, εγώ τους βλέπω!" συνεχίζει με σοβαρό ύφος... ۩

Λίγο αργότερα πηγαίνω τον μπαμπά στο νοσοκομείο για πνευμονολογική εξέταση και ο ταξιτζής μας λέει, ανάμεσα σε άλλα, ότι είναι 60 χρονών αλλά έχει βάλει βηματοδότη επειδή

σταματούσε η καρδιά του. Και η ***σύμπτωση:*** Το ίδιο απόγευμα πηγαίνουμε στον καρδιολόγο για να πάρουμε τα αποτελέσματα του Holter και ο γιατρός μας λέει πως η καρδιά του μπαμπά χτυπάει πολύ αργά -ενίοτε φθάνει τους 23 παλμούς ανά λεπτό ή σταματά τελείως για 3-4 δευτερόλεπτα- οπότε πρέπει να βάλει βηματοδότη. Αυτό σημαίνει καινούργια τρεξίματα και ταλαιπωρίες στα νοσοκομεία, νέα μπερδέματα, εμπόδια, καθυστερήσεις, απίθανες δυσχέρειες στο κάθε μας βήμα, διπλοί δρόμοι και κόποι επειδή συνήθως δεν μας γράφουν σωστά τα φάρμακα. "Μα όλοι λάθος κάνουν;" απορεί η μητέρα μου...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Νοέμβριος 2012):*** Αναμενόμενη επιδείνωση των υπναγωγικών φαινομένων, η οποία πιθανότατα οφείλεται στους εξής λόγους: α) ψυχική αναταραχή που μου προξενεί η "κατάσταση έκτακτης ανάγκης" του πατέρα μου, β) δεν παίρνω πια τα χάπια Norgesic, γ) από τις 25 του μήνα ξεκινώ αποτοξίνωση με ειδικά επιθέματα ποδιών τα οποία, για κάποιο παράξενο λόγο, φαίνονται να χειροτερεύουν ελαφρά το νυχτερινό μου πρόβλημα. Έτσι, αυτό το μήνα είχα τις παρακάτω ενοχλήσεις:

Οράματα φωτιάς:	4 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Όνειρα με φλόγες:	1
Εφιαλτικό μήνυμα:	2 ("κόλαση" ή "hell")
Καθαρές νύχτες:	13

Πέμπτη, 6 Δεκεμβρίου 2012

Μόλις μπαίνω στο σπίτι των Πανόπουλων, με περιλαβαίνει η Ζέτα με περίλυπο ύφος και μου ανακοινώνει τα εξής δυσάρεστα νέα: Ο Παύλος δεν τα πάει καθόλου καλά φέτος στο σχολείο, έχει πέσει πολύ από πέρυσι, οι καθηγητές λένε πως μιλάει συνεχώς στην τάξη και αδιαφορεί για τα μαθήματα, στο σπίτι κάνει πέντε ώρες να μελετήσει το παραμικρό, "Τον έχει επηρεάσει έντονα η εφηβεία και τι θα κάνουμε τώρα;" Εγώ συμφωνώ ότι ο Παύλος είναι πράγματι αργός φέτος και ότι καθυστερεί υπερβολικά να κάνει οτιδήποτε. *Για την ακρίβεια, μέχρι να κουνήσει το ένα πόδι βρωμάει το άλλο: Μια άσκηση*

των πέντε λεπτών του παίρνει μισή ώρα και πιθανότατα ο νεαρός το κάνει επίτηδες. Είναι αυτά καμώματα για μαθητή του 19; Φυσικά, δεν τα λέω αυτά στη μητέρα του.

Στη συνέχεια, η Ζέτα με πληροφορεί συντετριμμένη ότι "Στον έλεγχο του πρώτου τριμήνου ο Παύλος τα πήγε πολύ άσχημα!". Φαντάζομαι πως θα 'βγαλε κανένα δεκαπεντάρι μέσο όρο· όμως, αμέσως μετά η μητέρα του μου εξηγεί ότι βγάζει 18 -αντί 19, ως όφειλε, επειδή "έχει τις δυνατότητες". *Με δουλεύουν, ή μου φαίνεται;* Ύστερα μου κάνουν πιο συγκεκριμένα παράπονα, ότι ο φωστήρ στα αγγλικά του σχολείου πήρε πάλι 16, τον χαμηλότερο βαθμό απ' όλα τα μαθήματα.

"Γιατί να παίρνει μονάχα τόσο; Άρα έχει κενά!" πετάγεται ο πατέρας του.

"Οι υπόλοιποι μαθητές πόσο παίρνουν;" ρωτώ διπλωματικά.

"Πιο μεγάλο βαθμό... Όμως και η Λυδία, που φέτος πάει πρώτη γυμνασίου και είναι άριστη μαθήτρια, πήρε μόλις 16 στα αγγλικά και είναι απογοητευμένη!" απαντά η Ζέτα βιαστικά.

"Μα καλά, πλαφόν βάζει αυτή η καθηγήτρια;" απορώ.

Γενικά, δεν έχω πρόβλημα με τους Πανόπουλους, είναι τυπικοί κι ευγενικοί μαζί μου. Ωστόσο, το βρίσκω αρκετά περίεργο να μου παραπονούνται για τους βαθμούς που παίρνουν τα παιδιά τους στο σχολείο. Εδώ που τα λέμε: Ως "άριστοι" μαθητές σε όλα τα υπόλοιπα μαθήματα, δεν θα έπρεπε να παίρνουν και στα αγγλικά άριστα; Είναι παράξενο που παίρνουν μονάχα 16 – αν υποθέσουμε ότι τα πράγματα είναι όντως έτσι· δεν μου έδειξαν δα και τους ελέγχους...

Πέμπτη, 13 Δεκεμβρίου 2012

☺ Επιστρέφω από τον Οίκο του Ναύτη κατά τις 2:00 το απομεσήμερο και ο Χάρης τρέχει αμέσως κοντά μου, φωνάζοντας χαρούμενα "Μαμά, μαμά! Θα παίξουμε μπάλα;". Προφανώς, του παιδιού του λείπει η εργαζόμενη μητέρα του. Φυσικά, του κάνω το χατήρι να παίξουμε λίγο ποδόσφαιρο στο οφίς με μια μικρή μπάλα...⇧

Το απόγευμα έρχεται ο Θανάσης για να φάει το ειδικό μποντιμπιλντεράδικο γεύμα του. Σε μια στιγμή, γυρίζει και μας

λέει: “Αν κέρδιζα ένα εκατομμύριο ευρώ, θα έστελνα τη θεία σ' ένα εξωτικό νησί, να κουνιέται περα-δώθε πάνω σε μια αιώρα, με πέντε μπρατσαράδες με μακριά ξανθά μαλλιά να της κάνουν αέρα κι εκείνη να τους έχει "εσύ κάνε αυτό κι εσύ κάνε εκείνο!”
“Φανταστικό! Ξέρει τι θέλω!” ομολογώ γελώντας, ενώ ο Θανάσης συνεχίζει ακάθεκτος:
“Στη γιαγιά θα έδινα πενήντα ευρώ να πάει για ψώνια -δεν θέλει κάτι άλλο- και στον παππού εκατόν πενήντα ευρώ για να φέρει δυο δεκαοχτάρες Ρωσίδες! Χούλα χουπ θα χορεύει μετά ο παππούς!”
Δεν μπορώ να πω, τελικά έχει καλές προθέσεις το παιδί...

Λίγο αργότερα λέμε για τον Χάρη, ο οποίος με κυνηγάει διαρκώς για να παίξουμε ποδόσφαιρο, ότι θα έπρεπε να παίζει με παιδιά της ηλικίας του και όχι με πενηντάχρονες.
“Όμως, οι εποχές έχουν αλλάξει: έξω δεν υπάρχουν παιδιά· εκτός από μένα, βέβαια”, χαριτολογώ.
“Εσύ δεν είσαι παιδί! Είσαι μαμά!” μου φωνάζει ο μικρός.

Τετάρτη, 19 Δεκεμβρίου 2012

Εικόνες του Matrix: Οι κάτοικοι μιας μικρής πόλης στο Κονέκτικατ συγκεντρώθηκαν σήμερα το βράδυ στην τοπική εκκλησία για να τιμήσουν τη μνήμη των θυμάτων της σφαγής που έγινε το πρωί στο δημοτικό σχολείο της πόλης.

Οι πληροφορίες για το μακελειό παραμένουν συγκεχυμένες. Λέγεται ότι ο δράστης, ένας 22χρονος φοιτητής, πήγε στο δημοτικό στα καλά καθούμενα, όρμησε μέσα κι άρχισε να πυροβολεί αδιακρίτως, με αποτέλεσμα να σκοτώσει 28 άτομα, επτά ενήλικες και 21 παιδιά. Στη συνέχεια αυτοκτόνησε.

Ο 22χρονος νεαρός είχε φοιτήσει κάποτε στο ίδιο σχολείο και ήταν ένας ντροπαλός και ασυνήθιστα έξυπνος μαθητής, σύμφωνα με τους παλιούς συμμαθητές του. Όλοι συμφωνούν πως ήταν ένα πολύ καλό παιδί, μοναχικό, ήσυχο και έξυπνο.

Σχόλια δικά μου: α) Το Κονέκτικατ είναι μια από τις πιο πλούσιες περιοχές της Αμερικής. β) Το όλο θέμα γίνεται σώου στα ΜΜΕ: Σχεδόν όλοι οι παρευρισκόμενοι αντιδρούν σαν να παίρνουν μέρος σε κάποια ταινία. Η αδελφή μιας δολοφονημένης

δασκάλας διηγείται τα καθέκαστα μπροστά στο περίεργο κοινό και στην τηλεοπτική κάμερα, με πλατύ χαμόγελο και ύφος πεπειραμένης ηθοποιού. γ) Στην τηλεόραση απεικονίζεται πολλές φορές η φωτογραφία ενός εξάχρονου ξανθού κοριτσιού, που έπεσε θύμα του κακοποιού. Χαριτωμένο γελαστό πλασματάκι με πολυγωνικές ίριδες ματιών -τυπικό γνώρισμα ερπετοειδών ψυχικών βαμπίρ. δ) Ως συνήθως, ο δράστης τέτοιων φρικτών εγκλημάτων είναι κάποιος αδύνατος, ντροπαλός μα έξυπνος νεαρός με καλοκάγαθη φατσούλα, που ως τότε δεν έχει δώσει αφορμή για το παραμικρό. Δεν είναι ποτέ κάποιος σωματώδης, μάγκας αρχηγός συμμορίας. "Λογικό" συμπέρασμα: Όταν βλέπετε ντροπαλά, χαμηλών τόνων άτομα, να ξέρετε πως είναι επίδοξοι serial killers. ε) Δεν αποκλείεται ο νεαρός να ανήκε σε κάποια ειδική σέκτα/κύκλωμα και έδρασε εκτελώντας τυφλά εντολές. Ή, μπορεί να ήταν "τηλεκατευθυνόμενος" με ψυχοτρονικά μέσα...

«Ώρα Μηδέν»

Παρασκευή, 21 Δεκεμβρίου 2012

Σημείον: Νωρίς το πρωί, καθώς περπατώ στο δρόμο, με πλησιάζει μια ιεχωβού και μου δίνει ένα μικρό διπλωμένο φυλλάδιο. Ξαφνιάζομαι δυσάρεστα μόλις αντικρύζω τι απεικονίζει: Φλόγες σε μαύρο φόντο και τον ευκρινή τίτλο: "Κόλαση". Μόλις 50 μέτρα πιο κάτω, βλέπω ένα σταματημένο αμάξι με αριθμό κυκλοφορίας 2012. Αμέσως ο νους μου πηγαίνει σ' ένα όνειρο που είδα προ είκοσι μηνών, στις 27 Απρίλη 2011. Πάντως, στο εσωτερικό του φυλλαδίου αναφέρεται και η λέξη "παράδεισος" -πράγμα που με ηρεμεί αρκετά. Άλλωστε, έχω πάψει πια να αποδίδω σοβαρή σημασία στα "σημεία" του είδους.

Κατά τ' άλλα, η "Μέρα της Κρίσης" έφθασε μα τίποτα σημαντικό δεν συνέβη. Σαφώς δεν περίμενα το τέλος του κόσμου, ούτε να δω εξωγήινα διαστημόπλοια στους ουρανούς· ωστόσο αναμένω πια σημαντικές αλλαγές στη ζωή μου αλλά και στον κόσμο που με περιβάλλει. Για να είμαι ειλικρινής, πάντως, θα προτιμούσα να βιώσω κάτι εξαιρετικό, κάτι που θα μου αποδείξει πως πράγματι, *αυτοί που περιμένω έχουν έλθει.* Ωστόσο, προς το παρόν το μόνο που μπορώ να κάνω είναι υπομονή. Ο (νέος) χρόνος θα δείξει...

Μόλις φθάνω σπίτι, συμβουλεύομαι τις κάρτες των νεράιδων και με συμβουλεύουν: "Απελευθέρωσε". Δηλαδή, *σταμάτα να σκέφτεσαι αυτό το θέμα. Δεν γίνεται τίποτα πια, πες ότι δεν υφίσταται καν...*

Τρίτη, 25 Δεκεμβρίου 2012

Αστρική Προβολή (χριστουγεννιάτικο δωράκι;): Πολύ νωρίς το πρωί, χωρίς να καταλάβω πώς, βγαίνω από το σώμα μου, υψώνομαι στο δωμάτιο και ίπταμαι ελεύθερα, χωρίς να βλέπω κάποιο αστρικό σώμα. Αφήνομαι, φεύγω μακριά, ώσπου αρχίζω να κατεβαίνω πετώντας κάπως αργά, πάνω από μια

γκρίζα πλατιά περιστροφική σκάλα. Κόβω ταχύτητα μέχρι που σταματώ και μετά αρχίζω να ανέρχομαι. Σύντομα καταλήγω σ' έναν δρόμο ταχείας κυκλοφορίας, όπου τρέχουν τεράστια οχήματα. Φοβάμαι μήπως με χτυπήσει κανένα, εγώ όμως είμαι πιο γρήγορη. Συνεχίζω να ανυψώνομαι ανάλαφρα προς τον γαλάζιο ουρανό. Γρήγορα φθάνω κάπου, δεν διακρίνω πού, κι εκεί έρχεται ένας άνδρας και με χαιρετά δια χειραψίας. Δεν βλέπω ποιός είναι, δεν ξεχωρίζω ούτε τα χέρια μας, τα αισθάνομαι μόνο. Δεν τον ακούω με τ' αυτιά μα ξέρω ότι ρωτά το όνομά μου τηλεπαθητικά κι εγώ του το δίνω: Ντοράλτα.

Ξυπνώ ήρεμη, ικανοποιημένη, με μια σχεδόν ξεχασμένη αίσθηση ψυχικής ισορροπίας. Καιρό είχα να νιώσω κάτι τόσο υπέροχο...

Παρασκευή, 28 Δεκεμβρίου 2012

Παράξενες συμπτώσεις: Είναι μεσημέρι, κάθομαι στο σαλόνι και λύνω ένα λευκό σταυρόλεξο, ενώ ο Χάρης παρακολουθεί κινούμενα σχέδια και χοροπηδάει γύρω μου. Ξαφνικά, την ίδια στιγμή που εγώ συμπληρώνω τη λέξη “γκάλλοπ” *["ελληνικά λέγεται δημοσκόπηση"]*, ακούω στην τηλεόραση τη φράση “η μεγάλη γιορτή του καλπασμού”, από ένα σποτ που διαφημίζει το Μικρό Πόνι *[γκάλλοπ στ' αγγλικά σημαίνει “καλπασμός”]*. Λίγο πιο πέρα, έχω συμπληρώσει και τη λέξη “πόνι” *["σκυριανά αλογάκια"]*. Ακόμη, στο ίδιο σταυρόλεξο γράφω τη λέξη “σπιράλ” *["υπάρχουν και τέτοια τετράδια"]*. Λίγη ώρα πιο πριν, είχα αγοράσει ένα τετράδιο σπιράλ.

☺ Στο μεταξύ, ο μικρός έχει συρθεί πίσω μου, μου χαϊδεύει την πλάτη και μου λέει όλο γλύκα: “Είσαι δική μου, είσαι η γκόμενά μου! Τι ωραία γκόμενα που είσαι!” και μετά με αγκαλιάζει. Τότε, έρχεται ο πατέρας μου στο σαλόνι και ο Χάρης του φωνάζει: “Εσύ να μη βλέπεις τη γκόμενά μου!”

Εδώ και λίγους μήνες έχει ηρεμήσει ο Χάρης, δεν έχει πολλά νεύρα, δεν αντιμιλάει, ούτε ενοχλεί ιδιαίτερα. Το μόνο που θέλει, είναι να βλέπει κινούμενα σχέδια και να παίζω μαζί του ποδόσφαιρο για να μου βάζει γκολ. Είναι καλό παιδάκι, τελικά...

Σάββατο, 29 Δεκεμβρίου 2012

☺ Είναι πρωί, έχω βγει έξω στην αυλή για να την καθαρίσω από τα πεσμένα φύλλα της βερυκοκιάς και ο Χάρης έρχεται κοντά μου: "Να σε βοηθήσω, να μην είσαι μόνη σου και κουράζεσαι!" μου λέει και προσπαθεί να μου πάρει τη σκούπα. Εγώ δεν τον αφήνω, οπότε ο μικρός πάει και φέρνει μια άλλη. Του εξηγώ ότι αυτή τη σκούπα την έχουμε μόνο για το σπίτι, όχι για την αυλή, μα εκείνος δεν την αφήνει με τίποτα. Στην αρχή μου μαζεύει λίγα φύλλα και τα βάζει στη σακούλα, γρήγορα όμως κουράζεται. Μετά με ακολουθεί παντού, μιλώντας μου συνεχώς κι έτσι περνάει η ώρα πιο εύκολα, καθώς προσπαθώ να τελειώσω αυτή την άχαρη δουλειά.

Αργότερα καθόμαστε μαζί και παρακολουθούμε κινούμενα σχέδια. Ο Χαρούλης έχει ακουμπήσει το κεφαλάκι του πάνω στα γόνατά μου κι εγώ του χαϊδεύω το χέρι.

"Είσαι η γκόμενά μου, σ' αγαπάω γκόμενα", μου λέει χαριτωμένα.

"Κι εσύ τι είσαι; Γκόμενος;" του κάνω.

"Όχι, εγώ είμαι ο Χάρης. Εσύ είσαι όμορφη γκόμενα".

"Ποιά είναι πιο όμορφη, εγώ ή η Μπάρμπι;" τον ρωτάω, τη στιγμή που η τηλεόραση διαφημίζει την καινούργια ταινία της κούκλας.

"Εσύ είσαι πιο όμορφη· αλλά και η Μπάρμπι!" μου απαντάει ναζιάρικα.

"Και ποιός είναι πιο όμορφος, εγώ ή ο Μπομπ Σφουγγαράκης;"

"Εσύ· αλλά και ο Μπομπ!"

Κυριακή, 30 Δεκεμβρίου 2012

☺ Ξανά σήμερα κρατάμε τον Χαρούλη. Παίζουμε ποδόσφαιρο στο οφίς, ύστερα βλέπουμε τηλεόραση μαζί και ο μικρός ξαπλώνει με το κεφάλι του στα γόνατά μου. "Ζωή μου, αγάπη μου. Εσύ είσαι η πιο έξυπνη γκόμενα", μου λέει ξαφνικά, εκεί που νόμιζα πως το έχει ξεχάσει. "Πολύ όμορφη είναι η αγκαλιά σου", καταλήγει ικανοποιημένος, ενώ παρακολουθούμε ποδόσφαιρο.

Λίγο αργότερα, ενώ τρώμε μαζί το μεσημεριανό μας, ο μικρός δηλώνει σοβαρά στη μητέρα μου: “Η νονά είναι νέα και όμορφη, την αγαπάω και θα την παντρευτώ!”
Να και πρόταση γάμου από νέο και ωραίο άνδρα...

Δευτέρα, 31 Δεκεμβρίου 2012

☺ Είναι πρωί ακόμη, μόλις έχω βγει από το μπάνιο και ο Χάρης τρέχει κοντά μου καθώς ντύνομαι. “Ντύσου γρήγορα αγάπη μου, να κάτσουμε μαζί. Δεν σ' έχω δει καθόλου σήμερα!” μου λέει γλυκά, παρόλο που προηγουμένως παίξαμε μισή ώρα ποδόσφαιρο. Λίγο μετά σηκώνομαι για να πάω στην κουζίνα και ο μικρός βρίσκει την ευκαιρία: Μου αγγίζει τον πισινό και λέει “Ωραίο κωλαράκι”. Κάνω πως δεν καταλαβαίνω.

Αργότερα, καθόμαστε μπροστά στην τηλεόραση, έχει έλθει και η Θεώνη. Ο Χαρούλης ακουμπά το κεφάλι του στα γόνατά μου. Ενίοτε προσπαθεί να πιάσει τα στήθη μου αλλά δεν τον αφήνω. Κάποια στιγμή, κάτι του λέει η μάνα μου κι εκείνος της κάνει: “Άσε με τώρα, να χαλαρώσω με τη γκόμενά μου!”
Τότε, η Θεώνη τον ρωτάει: “Θες να σε παντρέψουμε;”
“Έχω ήδη παντρευτεί, με τη γκόμενά μου”, απαντά ο μικρός.

! Σύμφωνα μ' ένα ολιγόλεπτο τεστ που ανακάλυψα τυχαία στο Διαδίκτυο, τα τσάκρας μου είναι, σε γενικές γραμμές, ισορροπημένα:

Root chakra:	strong (κάτω από τα πόδια)
Sacral chakra:	weak (γεννητικά όργανα)
Personal power chakra:	strong (ηλιακό πλέγμα)
Heart chakra:	strong (καρδιά)
Throat chakra:	strong (λαιμός)
Intuitive chakra:	strong (μέτωπο)
Crown chakra:	strong (πάνω από το κεφάλι)

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Δεκέμβριος 2012):*** Κατόπιν σχετικής επιδείνωσης των οραμάτων φωτιάς κατά την τελευταία βδομάδα του Νοέμβρη, το πρώτο εικοσαήμερο του Δεκεμβρίου ξαναπαίρνω τα χάπια Norgesic, οπότε παρατηρώ σχετική βελτίωση της κατάστασης. Στις 9 Δεκεμβρίου, βλέπω ένα

ενδιαφέρον ***Διαυγές Όνειρο:*** Πετώ ψηλά, ανάλαφρα και χωρίς προσπάθεια, πάνω από απέραντες εκτάσεις γης. Αισθάνομαι όμορφα, όμως δυνατοί θόρυβοι που προέρχονται από τη γη, με αποσπούν και διακόπτουν την πορεία μου...۩

Αυτό το μήνα είχα τις εξής ενοχλήσεις:

Οράματα φωτιάς:	0; (+ λίγες σχηματοποιημένες φλόγες)
Όνειρα με φλόγες:	3
Εφιαλτικό μήνυμα:	6 ("κόλαση" ή "hell")
το αντίθετο:	2 (paradise ή heaven)
Καθαρές νύχτες:	18 (!)

... ***Αν θέλεις να βρεις την ευτυχία***, *μην αναρωτιέσαι τι άλλο χρειάζεται ν' αποκτήσεις. Αναρωτήσου, καλύτερα, τι χρειάζεται να ξεφορτωθείς...* Μια γεύση της μακαριότητας παίρνω τις νύχτες, όταν βρίσκομαι στο κρεβάτι μου, εντελώς μόνη, στο σκοτάδι και στην ησυχία. Είναι σα να βρίσκομαι μέσα σε μια δεξαμενή απομόνωσης: Εκεί ο άνθρωπος χάνει την αίσθηση του σώματος και του νου, κι αισθάνεται σα να αιωρείται στο κενό σαν άυλη συνείδηση.

Όλα όσα με περιβάλλουν στην καθημερινή ζωή, τόσο τα "θετικά" όσο και τα "αρνητικά", δεν είναι δημιουργήματα του πνεύματός μου, όπως ισχυρίζονται οι επιτήδειοι Προφήτες της Νέας Εποχής, αλλά εμπόδια του πνεύματός μου...

* * * *

Παρασκευή, 11 Ιανουαρίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Φοιτώ σε μια σχολή μαγείας που στεγάζεται σ' έναν εντυπωσιακό μεσαιωνικό πύργο. Παντού καιροφυλακτούν κίνδυνοι και παγίδες. Σε μια στιγμή, καθώς μπαίνω στο δωμάτιό μου, βλέπω ένα γιγάντιο γκρίζο πλοκάμι να απλώνεται απειλητικό πίσω από μια γωνία. Τρέχω να ξεφύγω μα το πλοκάμι κλείνει την πόρτα και δεν προφταίνω να βγω. Στο μεταξύ, η εχθρική χταποδοειδής οντότητα έχει αιχμαλωτίσει την συγκάτοικό μου...

Απλώνω αποφασιστικά τα χέρια μου μπροστά και με τη δύναμη της σκέψης απελευθερώνω την κοπέλα, ενώ σπρώχνω την οντότητα δυνατά προς τα πίσω, ώσπου πέφτει πάνω σ' ένα κρεβάτι και τελικά μεταμορφώνεται σε δυο κακόβουλες έφηβες δίδυμες -συμμαθήτριές μου στη σχολή. Δεν ανησυχώ πια, θα τις αναλάβει η διευθύντρια.

Λίγο αργότερα αναζητώ στοιχεία για μερικά ύποπτα οχήματα. Μαζί με μια φίλη μου καταλήγουμε σ' ένα δωμάτιο όπου βλέπω δυο γοητευτικούς άνδρες. Ο ένας είναι μελαχροινός, ο άλλος ξανθογάλανος. Ο μελαχροινός κάθεται δίπλα μου, μου μιλά με ενδιαφέρον μα εγώ ασυναίσθητα παρατηρώ τα έντονα γαλανοπράσινα μάτια του, που έχουν πολυγωνικές ίριδες και μαύρο κερατοειδή αντί άσπρο.

Ξαφνικά, ο φωτισμός του δωματίου αλλάζει, γίνεται κιτρινοπράσινος, πράγμα που αναγνωρίζω ως σημάδι κινδύνου. Βουτάω αμέσως τη φίλη μου, πεταγόμαστε έξω από το δωμάτιο και κατεβαίνουμε τις σκάλες βιαστικά.

Όταν φθάνω στο δρόμο, με πλησιάζουν δυο εχθρικές οντότητες, που μοιάζουν ανθρώπινες μα δεν είναι, και μου λένε:
“Εσύ έχεις δύναμη θέλησης, φυσικά ταλέντα, φιλική διάθεση, καθαρό μυαλό, θάρρος. Νόμιζες ότι δεν θα σε εμποδίζαμε να εκδηλώνεις όλα αυτά τα χαρίσματα στο φυσικό πεδίο;”
“Γιατί τα εμποδίζετε;” ρωτώ ήρεμα.
“Επειδή εμείς δεν τα έχουμε!”
(Αλήθεια; Γι' αυτό ό,τι κι αν κάνω, βρίσκομαι πάντοτε στο μηδέν;)

Νεανικές τηλεοπτικές σειρές στο Nickelodeon: Θεάματα χαρούμενα, πολύχρωμα, όλο ζωντάνια και αισιοδοξία, όπου όμως συστηματικά προωθούνται η χαζομάρα και η τρέλα ως μέγιστα χαρίσματα: Δύο νεαρές έφηβες γίνονται διάσημες στο διαδίκτυο χοροπηδώντας και χασκογελώντας ανόητα μπροστά στην κάμερα, ενώ μεταδίδουν μερικά μουρλά (τάχα αστεία) βίντεο με κακόγουστα κατορθώματα άλλων βλαμμένων όντων. Δύο πανηλίθιοι Καλιφορνέζοι έφηβοι, χαζά παιδιά χαρά γεμάτα, πολύ δημοφιλείς όμως, τη βγάζουν καθαρή σε κάθε περίπτωση. Μια δεκαπεντάχρονη επίδοξη ροκ σταρ προσλαμβάνεται ως υποδιευθύντρια σε μεγάλο οίκο μόδας· μαζί της προσλαμβάνονται και οι δυο χαζοί φίλοι της με μάλλον απροσδιόριστα καθήκοντα ρουφιανιάς. Το μεγάλο αφεντικό είναι ένας ημίτρελος τύπος, ο οποίος αλλού πατάει και αλλού βρίσκεται, ωστόσο καταφέρνει να διοικεί επιτυχώς την τεράστια εταιρεία. Γενικότερα, σε αυτές τις σειρές οι ενήλικες είναι μυστηριωδώς απόντες ή, αν εμφανίζονται, είναι πιο ηλίθιοι από τους εφήβους.

Η χαζομάρα και η τρέλα είναι η μία πλευρά του νομίσματος. Ως εξίσου θαυμάσια προσόντα προπαγανδίζονται η επιθετικότητα, η αυθάδεια και η βιαιότητα. Για παράδειγμα, η τσαμπουκαλού ξανθιά παρουσιάζεται ως ένα ιδιαίτερα χαριτωμένο άτομο, ιδίως όταν βασανίζει τον ευφυή φίλο της ή όταν δέρνει αλύπητα όποιον της καπνίσει.

Γενικότερα, σε αυτές τις σειρές φίλοι ή συγγενείς αλληλοσαμποτάρονται συστηματικά, ανταλλάσσουν συνεχώς φαρμακερές ατάκες, χτυπούν ανελέητα ο ένας τα αδύνατα σημεία του άλλου· ενίοτε, μάλιστα, δείχνουν και την πόρτα: “Πέρασε έξω!”. Ωστόσο, την επόμενη στιγμή είναι όλοι ξανά φιλαράκια και δεν τρέχει τίποτα.

Από την άλλη πλευρά, οι έξυπνοι και προικισμένοι νέοι παρουσιάζονται πάντα σαν “σπασίκλες”, δηλαδή άκακα αλλά καθόλου δημοφιλή άτομα, που τα κοροϊδεύουν όλοι διαρκώς -πράγμα που έχει πολλή πλάκα, υποτίθεται. Οι ίδιοι αντιμετωπίζουν την όλη κατάσταση (ειρωνίες, κοροϊδίες, δολιοφθορές, ακόμη και βιαιοπραγίες) με εντυπωσιακή παθητικότητα, σα να είναι κάτι απόλυτα φυσικό και αναμενόμενο.

Βεβαίως, με λίγη περισσότερη παρατηρητικότητα γίνεται αντιληπτό ότι εκείνοι που γίνονται στόχος είναι οι φτωχοί χαρισματικοί νέοι, δηλαδή όσοι επιδεικνύουν ικανότητες ανεπιθύμητες για την κοινωνική τους τάξη. Κανένας δεν τολμάει να πειράξει έναν πλούσιο ιδιοφυή μαθητή, αντιθέτως όλοι δέχονται αυθόρμητα την "ανωτερότητά" του.

Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και στην καθημερινή ζωή: Τα εύπορα χαρισματικά άτομα τα θαυμάζουν όλοι. Αντίθετα, όσοι φτωχοί διαθέτουν ανάρμοστα υψηλή νοημοσύνη και ξεχωριστές ικανότητες χαρακτηρίζονται ως “φυτά”, “σπασίκλες”, “βλήματα”, και είναι αναγκασμένοι να υπομένουν κάθε είδους ψυχικές και σωματικές επιθέσεις, μέχρι να εξουδετερωθούν και να μετατραπούν σε προβληματικούς ενήλικες. Όσοι καταφέρνουν να διατηρήσουν την εφευρετικότητά τους, δεν αναγνωρίζονται ποτέ, ενώ άλλοι (οι επιτήδειοι των κυκλωμάτων) καρπούνται τελικά τα πνευματικά δημιουργήματα ή τις εφευρέσεις τους...

Τρίτη, 15 Ιανουαρίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένας νεαρός κάθεται σε ειδικό κάθισμα, όπου θα συνδεθεί με εγκατάσταση εικονικής πραγματικότητας. Όμως, ξαφνικά φαίνεται να το μετανιώνει, σηκώνεται και φεύγει. Πηγαίνει και αγοράζει ένα ενυδρείο με ωραία χρυσόψαρα μέσα. Γρήγορα προσθέτει άλλο ένα ψάρι, μεγαλύτερο, πλατύ και γκρίζο, το οποίο αρχίζει να καταβροχθίζει ένα-ένα όλα τα υπόλοιπα. Παρατηρώ τις πλούσιες χρυσαφένιες ουρές τους που σπαρταρούν έξω από το στόμα του, λίγο πριν τα καταπιεί. Ύστερα, το επιθετικό ον βρίσκεται μέσα σε μια περίεργη μακρόστενη λεκάνη γεμάτη νερό, η οποία τρέχει γύρω από το οικοδομικό τετράγωνο σα να 'χει ρόδες από κάτω, ενώ το ψάρι εξακολουθεί ν' αναζητά τροφή.

Εντέλει, αρχίζει να καταδιώκει τον ιδιοκτήτη του, ο οποίος πηδά ψηλά και ίπταται για να ξεφύγει, ώσπου καταλήγει να πετά στο διάστημα. Όμως, το ψάρι πετάει κι αυτό και τον πλησιάζει επικίνδυνα αλλά ο νεαρός το απομακρύνει χτυπώντας το ελαφρά με το χέρι του – δεν θα ξεφεύγει για πολύ ακόμη.

Αγωνία, φόβος, ώσπου ακούγεται μια σταθερή ανδρική φωνή: “Μπράβο, τερμάτισες με νέο ρεκόρ στον εικονικό χώρο!”. Τότε, ο νεαρός "ξυπνά" πάνω στο ειδικό μεταλλικό κάθισμα που τον εισάγει στις εικονικές πραγματικότητες, γεμάτος ανακούφιση. “Τερμάτισες σε μία ώρα και 58 λεπτά”, τον πληροφορεί η φωνή...⇮

Ψυχική Εμπειρία: Θηλυκοί άγγελοι με λευκά μακριά μαλλιά και γυαλιστερά αιθέρια χιτώνια υψώνονται ανάλαφρα, ανοίγοντας τα άσπρα φτερά τους μπροστά σε απότομες κορυφογραμμές. Το απογευματινό φως σκιάζει ρομαντικά τους όγκους, ενώ λούζει τα βουνά με δαντελωτά χρυσά περιγράμματα. Ξέρω ότι οι άγγελοι έχουν έλθει εδώ για να πολεμήσουν το κακό. Τώρα, όμως, η εικόνα μου στρογγυλεύει και στενεύει διαρκώς, σαν σα βλέπω μέσα από κυάλι, ώσπου χάνεται και ξυπνώ...

Τετάρτη, 16 Ιανουαρίου 2013

☺ Ακόμη μια φορά, μας έχουν φέρει τον Χάρη για να τον κρατήσουμε όλη μέρα, από τις 7:00 το πρωί. Αφού με κυνηγάει επί ώρες για να παίξουμε μπάλα στο οφίς, του κάνω το χατήρι και παίζουμε κανένα μισάωρο. Δεν είναι άσχημα, σπάω πλάκα και γυμνάζομαι κιόλας. Ύστερα πάω και στέκομαι μπροστά στον ολόσωμο καθρέφτη του δωματίου μου.

“Μια στιγμή, να φτιάξω τα μαλλιά μου” του λέω, καθώς ο Χάρης έρχεται κοντά μου.

“Να φτιάξω κι εγώ...” μου κάνει ο μικρός και αμέσως βγάζει έξω την πούλα του και την παίζει μπροστά στον καθρέφτη.

Ο Χαρούλης είναι αρκετά καλός στο ποδόσφαιρο για την ηλικία του -και δεν ανέχεται να χάνει: Όποτε του βάζω γκολ, αφήνει μια σπαρακτική κραυγή, τρέχει, βουτάει τη μπάλα με το χέρι, σπεύδει όλο φούρια προς το μέρος μου, μου βαράει δυο-τρεις μπουνιές, ύστερα μπουκάρει στο “τέρμα” μου, σκοράρει με το χέρι και μετά με το πόδι, 2-3 φορές ακόμη. Αν συνεχίσω να του βάζω γκολ, πέφτει κάτω κλαίγοντας γοερά κι εγώ σκάω στα γέλια...⇮

Κατά τ' άλλα: Εδώ και σαράντα μέρες, που ο πατέρας μου έχει βάλει βηματοδότη, οι δυνάμεις του φαίνεται να τον εγκαταλείπουν σταδιακά. Δεν μπορεί πια να σταθεί όρθιος για πολλή ώρα, ενώ φαίνεται απαθής και καταβεβλημένος. Όσο περνά ο καιρός, τόσο αδυνατεί να περπατήσει μόνος του έστω για πέντε λεπτά, αρνείται να σηκωθεί από το κρεβάτι τα πρωινά και με το ζόρι τον σηκώνουμε εμείς κατά τις 12:00, για να ξαναξαπλώσει στις 2:00 για μεσημέρι μετά το φαγητό. Τις ώρες που μένει ξύπνιος, από τις 5:00 περίπου μέχρι τις 8:30 το βράδι, σωριάζεται πάνω σε μια καρέκλα και δείχνει αποχαυνωμένος και αποκαμωμένος. Δεν μου αρέσει αυτό: *Όταν ο γέρος κρεβατώνεται, δεν του μένει πολλή ζωή*. Παράλληλα, ξεχνάει όλο και περισσότερο: Ρωτάει δέκα φορές το ιδιο πράγμα που του είπαμε πριν από πέντε λεπτά, δεν θυμάται καθόλου να πάρει τα φάρμακά του, ενώ τρώει ό,τι βρει μπροστά του αδιαφορώντας για την υγεία του, όπως για οτιδήποτε άλλο.

Γνωρίζω κι άλλους γείτονες που έχουν βάλει βηματοδότη και είναι όλοι τους περίεργοι, σα να έχουν πάρει τη δόση τους. Η κυρία Τούλα, για παράδειγμα, παραπονιέται ότι εδώ και τρεις μήνες που έκανε αυτή την επέμβαση, δεν την κρατούν πια τα πόδια της και ξεχνάει πολύ. *Σαν πολλή πέραση δεν έχουν οι βηματοδότες, τα τελευταία χρόνια; Δεν παύουν να είναι εμφυτεύματα...*

Ο αληθινός σκοπός της Παγκόσμιας Οικονομικής Κρίσης: Σα να είδε ξαφνικά το φως το αληθινό, το ΔΝΤ κάνει στροφή 180º και δηλώνει χωρίς φόβο και πάθος: "Συγγνώμη, λάθος, mea culpa, δεν προβλέψαμε σωστά, ακολουθήσαμε κακή πολιτική, τα σκληρά μέτρα που έχουμε υποβάλλει στην Ελλάδα και σε άλλες μεσογειακές χώρες για την εξόφληση του "χρέους" τους είναι αναποτελεσματικά". Στη συνέχεια, ρίχνει το πιο μεγάλο φταίξιμο στους Ευρωπαίους και κυρίως στη Γερμανία.

Ωστόσο, με το νέο έτος αναμένονται ακόμα χειρότερα μέτρα: Τα παιδιά θα θεωρούνται τεκμήριο, οι πολύτεκνοι θα πληρώνουν ακόμη περισσότερο φόρο, καταργείται το αφορολόγητο των 5000 ευρώ, ακόμη και οι άνεργοι θα πληρώνουν

φόρο (για τον αέρα που αναπνέουν;), τα αγροτεμάχια επίσης θα φορολογούνται, το ηλεκτρικό ρεύμα θα ακριβήνει πολύ, τα χαράτσια συνεχίζονται ακάθεκτα, κλπ. Παράλληλα οι μισθοί και οι συντάξεις μειώνονται όλο και περισσσότερο, επιχειρήσεις κλείνουν σωρηδόν, η ανεργία σκαρφαλώνει σε ύψη δισθεώ-ρατα. *Παραδόξως, όμως, βλέπω να ανοίγουν παντού φαγάδικα και καφετέριες κατά δεκάδες...*

Όχι ότι "οι πολλοί" έχουν πρόβλημα με όλα αυτά. Έτσι κι αλλιώς, στις σύγχρονες κοινωνίες οι αληθινά φτωχοί είναι πια ελάχιστοι, δηλαδή όσοι έχουν απομείνει έξω από τα κυκλώματα. Οι περισσότεροι απ' όσους γκρινιάζουν για την κρίση και τα νέα μέτρα απλά παίζουν το ρόλο τους, προκειμένου να δημιουργείται η εντύπωση ότι η εξαθλίωση είναι γενικευμένη. Στην πραγματικότητα, όλοι αυτοί είναι μια χαρά βολεμένοι μέσα στις κλίκες: Φανερά εργάζονται ανασφάλιστοι για 300 ευρώ το μήνα (όπως προστάζει η τρόικα) αλλά κρυφά εισπράττουν πολλές χιλιάδες ευρώ μηνιαίως για άλλου είδους υπηρεσίες (πχ "θέατρα δρόμου").

Φλασιά 1η: Κατόπιν επέμβασης των Ευρωπαίων, η Ελλάδα απελευθερώθηκε από τους Τούρκους μετά από 400 χρόνια κατοχής προκειμένου να αποτελέσει πειραματικό εργαστήριο για τις Μεγάλες Δυνάμεις. Οι Έλληνες είναι τα πειραματόζωα. Αν εξαιρέσουμε τη σχετική (ψευτο)ευημερία των ετών 1975-2005, η οποία πολύ μεθοδικά μας οδήγησε στη σύγχρονη οικονομική κρίση, η σύγχρονη Ελλάδα δεν ήταν ποτέ καλά: Έξι χρεωκοπίες, δυο παγκόσμιοι πόλεμοι, εμφύλιοι, δικτατορίες, κάθε είδους ταραχές, γενικευμένη φτώχεια και μιζέρια.

Επιπλέον, είναι γενικά παραδεκτό ότι στην Ελλάδα οι αξιόλογοι άνθρωποι θάβονται συστηματικά: Αν δεν αξίζεις τίποτα, πιθανότατα θα σου επιτρέψουν να καταφέρεις κάτι· αν αξίζεις κάτι, ίσως να σε αφήσουν να καταφέρεις λίγο περισσότερο απ' αυτό το κάτι· αν αξίζεις πολλά, τότε είσαι χαμένος: Όλοι θα συσπειρώνονται διαρκώς εναντίον σου και δεν πρόκειται να σε αφήσουν να πετύχεις τίποτε απολύτως -ιδίως αν είσαι φτωχός. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα το

αξιόλογο στην Ελλάδα, για τον ίδιο λόγο που ένα πειραματόζωο δεν μπορεί να καταφέρει τίποτα μέσα σ' ένα πειραματικό εργαστήριο.

Φλασιά 2η: Η λεγόμενη Παγκόσμια Οικονομική Κρίση είναι μια αισχρή δικαιολογία των ισχυρών όχι απλά για εξαθλίωση αλλά για εξόντωση των φτωχών, όσων για χ λόγους δεν έχουν γίνει αποδεκτοί στα κυκλώματα. Κάτι τέτοιο προβλέπουν όλες οι παλιές αλλά και σύγχρονες προφητείες, δηλαδή ότι δισεκατομμύρια άνθρωποι θα χρειαστεί να πεθάνουν για να μπορέσει να επικρατήσει ολοσχερώς η Νέα Παγκόσμια Τάξη. Χάρη στα "απαραίτητα μέτρα" που επιβάλλει η τρόικα, κάθε μέρα που περνάει οι φτωχοί γίνονται όλο και φτωχότεροι και κινδυνεύουν να μείνουν άστεγοι, απένταροι, ανασφάλιστοι. Έτσι, οι πιο γέροι, οι πιο άρρωστοι, αλλά προπάντων οι πιο φτωχοί και ανένταχτοι οδηγούνται σταθερά σ' έναν αργό θάνατο. Ήδη έχει αυξηθεί κατά πολύ ο αριθμός των αυτοκτονιών στην Ελλάδα, όμως τα κρούσματα δεν αναφέρονται καν στις ειδήσεις...

Κυριακή, 20 Ιανουαρίου 2013

Ανηψιών το ανάγνωσμα: Από την αρχή του χρόνου ο Θανάσης τα 'χει φτιάξει με την 32χρονη Χριστίνα (εμφανίσιμη και γυμνασμένη), η οποία τον κυνηγούσε διακαώς εδώ και μήνες. Εντέλει τον κατάφερε, αφού προθυμοποιήθηκε να συζήσει μαζί του, να του κάνει το νοικοκυριό και να πληρώνει ορισμένα έξοδά του. Όσο για το Γιάννη, εξακολουθεί να είναι καταχρεωμένος και πελαγωμένος.

Στο μεταξύ, οι γονείς μου συνεχίζουν να πληρώνουν τους λογαριασμούς των Μαρκάκηδων (ΔΕΗ, χαράτσια, σούπερ μάρκετ κλπ), δηλαδή γύρω στα 600 ευρώ το μήνα. Ακόμη, συνεχίζονται ακάθεκτες οι οικονομικές και άλλες απαιτήσεις του Νάσου, ο οποίος λίγο-πολύ μου κοστίζει συνολικά γύρω στα 300 ευρώ το μήνα συν άλλα τόσα που ζητάει από την αδελφή μου: Η ειδική διατροφή του, τα αναβολικά του, τα έξοδα κινήσεώς του, οι νυχτερινές εξορμήσεις του κλπ. Η μόνη που προσφέρει κάτι στην όλη υπόθεση είναι η αδελφή μου, η

οποία μας κουβαλάει δυο-τρία πιάτα φαγητό από τα “Τρία Κυκλάμινα” κάθε μέρα.

☻ Η ώρα έχει φθάσει πια 8:30 το βράδι και ο Χάρης βρίσκεται στο σπίτι μας από τις 8:30 το πρωί, επειδή η μητέρα του θα αργήσει να σχολάσει. Ο Γιάννης έχει έλθει στο σπίτι από τις 5:00 το απόγευμα αλλά δεν πήρε το παιδί επειδή έχει πάει στην προπόνηση νινζούτσου, η οποία διαρκεί μέχρι τις 9:00. Στο μεταξύ, ο Χάρης νιαουρίζει και γκρινιάζει ήδη από τις 6:00, ζητώντας επίμονα τους γονείς του. Εγώ κάθομαι κοντά του, παίζω μαζί του και του κάνω παρέα, ώσπου εκείνος ξαφνικά μου πετάει: “Εσύ θα πας να σκοτωθείς, θα πεθάνεις!”

Μένω άναυδη από την αναίτια επίθεση του μικρού, ζητώ εξηγήσεις γιατί το είπε αυτό, εκείνος όμως επιμένει: “Εσύ θα πεθάνεις και όταν εγώ λέω πως κάποιος θα σκοτωθεί, αυτός σκοτώνεται!”. Κάτι τέτοια τα ακούει σαφώς από τη μητέρα του, η οποία κάθε τόσο φωνάζει στον Γιάννη: “Τέτοιος αχαΐρευτος που είσαι, να πας να πεθάνεις, να αυτοκτονήσεις, γιατί δεν αυτοκτονείς;”. Σηκώνομαι και φεύγω αμέσως για βόλτα, λέγοντας στον Χάρη: “Εγώ τώρα θα πάω να βρω άλλα παιδάκια που είναι καλά, όχι κακά σαν εσένα!”. Ο μικρός τρέχει να με προλάβει και μου φωνάζει να μείνω. Εγώ αρνούμαι και τότε μου πετάει, μαύρος από θυμό: “Θα το πω στο μπαμπά μου, να σε κάνει χίλια κομμάτια!”

Σαφώς δεν είναι να επενδύεις σε κανένα ανθρώπινο ον, όσο καλοκάγαθο ή αθώο κι αν φαίνεται, ειδικά στη νηπιακή ηλικία. *Όλοι, μα όλοι, αποτελούν πλοκάμια του ιδίου βδελυρού Τέρατος.* Συγκεκριμένα το εν λόγω νήπιο δείχνει να έχει έμφυτα μέσα του μπόλικα αποθέματα βιαιότητας, κακίας και υποκρισίας. Διαθέτει, όμως, το φυσικό ταλέντο να τα καμουφλάρει για να πετυχαίνει τους σκοπούς του -όπως ακριβώς κάνει και η μάνα του. Άλλωστε, τον έχω ακούσει να λέει ότι “Όλη αυτή η πολυκατοικία είναι δική μου, από πάνω μέχρι κάτω!” -πράγμα που του διδάσκει η μητέρα του. Αναρωτιέμαι, πάντως: Πώς η κυρία Μαρίνα είναι τόσο σίγουρη ότι όντως ο κανακάρης της θα τα πάρει όλα; Πώς είναι τόσο σίγουρη ότι, ας πούμε, ο Νάσος θα μείνει γεροντοπαλλήκαρο ή ότι εγώ δεν θα αφήσω

την όποια περιουσία μου σε ορφανοτροφεία;

Τέλος πάντων, η κυρία επιστρέφει τελικά από τη δουλειά κατά τις 9:30. Μόλις την αντικρύζει ο μικρός αρχίζει να χτυπιέται κάτω αλαλάζοντας από τη χαρά του. Γύρω στις 10:00 καταφθάνει και ο Γιάννης. Λίγα λεπτά αργότερα ξεσπάει καυγάς τρικούβερτος ανάμεσα στο ζευγάρι, επειδή ο ανηψιός μου άργησε πολύ στην προπόνηση και δεν πήγε να πάρει τη Μαρίνα από την Κάτω Γλυφάδα. Φωνές, ουρλιαχτά, βαριά πράγματα που πέφτουν με πάταγο και βροντάνε κάτω, όλα μπροστά στο παιδί. Κατά τις 11:00 ο Γιάννης φεύγει από το σπίτι και θα λείψει όλο το βράδι. Όσο περνά ο καιρός, το οικογενειακό μου περιβάλλον γίνεται ακόμη πιο απαιτητικό, καταπιεστικό και αλλόκοτο -τόσο που δύσκολα περιγράφεται πλέον...

Τετάρτη, 23 Ιανουαρίου 2013

Συντονισμός του Matrix: Κατά τις 6:30 το πρωί αναχωρώ από το σπίτι για να πάω με τα πόδια στο ΙΚΑ Γλυφάδας, προκειμένου να ανανεώσω το βιβλιάριο ασθενείας. Φθάνω στις 7:15, βρίσκω την πόρτα κλειστή και καμιά σαρανταριά άτομα απέξω να περιμένουν για να πάρουν νούμερο, όπως εγώ. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, καταφθάνει ακριβώς πίσω μου μία βλαμμένη που δεν σταματά λεπτό να σιγοτραγουδά, μέχρι τις 8:00 που ανοίγει η πόρτα. Ορμάμε όλοι μαζί μέσα και ανεβαίνουμε τις σκάλες βιαστικά, για να προλάβουμε να πάρουμε αριθμό προτεραιότητας. Εγώ λαβαίνω το νούμερο 42, πράγμα που σημαίνει ότι η σειρά μου θα έλθει μετά από τρεις ώρες περίπου -άρα καλό είναι να είμαι πίσω μετά από δυο ώρες.

Φεύγω από το ΙΚΑ, πηγαίνω βόλτα στα κλειστά ακόμη μαγαζιά, παίρνω το πρωινό μου σε μια καφετέρια και κατά τις 10:00 επιστρέφω. Μετά από κανένα τέταρτο έρχεται η σειρά μου, δίνω όλα τα απαραίτητα έγγραφα (βιβλιάριο, βεβαίωση ανεργίας από τον ΟΑΕΔ, ταυτότητα) στην αρμόδια υπάλληλο, τα κοιτάζει από δω, τα κοιτάζει απο κει, και τελικά μου λέει ότι χρειάζεται ακόμη φωτοτυπία ταυτότητας, εκτύπωση του ΑΜΚΑ από το ΚΕΠ καθώς και νέα βεβαίωση του ΟΑΕΔ, επειδή αυτή που της έδωσα έχει λήξει εδώ και τρεις μέρες. Παραξενεύομαι

επειδή τα δυο πρώτα χαρτιά δεν μου τα είχαν ζητήσει τις προηγούμενες φορές. "Αν είστε πίσω μέχρι τις 1:30 θα εξυπηρετηθείτε σήμερα, αλλιώς θα πρέπει να ξανάρθετε αύριο, με νέο νούμερο", μου εξηγεί η πρόθυμη υπάλληλος.

Ξεκινώ έναν απίθανο αγώνα δρόμου για να προλάβω να πάω στο ΚΕΠ που βρίσκεται στην Άνω Γλυφάδα και μετά στον ΟΑΕΔ που βρίσκεται ανάμεσα στην Άνω και στην Κάτω Γλυφάδα αλλά αρκετά μακριά από την παραλιακή. Στο τέλος παίρνω ταξί για να προλάβω. Γύρω στις 1:10 έχω επιστρέψει στο ΙΚΑ, έχοντας συμπληρώσει επίσης μία σχετική αίτηση και μια δήλωση του νόμου 1599. Κάθε τόσο η υπάλληλος διαβεβαιώνει με χαμόγελο ότι "μετά τον κύριο που είναι τώρα, θα εξυπηρετήσω την κυρία" -δηλαδή εμένα. Περιμένω υπομονετικά ως τις 1:20 που έρχεται η σειρά μου και της δίνω όλα τα χαρτιά. Εκείνη τα ξανακοιτάζει όλα προσεκτικά, με βάζει να συμπληρώσω ημερομηνίες, ξεκινά τη διαδικασία στο κομπιούτερ κι εγώ νιώθω ευτυχής που, επιτέλους, όλα βαίνουν ομαλά. Ξαφνικά, ένα δευτερόλεπτο πριν την τελική εκτύπωση, η υπάλληλος φυλλομετράει ξανά το βιβλιάριό μου και με ρωτάει: "Έχετε συμπληρώσει τέσσερα εξάμηνα;"

Απαντώ καταφατικά και τότε εκείνη μου αναγγέλλει: "Τότε, δεν δικαιούστε πια ιατροφαρμακευτική κάλυψη!"

"Μα στον ΟΑΕΔ μου είπαν ότι δικαιούμαι ασφάλιση μέχρι τα 65!" διαμαρτύρομαι.

Η υπάλληλος ρωτά την προϊσταμένη, η οποία μου εξηγεί ότι "Το ΙΚΑ παρέχει ιατρική ασφάλιση σε ανέργους μόνο για τέσσερα εξάμηνα και συνεχή κάλυψη από τα 55 ως τα 65". Παραδόξως δεν θυμώνω, αντίθετα αισθάνομαι ανακούφιση, επειδή δεν θα χρειαστεί πια να ξανάρθω σ' αυτό το τρελοκομείο.

Μυστήριο, πάντως: Είμαι σίγουρη πως η υπάλληλος είχε κοιτάξει το βιβλιάριό μου από την αρχή. Το γεγονός ότι έχω συμπληρώσει τέσσερα εξάμηνα, είναι το πρώτο πράγμα που θα έπρεπε να έχει προσέξει -άλλωστε, όλες τις υπόλοιπες ελλείψεις τις είδε αμέσως. Μήπως το είχε δει και αυτό εξαρχής, αλλά παρόλα αυτά με έστειλε να βολοδέρνω σε δυσκίνητες δημόσιες υπηρεσίες επί τρεις ώρες και μετά εκτέλεσε όλη τη διαδικασία

μέχρι το τελευταίο δευτερόλεπτο, για να με διώξει ειδικά την τελευταία στιγμή; *Δεν αποκλείεται να μου έπαιξε όλο αυτό το παιγνίδι μόνο και μόνο για να μου σπάσει τα νεύρα, ακολουθώντας σχετικές εντολές άνωθεν σκοτεινών κυκλωμάτων...*

Δεδομένου ότι μέσω της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης έχει ξεκινήσει η διαδικασία εξόντωσης των φτωχών, καλό είναι να θυμάμαι ότι το ιατρικό κύκλωμα είναι εξαιρετικά βρώμικο. Σίγουρα, δεν είναι να τους εμπιστεύεσαι, ιδιαίτερα αν είσαι μια φτωχή άνεργη γεροντοκόρη, όπως εγώ. Προσοχή, λοιπόν: Καλό είναι να μένω μακριά από νοσοκομεία-θανατοκομεία, άλλωστε εγώ δεν είμαι συνταξιούχος καπετάνιος όπως ο πατέρας μου, ούτε σύζυγος καπετάνιου όπως η μητέρα μου. Εννοείται πως δεν πρόκειται να έχω τη δική τους υγειονομική περίθαλψη, ακόμη κι αν είμαι κανονικά ασφαλισμένη στο ΙΚΑ. Ας μένω, λοιπόν, μακριά από τέτοιες πόρτες· αυτά δεν είναι για μένα, είναι για τα βολεμένα πιόνια του Matrix...

Τετάρτη, 30 Ιανουαρίου 2013

☺ Ο Χαρούλης είναι ξανά εδώ, θέλει πάλι να παίξουμε ποδόσφαιρο στο οφίς, του κάνω το χατήρι για κανένα μισάωρο, ώσπου ο μικρός κάνει μια απότομη κίνηση και φωνάζει: “Αα, πόνεσε το πλευρό μου!” – ακριβώς ο ίδιος πόνος που νιώθω εγώ όταν λυγίζω το σώμα μου απότομα. Μόνο που εγώ πονάω στα αριστερά, ενώ ο Χάρης στα δεξιά. Ακόμη και σ' αυτό μου μοιάζει. Μου παραμοιάζει αυτό το παιδί (αν δεν το 'χω ξαναπεί). *Ελπίζω, μονάχα, να μη μου μοιάσει και στην τύχη*...۩

Νωρίς το πρωί, τηλεφωνεί ο Γιάννης στη μητέρα μου κι επί μισή ώρα της διηγείται ένα ιδιαίτερα ζωντανό όνειρο που είδε αποβραδίς: Για ώρα πολλή, η γυναίκα του τον έβριζε φωναχτά με λόγια αισχρά που δεν περιγράφονται, και όσο τον έβριζε τόσο άλλαζε και αυτή και το παιδί, ώσπου οι δυο τους μεταμορφώθηκαν σε δαίμονες. Ο Γιάννης άρχισε να λέει όσες προσευχές γνωρίζει, κυρίως το “Πάτερ Ημών”, με σκοπό να τους ξανακάνει ανθρώπους -ώσπου ξύπνησε.

Ερμηνεία: Προφανώς, πρόκειται για απωθημένα του ανηψιού μου τα οποία μορφοποιούνται στα όνειρά του, επειδή η

γυναίκα του έχει πολύ άσχημη γλώσσα και η σχέση τους πάει κατά διαβόλου. Ίσως, όμως, το όνειρο να φανερώνει και την εσώτερη φύση της Μαρίνας και του Χάρη...

Από τις αρχές του μήνα, έχω εκπονήσει πέντε καινούργιες τράπουλες ***Existence:*** Μια από αυτές, η “Beyond Believix”, περιέχει νεράιδες Winx. Γύρω στα τέλη Μάρτη δημιουργώ κι άλλη μια τράπουλα, την “Avatars”. Ακόμη, έχω κατασκευάσει το χαρτί “Regina”, το οποίο παίζει σε όλες τις τράπουλες: Απεικονίζει εμένα (!), έχω κολλήσει πάνω μια παλιά φωτογραφία μου και του έχω δώσει τις εξής ιδιότητες: Defender (δεν επιτίθεται ποτέ), δυνάμεις 10-x/10-x (όπου x = ο αριθμός των άλλων όντων στο πεδίο μάχης). Όσο για το 10: 21/6/1963 (η ημερομηνία γέννησής μου) = 2+1+6+1+9+6+3 = 28 = 2+8=10. Επιπλέον, εμπλουτίζω το παιγνίδι με τρισδιάστατο ντεκόρ: μικροσκοπικά έπιπλα από το παλιό παιγνίδι Hero Quest, πλαστικά ομοιώματα προϊστορικών ζώων ή νεράιδων ως creature tokens κλπ, ενώ χωρίζω το Πεδίο Μάχης από το υπόλοιπο τραπέζι με μια μεγάλη πρόσοψη κάστρου. Έτσι, το παιγνίδι γίνεται πιο ενδιαφέρον.

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιανουάριος 2013):*** Κατ' αρχήν, ένα ***σημείον*** που ήλθε ειδικά την Πρωτοχρονιά: Είναι πρωί, ο Χαρούλης βρίσκεται εδώ, παρακολουθεί τηλεόραση και ξαφνικά με φωνάζει: “Νονά έλα, έχει Winx!”. Πηγαίνω να δω από περιέργεια και βλέπω στην οθόνη την Bloom περιτριγυρισμένη από μεγάλες απειλητικές φλόγες.

Από την Τρίτη, 15 Γενάρη, ξαναρχίζω τα χάπια Norgesic και τα οράματα φωτιάς υποχωρούν αμέσως. Λίγες νύχτες μόνο μου ήλθαν υπναγωγικές παραισθήσεις με σχηματοποιημένες φλόγες, μάλλον επειδή κατά τη διάρκεια της ημέρας ασχολήθηκα αρκετά με το Internet. Από τις 23 του μήνα τελειώνω το νυχτερινό γεύμα μου (συνήθως fitness fruits με γιαούρτι) με λίγα αποξηραμένα Gojiberries. Διαπιστώνω ότι διευκολύνουν αρκετά την πέψη, άρα και τον ύπνο.

Ηχητικός Πόλεμος παρατηρείται σχεδόν καθημερινά, ιδίως από τις 3:00 ως τις 5:00 το απόγευμα, δηλαδή ακριβώς

κατά τις ώρες κοινής ησυχίας: Είτε ο Νάσος βάζει μουσικές στο διαπασών, είτε η γυναίκα του Γιάννη (όποτε είναι στο σπίτι) δίνει στον μικρό ένα σιδερένιο (;) μπαλάκι για να το γκελάρει στο όλο το σπίτι. Μέχρι και οι γονείς μου ενοχλούνται! Λεπτομέρεια: Πριν τις 3:00 και μετά τις 5:00 δεν ακούγεται ποτέ το παραμικρό από πάνω. Εγώ αντιμετωπίζω αρκετά αποτελεσματικά την κατάσταση, φορώντας ωτοασπίδες και βάζοντας τον ανεμιστήρα να φυσάει μακριά από μένα.

Αυτό το μήνα, λοιπόν, είχα τις παρακάτω ενοχλήσεις:

Οράματα φωτιάς:	3 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Εφιαλτικό μήνυμα):	3
Καθαρές νύχτες:	17

Κυριακή, 3 Φεβρουαρίου 2013

Το βράδι, γύρω στις 8:00, καταφθάνουν στο σπίτι μας η οικογένεια Ορλανδάτου. Κατ' αρχήν, ρωτώ τι θέλουν να τους σερβίρω: "Έχουμε λεμονίτα", ανακοινώνω χαρωπά.

"Τη σιχαίνομαι!" μου απαντά με στόμφο η Ανθή.

Μου χτυπάει κάπως δυσάρεστα αυτή η έκφραση, καθώς θυμάμαι ότι με τον ίδιο τρόπο ακριβώς μου είχε απαντήσει και την προηγούμενη φορά που είχε έλθει: Την είχα ρωτήσει αν ήθελε χυμό και μου είχε δηλώσει, εξίσου προκλητικά, ότι "τον σιχαίνομαι!". Τώρα, είναι αυτό υπονοούμενο εναντίον μου, ή μου φαίνεται; Τέλος πάντων, διώχνω γρήγορα αυτές τις σκέψεις από το νου μου· άλλωστε, ο σύζυγος και η κόρη της η Βάσια επιθυμούν τη λεμονίτα.

Όλοι κάθονται στο σαλόνι αλλά εγώ ξεμένω με την Ανθή στο τραπέζι του χωλ. Έτσι, την περισσότερη ώρα αναγκάζομαι να συζητώ μόνη μαζί της, παρόλο που κατά βάθος θα επιθυμούσα να συμμετάσχω στην ενδιαφέρουσα συζήτηση περί οικονομικής κρίσης που έχουν αναπτύξει οι υπόλοιποι. Όπως πάντα, η Ανθή αρέσκεται να μιλά ασταμάτητα για τον εαυτό της, προπαγανδίζοντας έντεχνα το πόσο τέλεια νοικοκυρά είναι, πόσο πλούσια διακοσμημένο είναι το σπίτι της και, κυρίως, πόσα πράγματα πρέπει να αποκτήσει ακόμη για να αισθάνεται λίγο καλύτερα:

“Μόλις πέθανε η πεθερά μου, η νύφη μου η Στεφανία βούτηξε τον καθρέφτη από τον πρώτο όροφο, χωρίς να μας ρωτήσει. Τι γύφτισσα! Και δεν ξέρω τι άλλο θα πάει να πάρει!” ξεφυσά.
“Τι να γίνει... Ότι προλάβετε!” της απαντώ.
“Α, όχι, δεν μ' ενδιαφέρει να πάρω τίποτα από το σπίτι των πεθαμένων πεθερικών μου, δεν θέλω τίποτα απ' αυτούς τους ανθρώπους! Εγώ θέλω μονάχα το ισόγειο με το παλιό κρεβάτι, το λαβομάνο, το μπουφέ, τον καθρέφτη κλπ!” (όλα αντίκες).

Την ακούω υπομονετικά, προσέχοντας ιδιαιτέρως να μην εκφέρω καμία γνώμη για τίποτα και να μην δείχνω την παραμικρή διαφωνία σε όσα λέει, διατηρώντας συνεχώς ένα χαμηλό, μετριοπαθές προφίλ.
“Τον έχεις ξεζουμίσει τον Ορλανδάτο!” της πετάει κάποια στιγμή η κόρη της και η Ανθή συνοφρυώνεται.

Γύρω στις 10:00 συκώνονται να φύγουν και η μητέρα μου εκφράζει την ευχή να είμασταν πιο κοντά για να βλεπόμαστε συχνότερα: “Να βάλουμε ρόδες στο σπίτι για να τσουλήσει!” Τότε εγώ παρασύρομαι από τη ελαφρότητα της κουβέντας και μου ξεφεύγει μια γνώμη:
“Δεν θα 'ταν ωραία να ζούσαμε σε μεγάλα αυτοκινούμενα τροχόσπιτα, ώστε να μπορούμε ν' αλλάζουμε γειτονιές όποτε μας γουστάρει; Αν, ας πούμε, βαρεθείς τον Άλιμο, το παίρνεις και το πας στη Βουλιαγμένη!”
Όλοι βρίσκουν την ιδέα μου χαριτωμένη.
“Στην άλλη ζωή!”, αστειεύεται ο Δαμιανός.
“Εγώ τώρα θα χωρίσω τον Ορλανδάτο και θα παντρευτώ ένα γύφτο για να με πηγαίνει από τσαντίρι σε τσαντίρι!” λέει τότε η Ανθή ειρωνικά.

Όσο κι αν προσπαθώ να εκλογικεύσω την υπόθεση, μέχρι το επόμενο μεσημέρι αισθάνομαι ταραγμένη κι ενοχλημένη. Το σκέφτομαι, το ξανασκέφτομαι, και αποφασίζω: Όσο κι αν φυλάγομαι για να μην εκφέρω απόψεις, όλο και κάποια κουβέντα θα μου ξεφεύγει ή θα μου εκμαιεύει η Ανθή όποτε μιλώ μαζί της, δεδομένου ότι καιροφυλακτεί ως γέραξ την κάθε μου λέξη για να μου αμολήσει το ανάλογη μπηχτή. Δεν με ενοχλούν τόσο οι κακεντρεχείς σπόντες, όσο αυτό που

εκπέμπουν οι κακοήθεις όταν τις εκτοξεύουν.

Αρκετά, λοιπόν, με τις βολεμένες πουτάνες. Δεν μου χρειάζεται καθόλου να ανέχομαι τοξικούς ανθρώπους, ούτε έχω όρεξη να στήνω αντιπαραθέσεις ή καυγάδες με άτομα κακά και μισότρελα, που σίγουρα ανήκουν σε επικίνδυνα κυκλώματα. Στο εξής, όταν ξέρω ότι θα έλθει στο σπίτι η κυρία Ανθή, εγώ θα φροντίζω να εξαφανίζομαι από πριν, επειδή θα "έχω μάθημα". Αρκετά την ανέχθηκα. Ώρα να την ξεφορτωθώ, όπως έχω κάνει με πολλούς εξυπνάκηδες μέχρι τώρα...

Δευτέρα, 4 Φεβρουαρίου 2013

☺ Μόλις γυρίζω σπίτι το μεσημέρι από τα μαθήματα, ο Χάρης τρέχει κοντά μου και μου λέει: "Έλα, νονά, να ξαπλώσουμε για λίγο μαζί, έλα εδώ με τον άνδρα σου!". Έρχεται στο δωμάτιό μου, ξαπλώνουμε οι δυο μας στο κρεβάτι, με αγκαλιάζει με τα χεράκια του και φωνάζει τη γιαγιά να μας καμαρώσει: "Εγώ και η γκόμενά μου", λέει όλο γλύκα.

☻ Κατά τις 7:00 το βράδι επιστρέφει η αδελφή μου από τη δουλειά της και παίρνουμε τον μικρό για να τον διασκεδάσουμε έξω. Πηγαίνουμε μαζί σε έναν παιδότοπο, ύστερα σ' ένα κοντινό ρεστωράν.

"Ευχαριστήθηκες, Χάρη;" τον ρωτά η Αλίκη, καθώς φεύγουμε.

"Όχι, δεν ευχαριστήθηκα!"

Κόκκαλο η αδελφή μου.

"Μα τότε να μην ξανάρθουμε!" του λέει.

"Όχι, θα ξανάρθουμε!" της απαντά επιτακτικά ο μικρός.

Καλό παιδί ο Χαρούλης αλλά ας μην ξεχνάμε ότι είναι σημερινό παιδί...

Χρησμοί

Κυριακή, 10 Φεβρουαρίου 2013

Κατά τις 11:30 το πρωί βγαίνω στο παράθυρο, κοιτάζω τον ήλιο κι εκφέρω μία ***Έκκληση*** προς το Σύμπαν και τις ανδρομέδιες δυνάμεις, ζητώντας πνευματική καθοδήγηση αλλά και συγκεκριμένα σημάδια για την άφιξη των Ελλ στη γη.

Ανάγκη Επιστροφής: Δυο μέρες αργότερα, νιώθω έντονα πως έχει έλθει πια ο καιρός να δω την αλήθεια κατάματα: Σε όλη μου τη ζωή μπορώ και αντέχω, δίχως ιδιαίτερη ανησυχία, καταστάσεις που θα τρέλλαιναν ένα "φυσιολογικό" άτομο μέσα σε δέκα λεπτά της ώρας:

α) Δεν είχα ποτέ γκόμενο -και δεν με νοιάζει.

β) Δεν έχω σύζυγο ούτε παιδιά -και δεν με πειράζει.

γ) Η οικονομική μου κατάσταση είναι άθλια -μα δεν το σκέφτομαι καθόλου.

δ) Η κοινωνική μου ζωή είναι πια εντελώς ανύπαρκτη -μα αισθάνομαι καλύτερα παρά ποτέ.

ε) Αντιμετωπίζω, με αξιοσημείωτη ψυχραιμία, παράδοξα ψυχικά φαινόμενα, όπως

I. "Σημεία" της κόλασης στην καθημερινή μου ζωή
II. το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" ή "hell" (ή, τελευταία, η λέξη "inferno" όλο και συχνότερα) εξακολουθεί να στοιχειώνει τα όνειρά μου
III. Υπναγωγικά και υπνοπομπικά οράματα φωτιάς

Αντέχω όλες τις παραπάνω απίστευτες καταστάσεις επειδή αυθόρμητα διαχωρίζω τον εαυτό μου από το ανθρώπινο κοπάδι. Δεν ταυτίζομαι με όλα αυτά, ούτε τα παίρνω πραγματικά στα σοβαρά -αλίμονό μου αν τα έπαιρνα. Όπως και να 'χει, το γεγονός ότι αντιμετωπίζω όλες τις παραπάνω αφύσικες καταστάσεις με ψυχραιμία και χωρίς ιδιαίτερη στενοχώρια, α) με καθιστά ον μη ανθρώπινο, β) σημαίνει, τελικά, ένα πράγμα: *Εγώ είμαι ο Παράδεισος. Μόνον εγώ, τίποτε άλλο...*

Είναι ώρα, λοιπόν, να ξαναθυμηθώ τον αληθινό εαυτό μου, αυτόν που εκφράζεται με την Υπέρτατη Τελετουργία και την Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα, οραματιζόμενη την καταστροφή της ανθρωπότητας.

Σαφώς, δεν είναι όλοι οι άνθρωποι το ίδιο, δεν είναι όλοι τέρατα, υπάρχουν και “καλοί”. Ωστόσο, όσοι δεν διαθέτουν αρκετά ισχυρά τα ερπετοειδή χαρακτηριστικά της πονηρίας, της κακίας και της λαγνείας στον ψυχισμό τους, δεν είναι ακριβώς άνθρωποι (πχ εγώ, ο Νικήτας, η Θεώνη), είναι κάτι άλλο. Γι' αυτό οι άλλοι τους θεωρούν ηλίθιους, τους περιφρονούν και τους πολεμούν διαρκώς...

Τρίτη, 12 Φεβρουαρίου 2013

Αναζητώντας θέματα για τις νέες κάρτες της Ουράνιας Αρκάνας ανάμεσα στις τράπουλες του "Magic", ένιωσα μια ξεχασμένη αίσθηση ολοκλήρωσης. Τελικά, εγώ έχω έλθει στον κόσμο για ν' ασχολούμαι με αυτά ακριβώς τα πράγματα: Ασυνήθιστα παιγνίδια (Existence, Genealogy), Υπέρτατη Τελετουργία, μαγικομαντικές αρκάνες κατασκευασμένες από μένα *-με έναν μονάχα Έσχατο Σκοπό.* Αυτά με γεμίζουν πραγματικά, επειδή αυτά πρέπει να κάνω.

Παράλληλα, όμως, μου πέρασε από το νου μήπως αυτή η ενασχόλησή μου επαναφέρει έξαρση του ηχητικού πολέμου εναντίον μου. Ωστόσο: Η φίλη μου η Θεώνη αντιμετωπίζει και αυτή παρόμοιο πρόβλημα εδώ και πολλά χρόνια, παρόλο που δεν ασχολείται με τίποτε ανάλογο: Είναι μια απλή αγράμματη γυναίκα, τόσο απλοϊκή ώστε συχνά την ξεγελούν και δουλεύει επί μέρες χωρίς πληρωμή· άλλοτε, πάλι, επιτήδειοι της τρώνε τις οικονομίες της. Αποκλειστικές ασχολίες της είναι οι οικιακές εργασίες και η τηλεόραση. Είναι μητέρα δύο μεγάλων παντρεμένων παιδιών και γιαγιά δυο εγγονών. Είναι και αρκετά θρήσκα. Κι όμως, εδώ και μερικά χρόνια είναι υποχρεωμένη να ανέχεται μια οικογένεια βλαχοαλβανών που έχουν εγκατασταθεί ακριβώς από πάνω της, οι οποίοι ποδοβολούν και φωνασκούν ασταμάτητα, όλες τις ώρες της ημέρας και της νύχτας! Πριν έλθουν αυτοί, στο ακριβώς διπλανό της μπαλκόνι

υπήρχε ένας σκυλάραπας που γαύγιζε σαν τρελός πρωί-μεσημέρι-βράδι, χώρια η ανυπόφορη μπόχα. Άρα, δεν είναι οι τελετουργίες μου που προσελκύουν τον ηχητικό πόλεμο και άλλες αφύσικες καταστάσεις· είναι η διαφορετική, μη ερπετοειδής φύση μου...

Τετάρτη, 13 Φεβρουαρίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι σ' ένα ακριβό εστιατόριο μαζί με την αλλοτινή φίλη μου τη Ντένια. Περιμένουμε και την Ξανθή μα αργεί. Ξαφνικά συνειδητοποιώ πως δεν έχω φέρει μαζί μου χρήματα ούτε την τσάντα μου· ανησυχώ, ωστόσο ντρέπομαι να ζητήσω δανεικά από τις φίλες μου.

Έτσι, σηκώνομαι και βγαίνω στο δρόμο. Περπατώ στη λεωφόρο Βουλιαγμένης, φθάνω κοντά στη στροφή Αργυρουπόλεως. Αποφασίζω να πάω σπίτι με τα πόδια, αφού ειδοποιώ πρώτα τις κοπέλες ότι δεν θα τις συναντήσω επειδή τάχα δεν αισθάνομαι καλά. Παίρνοντας το δρόμο της επιστροφής, μπαίνω σ' ένα μεγάλο εντυπωσιακό κτήριο που μοιάζει με μουσείο, γεμάτο τζαμαρίες και λαμπερά εκθέματα.

Σύντομα καταλήγω σε μια ζοφερή αίθουσα όπου υπάρχουν μακάβριες αναπαραστάσεις ανθρώπινων πτωμάτων σε διάφορα στάδια αποσύνθεσης. Ορισμένα από αυτά αναπαριστούν θύματα δολοφονίας και φέρουν ματωμένα τραύματα. Ξεχωρίζω ένα γυναικείο πτώμα με μακριά ξανθά μαλλιά, που έχει πυροβοληθεί στο κεφάλι. Θέλω να φύγω από αυτό το μέρος και δοκιμάζω να βγω στο μπαλκόνι μέσα από μια πλαϊνή πόρτα. Όμως, μόλις ξεμυτίζω, βλέπω έναν άγριο σκύλο να παραφυλάει. Έτσι, προτιμώ να μείνω μέσα, όπου το περιβάλλον είναι μεν μακάβριο αλλά μάλλον ακίνδυνο. Τότε, με πλησιάζουν τέσσερις γιατροί με λευκές στολές. Οι προθέσεις τους απέναντί μου δεν φαίνονται αγαθές κι επιχειρώ να τους εξουδετερώσω με μια περιστροφική κλωτσιά καράτε.

Τώρα βρίσκομαι σε μια άλλη τεράστια αίθουσα, όπου δεσπόζει ένας μεγάλος σκελετός δεινόσαυρου. Με έκπληξη διαπιστώνω ότι κινεί το κεφάλι του, σα να με βλέπει. Αρχίζω να τρέχω και πετάγομαι έξω στο δρόμο, ενώ το τέρας με

καταδιώκει μέσα στο σκοτάδι.

Επαλήθευση: Την επόμενη μέρα, ένας διάσημος πρωταθλητής των Παραολυμπιακών, δολοφονεί "κατά λάθος" την όμορφη ξανθιά φιλενάδα του με έναν πυροβολισμό στο κεφάλι. Αυτό επειδή η κυρία εισέβαλε στο σπίτι του στις 4:00 τα ξημερώματα για να του κάνει έκπληξη για τη γιορτή των ερωτευμένων, κι εκείνος την πέρασε για ληστή, λέει...

Αργά το βράδι, ο Θανάσης τσακώνεται άσχημα με τη Χριστίνα επειδή εκείνη σκοπεύει να δώσει βιογραφικό για να προσληφθεί σε ναυτιλιακή εταιρεία, όπου θα δουλεύει οκτάωρο αντί για τρίωρο που δουλεύει τώρα σαν βοηθός σε λογιστικό γραφείο. "Τιιιι; Κι άμα λείπεις όλη μέρα, ποιός θα μου μαγειρεύει και θα μου φτιάχνει το σπίτι; Άλλα είχαμε συμφωνήσει όταν αποφασίσαμε να συζήσουμε! Έτσι φτιάχνονται οι οικογένειες;" της φωνάζει ο ανηψιός μου.

Σύντομα ο καυγάς θα πάρει άσχημη τροπή, ο Νάσος βουτάει τη Χριστίνα από το λαιμό, δεν ξέρω τι άλλο γίνεται, κι εκείνη εγκαταλείπει το σπίτι άρον-άρον, σχεδόν γυμνή, φορώντας μόνο μια κοντομάνικη μπλούζα και τις κάλτσες της. Γύρω στις 4:00 τα ξημερώματα ο Νάσος θα βγει να την ψάξει μα φαίνεται πως άνοιξε η γη και την κατάπιε...

Πέμπτη, 14 Φεβρουαρίου 2013

Δεν μας κάθησε καθόλου καλά ο Άγιος Βαλεντίνος φέτος: α) Ο μπαμπάς και η μαμά τσακώθηκαν πρωί-πρωί για ασήμαντη αφορμή. β) Εγώ περίμενα να μας αφήσουν τον αγαπημένο μου Χαρούλη για να φάμε μαζί ωραίες παστούλες σε σχήμα καρδιάς, όμως σήμερα οι γονείς του είναι και οι δύο γριπιασμένοι και δεν δουλεύουν, οπότε ο νυμφίος δεν εμφανίστηκε· τον έφερε η αδελφή μου για λίγο το απόγευμα, όμως ο νεαρός είχε τα νεύρα του, δεν ήθελε να φάμε μαζί τις πάστες και όταν έφυγε πήρε τη δική του επάνω να τη φάει μόνος του. γ) Όλη μέρα ο Νάσος αναζητά παντού τη Χριστίνα, οι φίλες της τη γυρεύουν στο τηλέφωνο, ενώ ο αδελφός της δεν απαντά στο κινητό του. Η γκόμενα παραμένει άφαντη και όλοι κάθονται στα καρφιά.

Στο μεταξύ, το υπνοδωμάτιο του πρίγκηπα είναι άνω κάτω, έχει σκορπίσει παντού “φούντες” κι έχει παρατήσει μια αναβολική ένεση όρθια πάνω στο γραφείο του. Η αδελφή μου είναι εκτός εαυτού:

“Αν έμπαινες στο δωμάτιο ενός ξένου κι έβλεπες αυτό το θέαμα, τι γνώμη θα σχημάτιζες γι' αυτό το άτομο;”

“Μην ανησυχείς τόσο πολύ. Αύριο, το πολύ μεθαύριο, η Χριστίνα θα είναι ξανά πίσω και όλα θα γίνουν μέλι-γάλα”, προβλέπω εγώ με σιγουριά.

“Μετά απ' αυτό τον καυγά, δε νομίζω ότι θα τα ξαναφτιάξουν”, κάνει η μαμά σκεπτική.

“Θα τα ξαναφτιάξουν, επειδή οι σημερινοί άνθρωποι είναι τρελοί”, επιμένω.

Εντέλει, το βράδι ο Θανάσης λαβαίνει ένα τηλεφώνημα από μια φίλη της γκόμενάς του, η οποία του ζητάει να μαζέψει όλα τα πράγματα της Χριστίνας μέσα στο αυτοκίνητό της και να πάει να το αφήσει έξω από το σπίτι της εν λόγω φιλενάδας. Ο Νάσος εκτελεί τις οδηγίες γεμάτος στεναχώρια και απογοήτευση. Ωστόσο, την επομένη το βράδι, η Χριστίνα θα επιστρέψει στη “συζυγική στέγη” παρόλο που φοβάται, όπως ομολογεί η ίδια στην αδελφή μου.

Παραλειπόμενα: Για να βελτιώσει τις επιδόσεις του στο body building, ο Θανάσης βαράει στον εαυτό του ειδικές αναβολικές ενέσεις, ενώ ετοιμάζεται να πάρει και άλλα επικίνδυνα φάρμακα προκειμένου να γραμμώσει περισσότερο και να πετάξει φλέβες. Όσο πάει φουσκώνει, ενώ τώρα σηκώνει απίθανα κιλά, πχ πάνω από 500 κιλά στο μηχάνημα για τις γάμπες! Παράλληλα, όσο πάει γίνεται πιο επιθετικός και ανεξέλεγκτος ψυχολογικά, εφόσον η τεστοστερόνη του είναι

κατά πολύ ανώτερη του φυσιολογικού. Παρ' όλα αυτά, η Αλίκη δεν του δίνει πολλές πιθανότητες να διακριθεί στο πανελλήνιο τουρνουά για μποντιμπιλντεράδες που θα γίνει τον Μάιο, επειδή ο Νάσος προσπαθεί εντελώς μόνος του, χωρίς προπονητή, ούτε σπόνσορα, λέει.

Πρόβλεψη: Δεν ξέρω αν ο νεαρός θα καταφέρει να πάρει την πρώτη θέση στο εν λόγω τουρνουά. Ωστόσο, κάτι μου λέει πως θα πετύχει κάποια πρόκριση, έστω κι αν δεν διαθέτει καμία (φανερή) υποστήριξη. "Ολομόοοοοναχο τα κατάφερε το παιδί, χωρίς καμίιιιια υποστήριξη!" θα καυχιέται μετά η αδελφή μου...

Παρασκευή, 15 Φεβρουαρίου 2013

Εικόνες του Matrix: Μετεωρίτης δέκα τόνων πέφτει στην κεντρική Ρωσία, κοντά σε κατοικημένη περιοχή (Τσέλιαμπινσκ). Τζάμια σπάνε, οικοδομές καταρρέουν, πάνω από 500 τραυματίες. Ύστερα από μερικές ώρες ένας μεγάλος αστεροειδής (2012DA14) περνά ξυστά από τη γη, σε απόσταση ~17.000 χλμ.

Μέσα στη βδομάδα βροχές μετεωριτών παρατηρούνται σε διάφορα μέρη της γης: Πύρινες σφαίρες εμφανίζονται πάνω από τη Γερμανία, το Βέλγιο, την Ιαπωνία. Αστεροειδής εκρήγνυται πάνω από τη Δυτική Καλιφόρνια. Μετεωρίτες φαίνονται πάνω από το Melton, Victoria, καθώς και στο San Francisco. Πύρινη σφαίρα πάνω από τη Νότια Φλόριδα, ομοίως πάνω από τις κομητείες Miami και Broward, κλπ, κλπ, κλπ.

Να είναι, άραγε, αυτή η απάντηση στην Έκκληση της 10ης Φεβρουαρίου; Πάντως, δεν αποτελεί προσωπικό σημάδι. Το παρακάτω, ίσως;

Παρασκευή, 22 Φεβρουαρίου 2013

Καθώς πηγαίνω στο σούπερ μάρκετ, παρατηρώ τον βαρύ, μολυβένιο, έντονα φορτισμένο ουρανό, αναλογιζόμενη ότι όλο το Φλεβάρη έχουμε μπόρες: μια βδομάδα βρέχει ακατάπαυστα, μια μέρα σταματάει -πρωτοφανές, εδώ και δεκαετίες. Μέχρι να μπω και να βγω από το μαγαζί (δέκα λεπτά υπόθεση), αρχίζει τρομερή νεροποντή η οποία κατακλύζει ολόκληρο το λεκα-

νοπέδιο Αττικής, μαζί με εκτεταμένη χαλαζόπτωση. Περιμένω κανένα εικοσάλεπτο μήπως σταματήσει αλλά δεν... Έτσι, παίρνω το δρόμο για το σπίτι, βουτώντας κάθε τόσο μέσα σε άγριους χειμάρρους. “Η πιο έντονη βροχόπτωση από το 1961!” είπαν στις ειδήσεις. Λεπτομέρεια: Ξεκινώντας αποβραδίς και μέχρι τις 7:00 το πρωί, έφτιαξα τα πρώτα οκτώ χαρτιά της νέας Ουράνιας Αρκάνας μου...

Κυριακή, 24 Φεβρουαρίου 2013

☺ Ο Χαρούλης είναι και σήμερα εδώ, με κυνηγάει παντού για να παίξουμε ποδόσφαιρο, με ακολουθεί ακόμη και στην τουαλέτα, μην τυχόν και του φύγω. Μόλις όμως αρχίζουμε το παιγνίδι, κάθε τόσο δυσανασχετεί έντονα: Δεν θέλει να του κόβω τη μπάλα (“Γιατί το έκανες αυτό; Δεν είναι δίκαιο!”) ή μοιρολογεί αλά αρχαία τραγωδία όποτε καταφέρω να σκοράρω (“Δεν σε αγαπάω γιατί μου βάζεις γκολ!”).

Πέρα απ' αυτά, ο μικρός τώρα πιά αναγνωρίζει και γράφει πολύ ωραία όλους τους αριθμούς και τα κεφαλαία γράμματα της αλφαβήτου, όπως ακριβώς έκανα εγώ στην ηλικία του, σε αντίθεση με τα ανήψια και την αδελφή μου, που απαξιούσαν να ασχοληθούν...

Χρονομηχανή: Ακούγοντας -σήμερα για πρώτη φορά- μια παλιά κασέτα που είχα βρει στο δρόμο το 2006, διαπιστώνω ορισμένες περιέργες ***συμπτώσεις***. Τα τραγούδια είναι ηχογραφημένα από μια εκπομπή με αφιερώσεις, όπου ακούγονται τα εξής ονόματα:

α) Χάρης (το αξιαγάπητο βαφτιστήρι μου, που γεννήθηκε το 2008)

β) Λάμπρος (καλός πελάτης από το 2011)

γ) Παύλος (ο γιος του Λάμπρου, από τους πιο σωστούς μαθητές που είχα ποτέ)

δ) Ακούγονται διαφημίσεις μαγαζιών στη Λάρνακα και στη Λευκωσία (οι Πανόπουλοι πηγαίνουν συχνά στην Κύπρο, ιδίως στη Λάρνακα, όπου έχουν συγγενείς). Το ένα από τα διαφημιζόμενα μαγαζιά βρίσκεται στην οδό Ερμηνείας.

ε) Ακόμη, ακούγονται τα ονόματα Αλέξανδρος (ο δάσκαλος

στον Ιανό) και Τάσος (παλιός μου έρωτας) -πρόσωπα που ήταν σημαντικά για μένα γύρω στο 1995.
στ) Γίνεται και μια αφιέρωση σε κάποια Margaret (όνομα που δεν σημαίνει τίποτα για μένα), όμως ο δίσκος με το τραγούδι της χαλάει ξαφνικά και σταματάει αμέσως. Τώρα που το σκέφτομαι, αυτές τις μέρες διαβάζω το μυθιστόρημα τρόμου "Μην πλησιάζετε στο υπόγειο" από τη σειρά "Ανατριχίλες"· η πρωταγωνίστρια ονομάζεται Margaret.

Συμπέρασμα: Τίποτα δεν είναι τυχαίο· όλα είναι μοιραία. Τα πρόσωπα που πρόκειται να συναντήσεις στη ζωή σου είναι προκαθορισμένα, ακόμη και τα ονόματά τους...

Με παρακολουθούν: Όσο το σκέφτομαι, τόσο πείθομαι. Εδώ και πολλά χρόνια αποτελώ αντικείμενο παρακολούθησης από διάφορους κύκλους, στους οποίους είχα την αφέλεια να εισχωρήσω και να εμπιστευθώ:

α) Στον Ιανό: Πιθανότατα, ο Αλέξανδρος με παρακολουθούσε συστηματικά μέσω των καλών μου “φιλενάδων” (Αφροδίτη και Θεανώ), στις οποίες εκμυστηρευόμουν βλακωδώς όλες τις μεταφυσικές μου εμπειρίες και σκέψεις. Κατ' αρχήν, η Αφροδίτη με πλησίασε εξαρχής (12 Μαρ. 1991) κατόπιν εντολής του Αλέξανδρου, με σκοπό να με ψαρεύει σχετικά με τις προόδους μου στο ονείρεμα και μετά να τα λέει όλα χαρτί και καλαμάρι στο δάσκαλο *[αλήθεια, πότε θέλησε εμένα κάποιος “να με γνωρίσει καλύτερα”].* Άλλωστε, είναι όντως παράξενο, το ότι αυτές οι δυο ανέχονταν τόσο υπομονετικά τις αρμένικες επισκέψεις μου, τότε που τις βομβάρδιζα ασταμάτητα με το ονείρεμα και τις ψυχικές εμπειρίες μου.

Μάλιστα, δεν το αποκλείω καθόλου ο Αλέξανδρος να σαμποτάριζε τις εξόδους μου στα αστρικά πεδία, χρησιμοποιώντας ειδικές τεχνικές -εξ ού και οι *κρυφοί εχθροί* που στα όνειρα έπαιρναν συνήθως τη μορφή σκύλων. Ακόμη, πρέπει να χρησιμοποιούσε κατά κόρον νευρογλωσσικό προγραμματισμό: “Ξέρω ότι αυτοδιδάσκεστε κι επιχειρείτε μόνοι σας αστρικά ταξίδια! Νομίζετε πως κάτι κάνετε αλλά εγώ μπορώ οποιαδήποτε στιγμή να σας το κόψω, λέγοντάς σας απλά την

κατάλληλη λέξη, όπως *πυραμίδα!"* δήλωσε κάποτε προκλητικά, μέσα στην τάξη. Ποιόν άλλον εννοούσε, αν όχι εμένα;

Ειδικότερα για τα επεισόδια της 23ης Νοέμβρη 1996, τώρα μόλις συνειδητοποιώ τα εξής: Εκείνο το βράδι, η Αφροδίτη άλλαξε συμπεριφορά απέναντί μου αμέσως μετά το τηλεφώνημα που έλαβε από τον Ιανό. Πιθανότατα, λοιπόν, από εκεί πήρε την εντολή να με διώξει με τρόπο, ώστε να παρευρεθώ τελικά στο μάθημα αντί στη γιορτή. Φαίνεται πως ο Αλέξανδρος δεν μπορούσε να ανεχθεί το γεγονός ότι μια μαθήτριά του προτιμά τα πάρτυ από το μάθημά του.

Παρόμοιο ρόλο κατασκοπίας έπαιζε απέναντί μου αργότερα και η Μαρία Γληνού η οποία, αφού αποχωρήσαμε από τον Ιανό, επιχείρησε πολλές φορές να με μπλέξει σε κάθε είδους ύποπτες κλίκες.

Σημειωτέον ότι την εποχή ακριβώς που διέπρεπα στο ονείρεμα, άρχισα να παρατηρώ αφύσικη ηχορύπανση γύρω μου (ηχητικός πόλεμος): Αυτοκίνητα που πηγαινοέρχονταν όλη νύχτα, κάθε νύχτα, στην πυλωτή πλάι στην κρεβατοκάμαρά μου, ή χτυπούσαν ασταμάτητα τις πόρτες τους ειδικά από τις 3:00 ως τις 7:00 το πρωί, που έκανα την πρωινή άσκηση διαλογισμού. *Τυχαίο; Ή στημένο;*

β) Στην Παγγαία: Πολύ αφελώς και εκτενώς, μιλούσα σε ορισμένους συναδέλφους (Μαρία Σχοινά, Ελένη Ρούσσου, Νικολέτα) σχετικά με τις ύποπτες κλίκες που διοικούν τον κόσμο. Το έκανα παρόλο που ήξερα πως εκεί μέσα ήταν όλοι χωμένοι στα υψηλά κυκλώματα μέχρι τα μπούνια. Αποτέλεσμα: τα μάγια που πιθανότατα μου έκανε η φαντασμένη Σταυράκαινα, ο συνεχής υποβιβασμός μου στην εταιρεία και το λυσσαλέο mobbing που δέχθηκα μετά. Και κάτι ακόμη: Δεδομένου ότι εκείνη την εποχή έγραφα όλες τις σκέψεις μου στο κομπιούτερ της εταιρείας, σε δικά μου αρχεία φυσικά, δεν αποκλείεται τα απογεύματα που έφευγα κάποιοι να τα διάβαζαν -και δεν τους άρεσαν καθόλου. Γι' αυτό και μου έκαναν όλο αυτόν τον πόλεμο...

γ) Περσεφόνη: Της μιλούσα συχνότατα για τα κυκλώματα, καθώς και για ορισμένες μεταφυσικές εμπειρίες μου,

παρόλο που, από το '95 και μετά, είχαν βάσιμες υποψίες πως κάπου είναι ύποπτα χωμένη. Επιπλέον σκύλιασε μόλις άρχισα να παραδίδω κι εγώ ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών, όπως εκείνη. Υποψιάζομαι ότι η κλίκα της προσπαθούσε να σταματήσει την πορεία μου στα αστρικά πεδία αλλά και την καριέρα μου ως δασκάλα αγγλικών. Ωστόσο, με χτύπησαν άμεσα με μαύρη μαγεία μόλις της μίλησα για τους λεξαρίθμους.

δ) "Network 3001": Ήταν αρχές καλοκαιριού του '98 όταν έλαβα ένα απροσδόκητο τηλεφώνημα από τον Αποστόλη και τη Δανάη, παλιούς φίλους από τον Ιανό, οι οποίοι πολύ επίμονα επιχείρησαν να με στρατολογήσουν στην περίφημη εταιρεία "Network 3001". Εγώ αρνήθηκα σθεναρά, εφόσον δεν είναι καθόλου το στυλ μου να παίρνω όλη μέρα τηλέφωνα σε λυτούς και δεμένους μήπως και καταφέρω να τους μπάσω στο κύκλωμα.

Η εν λόγω εταιρεία είχε πλευρίσει εκείνη την εποχή και τη φίλη μου τη Λουίζα μέσω του κουνιάδου της, ο οποίος ήταν ήδη μέλος κι είχε κανονίσει μια (μόνο;) συνάντηση στο σπίτι της φίλης μου. Η ίδια μου είπε ότι απέρριψε την πρόταση, ωστόσο μου πέταξε κάτι για "μια κοπέλα που είναι μέλος μα δεν φέρνει ποτέ καινούργια άτομα, απλά συμμετέχει σε ορισμένες συγκεντρώσεις κι αυτό είναι όλο".

Τέλος πάντων, η αλήθεια είναι ότι από τότε που αρνήθηκα να ενταχθώ στην "Network 3001" άρχισα να δέχομαι ασίγαστο πόλεμο σε όλα τα επίπεδα: Στην Παγγαία άρχισαν να μου φέρονται σα να είμαι σκουπίδι, ώσπου τελικά με ανάγκασαν να αποχωρήσω χωρίς αποζημίωση· στο τεκβοντό λύσσαξαν να με διώξουν· η ηχορύπανση γύρω μου εντάθηκε στο έπακρο (δεν αποκλείεται, ο Τάκης να ξεκίνησε τον ηχητικό πόλεμο εναντίον μουακολουθώντας εντολές κυκλωμάτων -άλλο αν τελικά τρελάθηκε ο ίδιος)· όσο για τη Λουίζα, σίγουρα κάποια στιγμή εισχώρησε στο εν λόγω κύκλωμα, οπότε άρχισε να συναντά όλους εκείνους τους παλιούς συμμαθητές και η συμπεριφορά της απέναντί μου άλλαξε δραματικά.
Λεπτομέρεια: Ανάλογη πρόταση έγινε και στον αδελφό της, ο οποίος όμως αρνήθηκε να γίνει μέλος. Ιδίως από τότε, η ζωή

του βρίσκεται στο απόλυτο μηδέν.

Αρκετές φορές έχω μπει σε “μεταφυσικούς” χώρους που αργότερα αποδείχθηκαν ύποπτοι, ως προπύργια κυκλωμάτων. Αργά ή γρήγορα χρειάστηκε να αποχωρήσω απ' όλους, εφόσον δεν έγινα πουθενά δεκτή τελικά. Ωστόσο, στην περίπτωση του "Network 3001" είχα μια άμεση πρόσκληση για εισαγωγή στα κυκλώματα κι εγώ τους είπα ένα βροντερό όχι. Ίσως θα έπρεπε να είχα δεχθεί, όπως δέχονται όλοι· τότε, όμως, αδυνατούσα να φανταστώ τις συνέπειες, παρόλο που ήξερα πως όλα τα κυκλώματα συνδέονται. Και πάλι, όμως, πιστεύω πως ακόμη κι αν δεχόμουν σύντομα θα αποδεικνυόμουν ακατάλληλη, οπότε θα με απέρριπταν και τώρα θα βρισκόμουν στα ίδια.

Με δύο λόγια: Από το φθινόπωρο του 1998 και μετά -δηλαδή αφότου αρνήθηκα να εισχωρήσω στο ανωτέρω κύκλωμα- ολόκληρη η ζωή μου άρχισε να καταρρέει...

ε) Μαρία Σχοινά: Παρόλο που όσα χρόνια κάναμε παρέα περάσαμε πολύ ευχάριστα μαζί, δεν μπορώ να αγνοήσω το γεγονός ότι εμφανίστηκε στη ζωή μου μόλις ένα μήνα μετά την απόλυσή της από την Παγγαία, τον Μάρτιο του '98. Πριν, επί επτά χρόνια που ήμασταν συνάδελφοι, μου έκανε τη δύσκολη. Παράξενη ήταν και η αναπάντεχη αναγγελία της επικείμενης εξαφάνισής της το καλοκαίρι του 2005, μόλις της μίλησα για τους λεξαρίθμους. Είναι σα να έλαβε εντολή να εξαφανιστεί την εποχή ακριβώς που η ενασχόλησή μου με τις συναριθμικές ισοψηφίες πρόδωσε την γενετική μου ταυτότητα. Αμέσως μετά, ξεκίνησε ο τρόμος των “σημείων”. Δεν αποκλείεται, λοιπόν, όλα εκείνα τα χρόνια που την εμπιστευόμουν απόλυτα, η Μαρία να μετέφερε στους υψηλά ιστάμενους της Παγγαίας όλα όσα της έλεγα σχετικά με τα κυκλώματα και όχι μόνο.

Πρώτο κρίσιμο ερώτημα: Γιατί εμπιστευόμουν τους ανωτέρω ανθρώπους, τη στιγμή που είχα ξεκάθαρες ενδείξεις ότι οι περισσότεροι από αυτούς ήταν ανέντιμοι και χωμένοι σε ύποπτες κλίκες; Οι λόγοι είναι παραπάνω από ένας:

i) Από την παιδική κιόλας ηλικία, όλοι μου εξαπέλυαν συστηματικά την υποβολή ότι είμαι χαζή και βαρετή, άρα ανίκανη να αναπτύξω κοινωνικές σχέσεις. Έτσι, πέρασα τις

πρώτες πέντε δεκαετίες της ζωής μου πασχίζοντας να γίνω "ενδιαφέρουσα" και "κοινωνική", παρέχοντας στους άλλους όσο το δυνατόν πιο συνταρακτικές αποκαλύψεις. Φυσικά, το μόνο που κατάφερα ήταν να εκτεθώ ανεπανόρθωτα και να δεχθώ τις πλέον ειδεχθείς ψυχικές επιθέσεις.

β) Παρά την υψηλή νοημοσύνη μου, ήμουν πολύ αφελής: Μόλις τώρα, που κοντεύω τα πενήντα, κατάλαβα ότι όλα αυτά τα χρόνια όφειλα να κρύβω επιμελώς τις όποιες ιδιαίτερες ικανότητές μου, εφόσον αυτές θεωρούνται ασύμβατες με την οικονομική μου τάξη και με το φύλο μου, άρα ενοχλητικές κι ανεπιθύμητες για το κοινωνικό σύνολο.

γ) Δεν φανταζόμουν τις συνέπειες: Ήξερα μεν ότι τα κυκλώματα ίσως να μου έστηναν "θέατρα δρόμου" για να μου σπάσουν τα νεύρα, δεν φανταζόμουν όμως ότι θα κατέληγαν να μου κάνουν μάγια και μάλιστα τόσο μαύρα μάγια...

Δεύτερο ερώτημα κρίσεως: Πώς πρέπει να φέρεται ένας φτωχός που έχει την ατυχία να γεννηθεί χαρισματικός; Πρέπει να παριστάνει ότι είναι βλάκας, όσο γίνεται πιο βλάκας. Έτσι δεν θα γίνεται στόχος, αντίθετα θα μπορέσει να εκμεταλλευθεί όλα τα προνόμια που δίνει η κοινωνία στους διανοητικά καθυστερημένους (πχ ειδικές θέσεις εργασίας με καθόλου ειδικό μισθό). Παράλληλα, δεν θα προσφέρει τίποτα σε μια κοινωνία τεράτων...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Φεβρουάριος 2013):*** Οι "καθαρές νύχτες" μειώθηκαν σημαντικά αυτό το μήνα, μάλλον επειδή δεν έπαιρνα τα χάπια Norgesic. Αντί γι' αυτά, από τις 17 Φλεβάρη έπαιρνα Collagen, το οποίο καταπολεμά (ως ένα σημείο) τα αρθριτικά και βελτιώνει την ποιότητα ύπνου.

Συνολικά, λοιπόν, παρατηρήθηκαν τα εξής φαινόμενα:

Οράματα φωτιάς:	3 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Εφιαλτικό μήνυμα :	1
Όνειρα με φλόγες:	3
Καθαρές νύχτες:	12

Σάββατο, 9 Μαρτίου 2013

Ακόμη μια φορά οι Πανόπουλοι μου έκαναν παράπονα ότι στο δεύτερο τρίμηνο ο Παύλος πήρε χαμηλό βαθμό στα αγγλικά του σχολείου, συγκεκριμένα το 16 το κατέβασε στο 15.
"Μήπως δεν είναι έτοιμος να δώσει για Lower το Μάιο;" με ρωτάει ανήσυχος ο πατέρας του.
"Είναι έτοιμος", απαντώ εγώ με σιγουριά. "Δεν χρειάζεται να είναι άριστος για να πάρει το Lower. Αρκεί μια βάση, ένα 60%".
"Μόνο;"
"Δεν έχει καμία σχέση ο τρόπος βαθμολογίας του σχολείου με αυτών των εξετάσεων", τον ενημερώνω ήρεμα.
Του Λάμπρου δεν του πολυάρεσε αυτό, όμως δεν βρήκε να μου πει τίποτε άλλο.

Το βράδι κατεβαίνει στο σπίτι μας η Αλίκη και ξεκινά μια ενδιαφέρουσα συζήτηση σχετικά με το ΤΕΒΕ που (υποτίθεται ότι) πληρώνω και μου κοστίζει γύρω στα 4000 ευρώ το χρόνο. Απορεί πώς συνεχίζω να το πληρώνω τη στιγμή που, φέτος ειδικά, δεν βγάζω πάνω από 350 ευρώ το μήνα. Στη συνέχεια μου εξηγεί ότι σαν άνεργη του ΟΑΕΔ θα δικαιούμαι ιατροφαρμακευτική περίθαλψη -όπως ο Νάσος.
"Αλλά ακόμη κι αν δεν δικαιούσαι τίποτα, πάλι σε συμφέρει να κόψεις το ΤΕΒΕ, στο κάτω-κάτω έχεις συμπληρώσει τα συντάξιμα ένσημα! Αλήθεια, όμως, πώς εσύ που τα σκέφτεσαι όλα, δεν έχεις σκεφθεί αυτό το απλό πράγμα;"
Εδώ σωπαίνω. Οπωσδήποτε, δεν μπορώ να αποκαλύψω ότι όλα τούτα τα έχω σκεφθεί και τα έχω πράξει εδώ και τρία χρόνια χωρίς να ενημερώσω κανέναν τους.
"Άλλωστε, εσύ δεν έχεις ήδη καμιά δεκαπενταριά χιλιάδες ευρώ στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο;" με ρωτά τότε η Αλίκη.
"Τώωωωρα; Μου τα 'χει φάει όλα το ΤΕΒΕ! Μου μένουν μόνο τέσσερα χιλιάρικα στην Εθνική Τράπεζα! Και αν συνεχίσω το ΤΕΒΕ, θα εξανεμιστούν όλα μέχρι του χρόνου!" απαντώ ψύχραιμα.

Εντέλει, συμφωνώ να σταματήσω την ασφάλιση από αυτό το μήνα. Δεν έχει πια νόημα να υποκρίνομαι ότι

εξακολουθώ να το πληρώνω ακόμη. Φυσικά, θεωρώ σκόπιμο οι υπόλοιποι να συνεχίσουν να πιστεύουν ότι μου μένουν μονάχα τέσσερα χιλιάρικα στην τράπεζα αντί δεκαπέντε που νόμιζαν – αλλιώς θα κρεμαστούν όλοι γύρω μου με το χέρι απλωμένο για φράγκα. "Έπρεπε να το έχουμε σκεφθεί αυτό πολύ πιο πριν", παραδέχεται η μαμά, η οποία ως χθες μου έλεγε: "Νηστικιά πρέπει να μένεις, για να πληρώνεις πάση θυσία το ΤΕΒΕ σου! Αυτό είναι το μέλλον σου!". "Μέχρι σήμερα δεν είχαμε συνειδητοποιήσει τι πληρώνεις", λέει τώρα.

Φυσικά, "δεν το είχαν συνειδητοποιήσει", επειδή οι γονείς μου ανέκαθεν αρνούνταν να σκεφθούν το παραμικρό για μένα -όποιες κι αν ήταν οι συνέπειες: Δεν τους ένοιαζε ποτέ ούτε το ενεργειακό κόστος (άδικοι κόποι), ούτε το οικονομικό κόστος (περιττά τεράστια έξοδα), ούτε το (δικό μου) ψυχολογικό κόστος. Φθάνει να μη σκέφτονταν τίποτα για μένα, κι αν δεν ήμουν μέσα στα πόδια τους (βλ. Ιταλία '83, Σάμος '84), ακόμα καλύτερα...

Κυριακή, 10 Μαρτίου 2013

Γύρω στις 10:00 το πρωί, ακούμε άναρθρες κραυγές και ουρλιαχτά από πάνω, σα να σφάζουν κανένα μοσχάρι. Είναι φυσικά ο Θανάσης, που τσακώνεται ξανά με τη Χριστίνα και τον έχει πιάσει αμόκ. Η αδελφή μου μας τηλεφωνεί έξαλλη και ζητά από τη μαμά να πάει επάνω για να βοηθήσει την κατάσταση επειδή κανείς δεν μπορεί να κάνει καλά το Θανάση. Εγώ μπαίνω στην τουαλέτα και κρυφακούω από το φωταγωγό. Ο Χάρης έρχεται μαζί μου· του κάνω νόημα να μη βγάλει άχνα κι εκείνος υπακούει. Ο Νάσος εξακολουθεί να ουρλιάζει ακατάληπτα· ξεχωρίζω μόνο την κραυγή "Φύγεεεεε!", ενώ η Χριστίνα του απαντά κλαίγοντας: "Θέλω να φύγω μα δεν μπορώ!" Στο μεταξύ έχουν πάει επάνω η αδελφή μου και η μητέρα μου και ο Θανάσης τις διώχνει έξαλλος: "Γιατί μπήκατε στο σπίτι μου; Φύγετεεεε!". Έπειτα συνεχίζει να κλαίει και να οδύρεται ασταμάτητα, φωνάζοντας "Γιατί, γιατί, γιατί; Ό,τι κι αν κάνω εγώ πάει πάντα χαμένο!". Σύντομα μαθαίνω ότι έχει χτυπήσει άσχημα το χέρι του και αναχωρούν μαζί με τη

Χριστίνα για το Ασκληπιείο Βούλας.

Όπως μας πληροφορεί η Αλίκη αργότερα, το ζευγάρι καυγάδιζε άσχημα από χθες τα μεσάνυχτα, εμποδίζοντας την αδελφή μου να κοιμηθεί μετά την πολύωρη δουλειά της στα "Τρία Κυκλάμινα". Το πρωί ξανάρχισαν τον καυγά, όπου ακουγόταν μονάχα ο Θανάσης να ωρύεται. Η Χριστίνα μισόκλαιγε τρομαγμένη ζητώντας του συγγνώμη, ωστόσο αυτό νευρίασε ακόμη περισσότερο τον κόμη, ο οποίος κοπάνησε τη γροθιά του πάνω στο διπλό γυαλί της τζαμόπορτας, κάνοντάς το θρύψαλα. *Οι χαζομπρατσαράδες νομίζουν ότι επειδή διαθέτουν μεγάλα ποντίκια, είναι και άτρωτοι*. Σύντομα όλο το σπίτι γέμισε αίματα και ο Νάσος ξέσπασε σε περισσότερα κλάματα, επειδή αυτό το τραύμα θα τον εμποδίσει να συνεχίσει την κατάλληλη προπόνηση για τους αγώνες του Μάη. *Υποτίθεται, πάντως, ότι η σεξουαλική ζωή χαρίζει στον άνθρωπο ευτυχία και ψυχική ισορροπία. Κρίνοντας απ' όσα βλέπω γύρω μου, δεν θα το' λεγα...*
"Τι φταίω να τα τραβάω όλα αυτά; Να μη μπορώ να ησυχάσω μια νύχτα, ή να περάσω ήσυχα ένα ρεπό;" φωνάζει η Αλίκη κλαίγοντας.
"Έχεις να κάνεις με τρελούς", της επισημαίνω.
"Είσαι μητέρα, γι' αυτό πρέπει να κάνεις υπομονή", τη συμβουλεύει η μαμά, πράγμα που εκνευρίζει την Αλίκη ακόμη περισσότερο.

Μετά το μεσημέρι, το ζευγάρι επιστρέφει από το νοσοκομείο. Ο Θανάσης έχει το χέρι του δεμένο και θα πρέπει να το κρατήσει έτσι ένα μήνα, πράγμα που σημαίνει ότι δεν θα μπορεί πια να γυμνάζεται επαρκώς για το τουρνουά. Λεπτομέρεια: Την επόμενη μέρα κιόλας, το σπασμένο πανάκριβο διπλό τζάμι θα ξαναμπεί στη θέση του. Με τι λεφτά;
"Τα πλήρωσε η Χριστίνα", υποθέτει η μαμά.

Τα παραπάνω γεγονότα, ακόμη μια φορά αποδεικνύουν περίτρανα ότι τα ανεγκέφαλα πιόνια του Matrix μπορεί να είναι υστερικοί ψυχοπαθείς, ίσως κι επικίνδυνοι, παραδόξως όμως η ζωή τους κυλάει ρολόι:
* Κανείς δεν τους κατηγορεί ποτέ για τίποτα, ούτε θεωρεί τη συμπεριφορά τους παράξενη.

* Αντίθετα, βρίσκουν πάντα κουκλάρες γκόμενες, πρόθυμες να ανέχονται αγόγγυστα κάθε είδους ψυχοπάθεια και απαίτηση. *Στ' αλήθεια, είναι εξωφρενικό τι μπορεί να δεχθεί η καθεμία για να έχει γκόμενο και να το παίζει ντίβα...*
* Χωρίς να κοπιάζουν καθόλου, καταφέρνουν να περάσουν σε ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα και να αποφοιτήσουν -ξανά χωρίς να κοπιάζουν καθόλου.
* Χωρίς να ψάχνουν για δουλειά, τελικά τη βρίσκουν πάντα όπως τη θέλουν, ιδανική και καλοπληρωμένη: Ο Νάσος λέει ότι έχει ήδη τρεις δικούς του μαθητές στο γυμναστήριο, τους κάνει personal training και τον πληρώνουν πέντε ευρώ την ώρα (μόνο;)

Από την άλλη πλευρά, εγώ που είμαι πάντα συνετή, φρόνιμη, μετρημένη, λογική και αρκετά εμφανίσιμη, εισπράττω παντού και πάντα περιφρόνηση, αδυνατώ να βρω έναν γκόμενο της προκοπής, δεν πέρασα ποτέ σε ανώτερη ή ανώτατη σχολή, στις δουλειές ήμουν πάντα πάτος, τώρα έχω μείνει με μόλις δυο μαθητές και δεν είμαι καθόλου σίγουρη τι θα γίνει του χρόνου. Γι' αυτό, λοιπόν, δεν χρειάζεται να λυπάμαι κανέναν, ούτε να συμβουλεύω κανέναν. Τον εαυτό μου πρέπει να λυπάμαι και να συμβουλεύω -μόνο αυτόν. Όλοι οι υπόλοιποι δεν έχουν ανάγκη, εφόσον διαθέτουν τη λεγόμενη “θεία χάρη”: Κοιμούνται αυτοί μα το Δαιμονοανθρώπινο πλέγμα δουλεύει γύρω τους σαν καλοκουρδισμένο ρολόι...

Αρκετά, όμως, με όλα αυτά.
Κρίνω πως έχει φθάσει πια
η ώρα της Επιστροφής:
Η ώρα να ξαναθυμηθώ
τον παλιό, αληθινό εαυτό μου,
αυτόν που εκφράζεται
με την Υπέρτατη Τελετουργία
και την Ουράνια Αρκάνα.
Αύριο κιόλας, με τη Νέα Σελήνη,
ξεκινώ το ταξίδι πίσω...